Київський національний університет будівництва і архітектури
Міністерство освіти і науки України

Кваліфікаційна наукова
праця на правах рукопису

КОЖЕВНІКОВ СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ

УДК 628.477.6:678.743.2:692.82

ДИСЕРТАЦІЯ

РОЗРОБЛЕННЯ МЕТОДУ ОПТИМІЗАЦІЇ ЦИКЛУ ПЕРЕРОБЛЕННЯ ВІДХОДІВ НА ПРИКЛАДІ ПВХ–ВІКОННИХ КОНСТРУКЦІЙ

Спеціальність 183 Технології захисту навколишнього середовища

Галузь знань 18 Виробництво та технології

Подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело.

_____Сергій КОЖЕВНІКОВ

Науковий керівник – **Березницька Юлія Олегівна,** кандидатка технічних наук, доцент

Київ – 2026

АНОТАЦІЯ

Кожевніков С. В. **Розроблення методу оптимізації циклу перероблення відходів на прикладі ПВХ-віконних конструкцій.** - Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії з галузі знань 18 Виробництво та технології за спеціальністю 183 Технології захисту навколишнього середовища. - Київський національний університет будівництва і архітектури, Міністерство освіти і науки України, Київ, 2026.

Дисертацію присвячено розв'язанню науково-прикладного завдання обґрунтованого вибору технології перероблення демонтованих ПВХ-вікон та повернення придатної полімерної фракції у виробництво. Дослідження поєднує порівняльне оцінювання технологій за екологічними критеріями, аналіз життєвого циклу матеріалу та розрахунок екологічних і економічних наслідків його вторинного використання. Запропонований підхід спрямований на збереження матеріального ресурсу, зменшення обсягів відходів і зниження навантаження на довкілля.

Актуальність роботи зумовлена накопиченням полімерних відходів у будівельній галузі, заміною застарілих віконних конструкцій та потребою в ресурсоефективному відновленні України. Демонтовані ПВХ-вікна містять матеріал, придатний до перероблення, проте змішування з іншими будівельними відходами та недостатня організація збирання ускладнюють його повернення у виробництво. Водночас наявність хлору в структурі полімеру, стабілізаторів і сторонніх домішок потребує контролю складу сировини, технологічних режимів та безпечності отриманого матеріалу.

Мета дослідження полягає в розробленні та обґрунтуванні підходу до вибору технології перероблення демонтованих ПВХ-вікон за екологічними критеріями та формуванні механізму повернення придатного вторинного ПВХ у виробництво з оцінкою екологічних та економічних наслідків. Для досягнення мети проаналізовано інформаційні джерела й досвід управління ПВХ-відходами,

порівняно способи перероблення, сформовано індекс екологічної ефективності та виконано сценарні розрахунки повернення матеріалу у виробничий цикл.

Об’єктом дослідження є процеси утворення, збирання, перероблення та повторного використання відходів ПВХ-профілів. Предмет дослідження становлять методи й технології їх вторинного перероблення, екологічні та економічні аспекти використання, організаційні механізми й нормативне забезпечення. Використано аналіз і синтез наукових джерел, порівняльний та структурно-системний аналіз, оцінку життєвого циклу (ОЖЦ, LCA), багатокритеріальне оцінювання, математичне і сценарне моделювання та методи економічного аналізу.

У першому розділі узагальнено теоретичні засади вторинного перероблення ПВХ-профілів, властивості матеріалу та джерела утворення його відходів. Розмежовано виробничі залишки та відходи після експлуатації, які відрізняються однорідністю, забрудненням і складністю підготовки. Аналіз складу демонтованих вікон обґрунтував необхідність відокремлення скла, металевого армування, фурнітури й ущільнювачів перед переробленням полімерної фракції. Це дає змогу пов’язати вибір технології з фактичними характеристиками сировини.

У другому розділі досліджено організацію перероблення ПВХ в Україні та країнах Європейського Союзу. Показано значення взаємодії демонтажних підприємств, пунктів збирання, сортувальних центрів і переробників. На підставі аналізу наукових публікацій, нормативних документів та галузевих матеріалів обґрунтовано потребу розвивати окреме збирання демонтованих вікон, облік матеріальних потоків і контроль якості вторинної сировини. Визначено напрями адаптації організаційного досвіду ЄС до українських умов.

У третьому розділі сформовано п’ятикритеріальну еколого-технологічну модель порівняння механічного, хімічного та термічного способів перероблення. Оцінювання охоплює вуглецевий слід, питоме енергоспоживання, токсичність, кількість залишкових відходів і частку матеріалу, придатного до повторного використання. Узгоджена п’ятибальна шкала дає змогу зіставляти альтернативи

за однаковими критеріями та визначати їхні переваги й обмеження для конкретного складу відходів.

Для відносно чистої й однорідної ПВХ-фракції механічний спосіб у порівняльній оцінці отримав по 5 балів за вуглецевим слідом та енергоспоживанням. За прийнятою шкалою цим оцінкам відповідають значення до 0,5 кг CO_2/кг матеріалу та до 0,6 кВт·год/кг відповідно. Оцінка повторного використання становить 4 бали та відповідає діапазону 75–89 %. Результати характеризують умови проведеного порівняння; для забрудненої або неоднорідної сировини необхідна окрема перевірка придатності технології.

Удосконалено математичну модель оцінювання технологій із введенням індексу екологічної ефективності (IEE). Показники з різними одиницями вимірювання приводяться до порівнюваної шкали та поєднуються з урахуванням вагових коефіцієнтів. Метод ураховує різний напрям бажаної зміни критеріїв: зменшення вуглецевого сліду, енергоспоживання, токсичності й залишкових відходів та збільшення частки повторного використання. Це забезпечує кількісне порівняння технологій за визначених вихідних даних.

У розрахунковому прикладі ваги вуглецевого сліду, енергоспоживання, токсичності, залишкових відходів і повторного використання становлять відповідно 0,30; 0,20; 0,15; 0,15 та 0,20. Вуглецевий слід і енерговитрати разом формують 50 % підсумкової оцінки. Такий розподіл відображає прийняті пріоритети порівняння; його застосування до конкретного підприємства потребує обґрунтування вихідних даних та ваг. IEE використовується для вибору серед технологій, допустимих за складом сировини та вимогами екологічної безпеки.

Запропоновано послідовність вибору технології: визначення характеристик партії ПВХ-відходів, перевірка технологічної придатності та екологічних обмежень, формування переліку допустимих способів і їх порівняння за IEE. Це дозволяє враховувати відмінності між партіями, а також пояснювати отримане ранжування через значення окремих критеріїв.

Сформовані правила можуть бути використані як основа майбутньої експертної системи підтримки рішень щодо перероблення ПВХ.

Аналіз життєвого циклу показав необхідність ураховувати вплив виробництва первинного полімеру та ресурсні витрати вторинного циклу. У наведеному в роботі розрахунковому порівнянні питомі енерговитрати становлять 1,5 кВт·год/кг для вторинного циклу та 2,5 кВт·год/кг для первинного, що відповідає зниженню на 40 %. Ці значення належать до окремого сценарного порівняння циклів і не ототожнюються з порогами п’ятибальної оцінки технологій. Екологічний ефект залежить від підготовки матеріалу, джерел енергії та меж оцінювання.

Визначено умови екологічно безпечного перероблення: очищення профілю, контроль температурного режиму, хлорвмісних викидів і складу стабілізаторів. Обмеження термічної деградації ПВХ та контроль домішок мають супроводжувати вибір технології. Розглянуто також використання біо-ПВХ, внутрішнього рециклінгу виробничих відходів і коекструзії з вторинним матеріалом. Їхні переваги пов’язані із заміщенням первинної сировини та скороченням відходів, а кількісний ефект має оцінюватися для конкретного виробничого процесу.

У четвертому розділі запропоновано механізм повернення демонтованих ПВХ-вікон у виробництво. Він охоплює збирання конструкцій, розділення на матеріальні фракції, очищення ПВХ, вибір способу перероблення, контроль якості вторинної сировини та її використання в нових виробах. Бізнес-модель передбачає взаємодію підприємств, що збирають демонтовані вікна, сортувальних і переробних підприємств та виробників продукції. Її економічна доцільність залежить від сталого надходження сировини, витрат на підготовку й перероблення та договорів на збут.

Для сценарію перероблення 10 000 т ПВХ-фракції на рік за виходу придатного матеріалу 80 % визначено можливість отримання 8 000 т вторинного ПВХ. Обсяг вхідного потоку стосується полімерної фракції, а не загальної маси вікон разом зі склом і металом. Заміщення первинного полімеру цією кількістю

вторинного матеріалу може забезпечити скорочення викидів на 12 000–16 000 т CO_2-екв. на рік за прийнятих розрахункових умов. Результати характеризують потенціал механізму, а не фактично виміряний річний ефект його промислового застосування.

За умовної ціни реалізації 840 євро за тонну продаж 8 000 т вторинного ПВХ відповідає валовій виручці 6,72 млн євро на рік. Цей показник відображає потенційний дохід від реалізації матеріалу. Прибуток визначається після врахування витрат на збирання, транспортування, сортування, перероблення, контроль якості та збут. Економічні результати дають змогу оцінювати доцільність організації вторинного циклу за конкретних виробничих і договірних умов.

Наукова новизна одержаних результатів

Вперше сформовано п’ятикритеріальну еколого-технологічну модель порівняльного аналізу механічного, хімічного та термічного способів перероблення ПВХ-відходів за єдиною узгодженою п’ятибальною шкалою. Вона дозволяє системно пов’язати кількісні індикатори вуглецевого сліду, питомого енергоспоживання на рециклінг та інших показників екологічної безпеки;

Удосконалено математичну модель технології перероблення полімерних відходів шляхом введення індексу екологічної ефективності (IEE), що дає змогу здійснювати її багатокритеріальну оптимізацію;

Набули подальшого розвитку теоретичні засади циркулярної економіки та «зеленого будівництва» у сфері управління будівельними полімерними відходами.

Практичне значення одержаних результатів

Практичне значення результатів дослідження полягає у розробленні комплексного механізму повернення демонтованих ПВХ-вікон у виробничий цикл. Цей механізм охоплює етапи збирання вікон, розділення їх на матеріальні фракції, глибокого очищення ПВХ, вибору технології перероблення, контролю

якості вторинного матеріалу та його безпосереднього використання в нових виробах. Запропонований підхід дає змогу гнучко обирати оптимальний спосіб перероблення залежно від морфологічного складу й ступеня забруднення конкретної партії відходів.

На підставі розрахункового сценарію перероблення 10 000 т ПВХ-фракції на рік доведено технологічну можливість повернення у виробництво 8 000 т вторинного ПВХ. Розрахункове скорочення викидів завдяки заміщенню первинного полімеру становить 12 000–16 000 т CO_2-екв. на рік, що підтверджує високий потенціал збереження матеріальних ресурсів та мінімізації впливу будівельної індустрії на довкілля.

Доведено економічну доцільність впровадження запропонованих рішень: за прийнятої розрахункової ціни 840 євро за тонну вторинного ПВХ, реалізація 8 000 т матеріалу здатна забезпечити 6,72 млн євро валової виручки на рік. Фактичний прибуток підприємства формуватиметься після вирахування операційних витрат на збирання, перевезення, перероблення, контроль якості та збут.

Окрім того, розроблено проєкт національного стандарту «Вторинний ПВХ (RePVC). Технічні вимоги та методи контролю», який регламентує підходи до перевірки якості й простежуваності партій матеріалу, а також підготовлено науково обґрунтовані пропозиції щодо внесення змін до чинного законодавства України у сфері управління ПВХ-відходами.

Ключові слова: ПВХ-віконні конструкції, ПВХ-відходи, вторинний ПВХ, вторинна переробка, рециклінг, життєвий цикл, оцінка життєвого циклу (ОЖЦ, LCA), екологічна безпека, індекс екологічної ефективності, вуглецевий слід, енергоефективність, циркулярна економіка, зелене будівництво, ESG-підхід, відновлення України.

ABSTRACT

Kozhevnikov S. V. Development of a Method for Optimising the Waste Recycling Cycle Using PVC Window Structures as a Case Study. — Qualification scientific work submitted as a manuscript.

Dissertation for the degree of Doctor of Philosophy in the field of knowledge 18 Production and Technologies, specialty 183 Environmental Protection Technologies. — Kyiv National University of Construction and Architecture, Ministry of Education and Science of Ukraine, Kyiv, 2026.

The dissertation addresses the scientific and applied task of selecting a suitable technology for recycling dismantled PVC windows and returning the usable polymer fraction to production. The research combines a comparative assessment of technologies against environmental criteria, an analysis of the material life cycle, and calculations of the environmental and economic consequences of using recycled PVC. The proposed approach aims to conserve material resources, reduce waste quantities, and decrease environmental impacts.

The relevance of the study arises from the accumulation of polymer waste in the construction sector, the replacement of outdated window structures, and the need for resource-efficient reconstruction in Ukraine. Dismantled PVC windows contain recyclable material, but mixing them with other construction waste and inadequate collection arrangements hinder its return to production. Chlorine in the polymer structure, stabilisers, and contaminants also require control of feedstock composition, processing conditions, and the safety of the resulting material.

The aim is to develop and substantiate an approach to selecting a technology for recycling dismantled PVC windows against environmental criteria and to establish a mechanism for returning usable recycled PVC to production, with an assessment of environmental and economic consequences. To achieve this aim, information sources and PVC waste management practices were analysed, recycling methods were compared, an environmental efficiency index was developed, and scenarios for returning material to the production cycle were calculated.

The object of the research comprises the processes of PVC profile waste generation, collection, recycling, and reuse. The subject covers recycling methods and technologies, their environmental and economic aspects, organisational mechanisms, and regulatory provisions. The methods include analysis and synthesis of scientific sources, comparative and structural systems analysis, life cycle assessment (LCA), multicriteria assessment, mathematical and scenario modelling, and economic analysis.

Chapter One summarises the theoretical foundations of PVC profile recycling, material properties, and sources of waste generation. It distinguishes production scrap from post-consumer waste, which differ in homogeneity, contamination, and preparation requirements. An analysis of dismantled window composition substantiated the need to remove glass, metal reinforcement, fittings, and seals before recycling the polymer fraction. This links technology selection to the actual characteristics of the feedstock.

Chapter Two examines the organisation of PVC recycling in Ukraine and European Union countries. It demonstrates the importance of cooperation between dismantling companies, collection points, sorting centres, and recyclers. An analysis of scientific publications, regulatory documents, and industry information substantiated the need for separate collection of dismantled windows, recording material flows, and controlling recycled feedstock quality. Directions for adapting European organisational experience to Ukrainian conditions were identified.

Chapter Three develops a five-criterion environmental and technological model for comparing mechanical, chemical, and thermal recycling methods. The assessment covers carbon footprint, specific energy consumption, toxicity, residual waste quantities, and the share of material suitable for reuse. A harmonised five-point scale enables comparison against the same criteria and identification of the advantages and limitations of each alternative for a particular waste composition.

For a relatively clean and homogeneous PVC fraction, mechanical recycling received five points for both carbon footprint and energy consumption in the comparative assessment. On the adopted scale, these scores correspond to values of up to 0.5 kg CO_2/kg of material and up to 0.6 kWh/kg, respectively. The reuse score was

four points, corresponding to a range of 75–89%. These results describe the conditions of the comparison; contaminated or heterogeneous feedstock requires a separate assessment of technological suitability.

The mathematical model for assessing technologies was improved by introducing an environmental efficiency index (EEI). Indicators expressed in different units are converted to a comparable scale and combined using weighting coefficients. The method accounts for different desirable directions of change: lower carbon footprint, energy consumption, toxicity, and residual waste, alongside a higher share of material reuse. This provides a quantitative comparison of technologies for specified input data.

In the calculation example, the weights for carbon footprint, energy consumption, toxicity, residual waste, and reuse are 0.30, 0.20, 0.15, 0.15, and 0.20, respectively. Carbon footprint and energy consumption jointly account for 50% of the overall score. This distribution reflects the adopted assessment priorities; its use at a particular enterprise requires justification of both the input data and the weights. The EEI is used to select among technologies that are admissible given feedstock composition and environmental safety requirements.

A sequence for selecting a technology was proposed: determining the characteristics of a PVC waste batch, checking technological suitability and environmental constraints, identifying admissible methods, and comparing them using the EEI. This allows differences between batches to be considered and the resulting ranking to be explained through individual criterion values. The rules may serve as a basis for a future expert decision-support system for PVC recycling.

Life cycle analysis demonstrated the need to account for the impacts of virgin polymer production and the resource requirements of the secondary cycle. In the scenario comparison presented in the dissertation, specific energy consumption is 1.5 kWh/kg for the secondary cycle and 2.5 kWh/kg for the primary cycle, a reduction of 40%. These values relate to a separate comparison of cycles and are distinct from the thresholds of the five-point technology assessment. The environmental effect depends on material preparation, energy sources, and assessment boundaries.

Conditions for environmentally safe processing were identified, including profile cleaning, temperature control, monitoring chlorine-containing emissions, and controlling stabiliser composition. Limiting PVC thermal degradation and managing contaminants must accompany technology selection. The study also considers bio-based PVC, internal recycling of production scrap, and co-extrusion with recycled material. Their advantages relate to the substitution of virgin feedstock and waste reduction, while quantitative effects must be assessed for a specific production process.

Chapter Four proposes a mechanism for returning dismantled PVC windows to production. It includes collecting window structures, separating material fractions, cleaning PVC, selecting a recycling method, controlling recycled feedstock quality, and using it in new products. The business model links companies collecting dismantled windows, sorting and recycling enterprises, and product manufacturers. Its economic feasibility depends on a consistent feedstock supply, preparation and processing costs, and sales agreements.

A scenario involving the processing of 10,000 tonnes of PVC fraction per year with an 80% usable material yield indicates the potential to obtain 8,000 tonnes of recycled PVC. The input quantity refers to the polymer fraction, rather than the total mass of windows including glass and metal. Replacing virgin polymer with this quantity of recycled material could reduce emissions by 12,000–16,000 tonnes of CO_2 equivalent annually under the adopted calculation conditions. These results describe the potential of the mechanism rather than a measured annual effect of industrial operation.

At an assumed selling price of EUR 840 per tonne, sales of 8,000 tonnes of recycled PVC would generate gross annual revenue of EUR 6.72 million. This indicator represents potential revenue from material sales. Profit is determined after accounting for collection, transport, sorting, recycling, quality control, and sales costs. The economic calculations enable assessment of the feasibility of a secondary cycle under specific production and contractual conditions.

Scientific novelty of the results

A five-criterion ecological-technological model has been developed for the first time to compare mechanical, chemical, and thermal methods of PVC waste processing using a unified, consistent five-point scale. This model enables a systematic link between quantitative indicators—such as carbon footprint, specific energy consumption for recycling, and other environmental safety metrics;

The mathematical model for polymer waste processing technology has been improved through the introduction of an environmental efficiency index (EEI), enabling multi-criteria optimization of the process;

The theoretical foundations of the circular economy and "green building" have been further advanced within the context of managing polymer construction waste.

Practical significance of the results

The practical significance of the research results lies in the development of a comprehensive mechanism for reintegrating dismantled PVC windows into the production cycle. This mechanism encompasses the stages of window collection, separation into material fractions, deep cleaning of the PVC, selection of recycling technology, quality control of the secondary material, and its direct use in new products. The proposed approach allows for the flexible selection of the optimal recycling method based on the morphological composition and contamination level of a specific waste batch.

Based on a calculated scenario involving the recycling of 10,000 tonnes of PVC fraction annually, the technical feasibility of returning 8,000 tonnes of secondary PVC to production has been demonstrated. The estimated reduction in emissions resulting from the substitution of virgin polymer amounts to 12,000–16,000 tonnes of CO_2-equivalent per year, confirming the significant potential for conserving material resources and minimizing the construction industry's environmental impact.

The economic viability of implementing the proposed solutions has been established: at an assumed price of €840 per tonne of secondary PVC, the sale of 8,000

tonnes of material could generate €6.72 million in annual gross revenue. The enterprise's actual profit would be determined after deducting operating costs associated with collection, transportation, processing, quality control, and sales.

Furthermore, a draft national standard titled "Secondary PVC (RePVC)" has been developed. ...Technical Requirements and Control Methods," which regulates approaches to verifying the quality and traceability of material batches, and scientifically grounded proposals have been prepared for amending current Ukrainian legislation regarding PVC waste management.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, у яких опубліковано основні наукові результати дисертації

1. Кожевніков С. В. Аналіз проблематики вторинного перероблення віконних ПВХ профілів. Український та європейський досвід. Екологічна безпека та технології захисту довкілля. 2023. № 5. С. 59-63. https://doi.org/10.31073/ecobezpeka202305/1-08

2. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Сталий підхід до проєктування віконних профілів для зменшення впливу на довкілля. Екологічна безпека та природокористування. 2025. Т. 55, № 3. С. 163-176. https://doi.org/10.32347/2411-4049.2025.3.163-176

3. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Удосконалення нормативно-правової бази розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ-профілів: напрями та очікувані ефекти. Екологічна безпека та природокористування. 2026. Т. 58, № 2. С. 31-42. https://doi.org/10.32347/2411-4049.2026.2.31-42

4. Кожевніков С. В. Пропозиції щодо створення державної програми розвитку переробки ПВХ. Екологічна безпека та природокористування. 2026. Т. 59, № 3. С. 18–30. https://doi.org/10.32347/2411-4049.2026.3.18-30

5. Кожевніков С., Ткаченко Т. Інноваційні технології світлопрозорих конструкцій для природного освітлення приміщень. Вентиляція, освітлення та теплогазопостачання. 2026. Вип. 58. С. 23–33. https://doi.org/10.32347/2409-2606.2026.58.23-33

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

6. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Важлива роль ПВХ-ресайклінгу у зменшенні викидів CO_2 та вуглецевого сліду. Матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво») (Київ, 16–17 квітня 2024 р.). Київ : КНУБА, 2024. С. 399-402.

7. Кожевніков С. В. Головні тенденції ПВХ ресайклінгу. Енергія. Ресурси. Екологія : робоча програма та тези доповідей V Міжнародної науково-

практичної конференції (Київ, 27–29 листопада 2024 р.). Київ, 2024. С. 101-102.

8. Kozhevnikov S., Bereznytska Y. PVC Profiles Recycling Technologies as Part of the European Sustainability Concept. Climate Services: Science and Education : Proceedings of the Second International Research-to-Practice Conference (Odesa, 16–18 April 2025). Odesa : Odesa I. I. Mechnikov National University, 2025. P. 37–39.

9. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Сталий дизайн продукту як важливий критерій використання ресайклінгу у ПВХ профілях для покращення впливу на навколишнє середовище. Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво») (Київ, 13-14 травня 2025 р.). Київ : КНУБА, 2025. С. 139-143.

10. Березницька Ю. О., Кожевніков С. В. Проблеми використання рецикляту та біо-ПВХ й перспективи їх розв’язання. Build Master Class 2025 : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 26-28 листопада 2025 р.). Київ : КНУБА, 2025. С. 205-206.

11. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Екологічно безпечні технології переробки ПВХ-профілів в промисловості: інтеграційний підхід. Енергія. Ресурси. Екологія : робоча програма та тези доповідей VI Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 3-5 грудня 2025 р.). Київ, 2025. С. 108-109.

12. Кожевніков С. В. Удосконалення нормативно-правової бази розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ-профілів. Матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво») (Київ, 20-21 травня 2026 р.). Київ : КНУБА, 2026. С. 179-183.

ЗМІСТ

Стор.

СПИСОК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ 18

ВСТУП 19

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВТОРИННОЇ ПЕРЕРОБКИ ПВХ–ПРОФІЛІВ 28

1.1. ПВХ як основний матеріал будівельної й інших індустріальних галузей та сутність його вторинної переробки 28

1.2. Характеристика ПВХ профілів та основні проблеми поводження з їх відходами 38

1.3. Аналіз основних аспектів вторинної переробки віконних ПВХ–профілів: український та європейський досвід 47

1.4. Роль світових організацій в процесі організації та переробки ПВХ – відходів 52

1.5. Узагальнення практичного досвіду вторинної переробки ПВХ–профілів в Україні та світі 60

Висновки до першого розділу 71

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПРОЦЕСІВ ПЕРЕРОБКИ ПВХ–ПРОФІЛІВ 73

2.1. Технологічні процеси переробки ПВХ–профілів та аналіз їх життєвого циклу (LCA, ОЖД) 73

2.2. Характеристики технологічних методів переробки ПВХ–профілів та їх оцінка 102

2.3. Параметри, що впливають на екологічну безпеку вторинної переробки ПВХ–профілів 112

2.4. Сталий підхід до проєктування віконних профілів для зменшення впливу на довкілля 121

Висновки до другого розділу 137

РОЗДІЛ 3. ЕКОЛОГІЧНА ТА ТЕХНОЛОГІЧНА ОЦІНКА МЕТОДІВ

ПЕРЕРОБКИ ПВХ ПРОФІЛІВ 139
3.1. Аналіз інноваційних технологій 139
3.2. Порівняльний аналіз технологій за екологічними критеріями 149
3.3. Оцінка впливу технологічних методів вторинної переробки на екобаланс країни на основі вуглецевого сліду різних методів 161
3.4. Перспективи удосконалення методів вторинної переробки 165
3.5. Методика вибору оптимальних технологій переробки ПВХ–профілів на основі оцінки технологічних методів вторинної переробки 167
Висновки до третього розділу 174
РОЗДІЛ 4. РОЗРОБКА МЕХАНІЗМУ РЕЦИКЛІНГУ СТАРИХ ДЕМОНТОВАНИХ ПВХ–ВІКОН З МЕТОЮ ЇХ ПОДАЛЬШОЇ ПЕРЕРОБКИ 176
4.1. Напрями інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів у промисловість 176
4.2. Пропозиції щодо удосконалення нормативно–правової бази та створення спеціальних програм розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів 184
4.3. Обґрунтування моделі екологічно орієнтованого бізнесу на основі врахування потенціалу повторного використання переробленого ПВХ 198
4.4. Економічна ефективність механізму рециклінгу старих демонтованих ПВХ–вікон з метою їх подальшої переробки 209
Висновки до четвертого розділу 217
ВИСНОВКИ 219
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ 223
ДОДАТКИ 239
Додаток А. Список опублікованих праць та відомості про апробацію 240
Додаток Б. Впровадження результатів роботи 243

СПИСОК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

ABS (АБС) – акрилонітрилбутадієнстирол.

EPD – екологічна декларація продукції.

ESG – екологічні, соціальні та управлінські аспекти діяльності.

GWP – потенціал глобального потепління.

ISCC PLUS – система сертифікації сталості та простежуваності сировини.

LCA (ОЖЦ) – оцінка життєвого циклу.

PEHD (HDPE) – поліетилен високої щільності.

PELD (LDPE) – поліетилен низької щільності.

PET – поліетилентерефталат.

PP – поліпропілен.

PS – полістирол.

REACH – регламент ЄС щодо обігу хімічних речовин.

RePVC – вторинний ПВХ.

RoHS – директива ЄС про обмеження небезпечних речовин в електричному та електронному обладнанні.

Біо–ПВХ – ПВХ, виготовлений із використанням сировини біологічного походження.

ВДЕ – відновлювані джерела енергії.

ЄС – Європейський Союз.

ІЕЕ – індекс екологічної ефективності.

ОЖЦ – оцінка життєвого циклу.

ООН – Організація Об’єднаних Націй.

ПВХ – полівінілхлорид.

РВВ – розширена відповідальність виробника.

СЕУ – система екологічного управління.

ВСТУП

Обґрунтування вибору теми дослідження. Сучасний розвиток будівельної галузі супроводжується зростанням обсягів полімерних відходів, зокрема значна кількість відходів саме полівінілхлориду (ПВХ), що утворюються під час виробництва, заміни та демонтажу будівельних виробів. Фізико–хімічні властивості, довговічність, стійкість до зовнішніх впливів та відносно низька собівартість зумовили широке застосування ПВХ у профільних системах, інженерних мережах та інших виробах. Водночас тривале збереження ПВХ у довкіллі, ризик утворення небезпечних сполук при неконтрольованому спалюванні та наявність добавок у старих рецептурах потребують обґрунтованого вибору технологій його вторинного перероблення [1-3].

В Україні накопичуються ПВХ–відходи, серед яких демонтовані віконні та дверні профілі, виробничі й будівельні залишки, труби, панелі та інші вироби. На відміну від країн Європейського Союзу, де діють галузеві програми перероблення, зокрема VinylPlus, національна система збирання та перероблення ПВХ–відходів потребує подальшого розвитку. Недостатня інфраструктура збирання, потреба в уточненні вимог до вторинного матеріалу та обмежені переробні потужності ускладнюють формування замкненого матеріального циклу. Це зумовлює необхідність дослідження технологічних, екологічних та економічних умов повернення ПВХ–профілів у виробництво [4, 5].

Актуальність дослідження визначається потребою переходу до сталих моделей ресурсокористування, мінімізації екологічних ризиків, скорочення обсягів полімерних відходів, відповідності української промисловості міжнародним екологічним стандартам, а також перспективами розвитку національного ринку переробки ПВХ. Ефективна організація замкнутого циклу використання ПВХ–профілів дозволить зменшити навантаження на довкілля, заощадити первинні ресурси, знизити вуглецевий слід промисловості та забезпечити інтеграцію України в європейський простір циркулярної економіки [6, 7].

Актуальність теми. Сучасний вектор розвитку будівельної галузі України спрямований на максимальне підвищення енергоефективності будівель та споруд, що є критично важливим для забезпечення енергетичної безпеки держави. Ключовим етапом у реалізації цієї стратегії стало оновлення нормативної бази та введення в дію ДБН В.2.6-31:2021 «Теплова ізоляція та енергоефективність будівель». Цей нормативний документ суттєво підвищив вимоги до мінімально допустимого значення опору теплопередачі світлопрозорих огороджувальних конструкцій порівняно з попередніми нормами. Унаслідок такої жорсткої регламентації виникла масштабна проблема: переважна більшість металопластикових вікон, масово встановлених під час першої хвилі термомодернізації у 1990-х та на початку 2000-х років, наразі не відповідають чинним теплотехнічним вимогам. Це зумовлює гостру експлуатаційну необхідність їх масового демонтажу та заміни на сучасні енергоефективні аналоги.

Як наслідок, в Україні формується стрімко зростаючий, колосальний обсяг специфічних будівельних відходів – відпрацьованих ПВХ-віконних конструкцій. Віконний блок є складним багатокомпонентним виробом (полівінілхлоридний профіль, сталеве армування, скло, гумові ущільнювачі, металева фурнітура), що робить його утилізацію шляхом звичайного захоронення на полігонах екологічно небезпечною та економічно недоцільною практикою.

Незважаючи на значний ресурсний потенціал цих відходів, вітчизняна система їх збору, сортування та глибокого перероблення залишається недостатньо розвиненою, а існуючі логістичні та технологічні ланцюги не є оптимізованими. Відсутність комплексного науково обґрунтованого підходу до управління життєвим циклом ПВХ-вікон призводить до втрати цінної вторинної сировини та погіршення екологічної ситуації.

З огляду на це, розроблення методу оптимізації циклу перероблення відходів на прикладі ПВХ-віконних конструкцій є надзвичайно своєчасним та актуальним науково-практичним завданням. Вирішення цієї проблеми дозволить не лише зменшити екологічне навантаження на довкілля від несанкціонованих

звалищ будівельного сміття, але й інтегрувати принципи циркулярної економіки (замкненого циклу) у вітчизняну будівельну індустрію, забезпечивши її якісною вторинною сировиною.

Мета і завдання дослідження

Мета дослідження полягає в розробленні та обґрунтуванні підходу до вибору технології перероблення демонтованих ПВХ-вікон за екологічними критеріями та формування механізму повернення придатного вторинного ПВХ у виробництво з оцінкою екологічних та економічних наслідків.

Для досягнення мети поставлено такі завдання:

1. Проаналізувати наукові джерела, склад демонтованих ПВХ-вікон і досвід управління такими відходами; визначити вимоги до сортування, якості вторинної сировини та екологічної безпеки; окреслити невирішені питання порівняльного оцінювання технологій і повернення придатної ПВХ-фракції у виробництво.

2. Порівняти механічний, хімічний й термічний спосіб перероблення за п’ятьма обраними екологічними критеріями: вуглецевий слід, енергоспоживання, токсичність, кількість залишкових відходів і частка повторного використання.

3. Сформувати інтегральний індекс екологічної ефективності (IEE) та правило вибору технології серед допустимих альтернатив з урахуванням стану вхідної сировини й обмежень показників екологічної безпеки.

4. Запропонувати механізм збирання, сортування, перероблення та використання вторинного ПВХ; оцінити показники матеріального балансу, можливе скорочення вуглецевих викидів та економічні показники за розрахунковим сценарієм.

Об’єкт дослідження — процеси утворення, збирання, перероблення та повторного використання відходів ПВХ-профілів.

Предмет дослідження — методи та технології перероблення відпрацьованих ПВХ-профілів, еколого-економічні аспекти їх впровадження, а

також організаційні механізми й нормативно-правове забезпечення цього процесу

Методи дослідження. У роботі використано аналіз і синтез наукових джерел, порівняльний та структурно–системний аналіз, оцінку життєвого циклу (ОЖЦ, LCA), багатокритеріальне оцінювання, математичне й сценарне моделювання, методи економічного аналізу та узагальнення практичного досвіду. Їх поєднання забезпечило дослідження технологій вторинного перероблення ПВХ–профілів, розрахунок екологічних показників і обґрунтування механізму повернення вторинного матеріалу у виробництво.

Метод аналізу та синтезу застосовувався для опрацювання монографій, дисертацій, наукових статей, стандартів і технічних регламентів, присвячених ПВХ, ПВХ–відходам, технологіям рециклінгу та екологічній безпеці. За його допомогою було: узагальнено різні підходи до трактування сутності ПВХ та його відходів; систематизовано класифікації технологій переробки; виділено ключові наукові напрями й «білі плями» у дослідженні вторинної переробки ПВХ–профілів. Результатом стало формування теоретичної основи розділу 1 та обґрунтування актуальності дослідження.

Порівняльний метод використовувався для зіставлення українського та європейського досвіду управління ПВХ–відходами, механічних, хімічних і термічних технологій перероблення, а також традиційного ПВХ і матеріалів із використанням вторинної та біологічної сировини. Завдяки цьому виявлено відмінності в організації матеріальних циклів, переваги та обмеження технологій і умови застосування коекструзії з вторинним ПВХ.

Системний підхід забезпечив розгляд ПВХ–профілів не лише як окремого матеріалу, а як елемента цілісної системи: «виробництво – експлуатація – демонтаж – переробка – повторне використання». Структурно–логічний метод застосовувався для: побудови логіки дисертації (перехід від загальних теоретичних положень до прикладних рішень); виділення підсистем (технологічна, екологічна, економічна, нормативно–правова); формування структури механізму рециклінгу демонтованих ПВХ–вікон у розділі 4. У

результаті було створено цілісну концептуальну схему дослідження, яка поєднує теоретичні, технологічні та організаційно–економічні блоки.

Метод LCA (Life Cycle Assessment) використано для аналізу життєвого циклу ПВХ–профілів – від виробництва сировини до стадії рециклінгу та повторного використання. Він застосовувався: у розділі 2 для оцінювання екологічного впливу окремих етапів життєвого циклу ПВХ–виробів; у розділі 3 для оцінки впливу різних технологічних рішень (у тому числі BioVyn™, систем власного рециклінгу) на вуглецевий слід та екобаланс. LCA дозволив: виділити найбільш «критичні» етапи з погляду екологічного навантаження; обґрунтувати переваги вторинної переробки та біо–орієнтованих технологій; підготувати основу для формування інтегральних еколого–економічних критеріїв вибору технологій [8, 9].

Для визначення параметрів екологічної безпеки процесів переробки ПВХ–профілів застосовано: методи екологічної оцінки (ідентифікація джерел та типів впливів, класифікація ризиків); метод експертних оцінок для визначення вагомості окремих критеріїв (токсичність, утворення шкідливих викидів, можливість повторного використання тощо). Ці методи були використані під час: формування системи критеріїв у підрозділі 2.3 (параметри екологічної безпеки) та 3.2–3.3 (екологічні критерії порівняння технологій); обґрунтування параметрів інтегрального показника в методиці вибору оптимальної технології (3.5).

Методи економічного аналізу застосовано для зіставлення вартості первинного та вторинного ПВХ, витрат на перероблення й можливих доходів від реалізації вторинного матеріалу. У розділі 4 на їх основі оцінено економічний потенціал механізму повернення демонтованих ПВХ–вікон у виробництво за визначених сценарних припущень. При цьому розрахункову виручку від реалізації матеріалу розглянуто окремо від прибутку, який залежить від повних витрат підприємства.

Метод моделювання використовувався для побудови: механізму рециклінгу демонтованих ПВХ–вікон (розділ 4); моделі екологічно

орієнтованого бізнесу з використанням переробленого ПВХ; алгоритму вибору оптимальної технології переробки на основі системи критеріїв (підрозділ 3.5). Завдяки моделюванню: відтворено послідовність етапів руху ПВХ–відходів (збір – сортування – очищення – переробка – повторне використання); показано, як змінюються екологічні та економічні показники при застосуванні різних технологій; сформовано практичні рекомендації для промислових підприємств.

Графічний метод та табличне подання даних використано для систематизації інформації про технології виробництва ПВХ–профілів із вторинною та біологічною сировиною, узагальнення їхніх обмежень і перспектив, а також наочного порівняння технологій за екологічними, технологічними та економічними показниками.

Ці методи забезпечили наочність результатів, спростили порівняння альтернативних рішень і посилили прикладний характер висновків.

Інформаційну базу дисертаційної роботи становлять наукові публікації вітчизняних і зарубіжних авторів, дисертаційні дослідження, матеріали наукових конференцій, статті у фахових виданнях, присвячені проблемам переробки ПВХ, управління відходами, впровадженню екологічно безпечних технологій, оцінюванню життєвого циклу продукції та екологічному регулюванню в будівельній галузі.

До інформаційної бази також увійшли міжнародні стандарти й нормативні документи, включаючи ISO 14025, EN 15804, REACH, нормативи ECVM, екологічні декларації продукції (EPD), вимоги екологічних сертифікаційних систем (LEED, BREEAM, DGNB), що визначають екологічні параметри ПВХ–матеріалів та критерії сталого виробництва [10, 11, 12, 13, 14].

Важливе місце в інформаційному забезпеченні дослідження посідають аналітичні матеріали провідних компаній і галузевих асоціацій, зокрема INOVYN (BioVyn™), Kömmerling (ReFrame), GEALAN, Rehau, а також дані міжнародних програм циркулярної економіки та рециклінгу ПВХ, що характеризують інноваційні технології та практичний досвід їх застосування [15, 16, 17].

Джерельною основою роботи стали офіційні документи та рекомендації державних органів, екологічне законодавство України, нормативно–правові акти щодо поводження з відходами, технічні регламенти будівельних матеріалів і стандарти, що регламентують вимоги до вторинної переробки полімерів [6, 18, 19].

Крім того, інформаційну базу сформували емпіричні дані технологічних процесів, описані у профільній технічній літературі, результати аналізу життєвого циклу ПВХ–профілів, таблиці технологій переробки та впровадження інновацій (зокрема ті, що наведені у розділі 3), а також матеріали підприємств, що спеціалізуються на виробництві та переробці ПВХ–виробів.

Наукова новизна дослідження:

вперше сформовано п’ятикритеріальну еколого-технологічну модель порівняльного аналізу механічного, хімічного та термічного способів перероблення ПВХ-відходів за єдиною узгодженою п’ятибальною шкалою. Вона дозволяє системно пов’язати кількісні індикатори вуглецевого сліду, питомого енергоспоживання на рециклінг та інших показників екологічної безпеки;

удосконалено математичну модель технології перероблення полімерних відходів шляхом введення індексу екологічної ефективності (ІЕЕ), що дає змогу здійснювати її багатокритеріальну оптимізацію;

набули подальшого розвитку теоретичні засади циркулярної економіки та «зеленого будівництва» у сфері управління будівельними полімерними відходами.

Практичне значення одержаних результатів

Практичне значення результатів дослідження полягає у розробленні комплексного механізму повернення демонтованих ПВХ-вікон у виробничий цикл. Цей механізм охоплює етапи збирання вікон, розділення їх на матеріальні фракції, глибокого очищення ПВХ, вибору технології перероблення, контролю якості вторинного матеріалу та його безпосереднього використання в нових виробах. Запропонований підхід дає змогу гнучко обирати оптимальний спосіб

перероблення залежно від морфологічного складу й ступеня забруднення конкретної партії відходів.

На підставі розрахункового сценарію перероблення 10 000 т ПВХ-фракції на рік доведено технологічну можливість повернення у виробництво 8 000 т вторинного ПВХ. Розрахункове скорочення викидів завдяки заміщенню первинного полімеру становить 12 000–16 000 т CO_2-екв. на рік, що підтверджує високий потенціал збереження матеріальних ресурсів та мінімізації впливу будівельної індустрії на довкілля.

Доведено економічну доцільність впровадження запропонованих рішень: за прийнятої розрахункової ціни 840 євро за тонну вторинного ПВХ, реалізація 8 000 т матеріалу здатна забезпечити 6,72 млн євро валової виручки на рік. Фактичний прибуток підприємства формуватиметься після вирахування операційних витрат на збирання, перевезення, перероблення, контроль якості та збут.

Окрім того, розроблено проєкт національного стандарту «Вторинний ПВХ (RePVC). Технічні вимоги та методи контролю», який регламентує підходи до перевірки якості й простежуваності партій матеріалу, а також підготовлено науково обґрунтовані пропозиції щодо внесення змін до чинного законодавства України у сфері управління ПВХ-відходами.

Особистий внесок здобувача. Усі наукові результати, які викладено у дисертаційному дослідженні та виносяться на захист, одержані автором особисто.

Апробація результатів дисертаційного дослідження. Наукові результати дослідження дисертаційної роботи були представлені на низці міжнародних і всеукраїнських науково–практичних конференцій, зокрема:

1. III Міжнародна науково–практична конференція «Green Construction» («Зелене будівництво») Київ, 16–17 квітня 2024 року;

2. V Міжнародна науково–практична конференція «Енергія. Ресурси. Екологія» Київ, 27–29 листопада 2024 року.

3. Second International Research–to–Practice Conference CLIMATE

SERVICES: SCIENCE AND EDUCATION, Одеса, 16–18 квітня 2025 року.

4. IV Міжнародна науково–практична конференція «Green Construction» («Зелене будівництво»), Київ, 13–14 травня 2025 року.

5. International scientific and practical conference Kyiv «BuildMasterClass 2025», Київ, 26–28 листопада 2025 року.

6. VI Міжнародна науково–практична конференція «Енергія. Ресурси. Екологія», Київ, 3–5 грудня 2025 року.

7. V Міжнародна науково–практична конференція «Green Construction» («Зелене будівництво»), Київ, 20–21 травня 2026 року.

Публікації. Основні наукові результати дисертації відображені у 12–ти наукових публікаціях, у тому числі 5 наукових статтей, опубліковані у фахових виданнях України, що входять до переліку наукових видань, затверджених МОН України та зареєстровані в міжнародних наукометричних базах даних. Крім того, результати дослідження були представлені у 7 тезах доповідей на міжнародних і всеукраїнських науково–практичних конференціях.

Обсяг та структура роботи. Дисертаційна робота складається зі вступу, чотирьох розділів, 18 підрозділів та висновків. Робота містить 24 рисунків, 29 таблиць, 2 додатки, список використаних джерел, що містить 142 пункти. Загальний обсяг становить 238 сторінок основного тексту.

РОЗДІЛ 1
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ВТОРИННОЇ ПЕРЕРОБКИ ПВХ–ПРОФІЛІВ

1.1. ПВХ як основний матеріал будівельної й інших індустріальних галузей та сутність його вторинної переробки

Обґрунтування сутності й властивостей полівінілхлориду (далі – ПВХ), а також проблема рециклінгу та вторинної переробки його відходів цікавить багатьох вчених, що знайшло відображення в великій кількості наукових праць, присвячених окресленому напряму досліджень.

Перш за все, доцільно відмітити дисертаційні роботи, предметом дослідження в яких виступає проблема вторинної переробки ПВХ.

Так, Синюк О.М. власне дисертаційне дослідження присвятив обґрунтуванню наукових основ проєктування обладнання для переробки полімерних відходів у вироби легкої промисловості [20].

Крилова Г.В. в дисертаційній роботі розглянула проблему рециклінгу побутових пластикових відходів в технологіях із завершальним біорозкладом крізь призму забезпечення екологічної безпеки [21].

Дисертація Кондратенко Н. О. присвячена теоретико–методологічним засадам стратегії ресурсозбереження у регіональних економічних системах, але в окремих аспектах розглядає питання вторинної переробки відходів, в тому числі ПВХ [22].

Крім того, мають місце монографії з окресленої проблематики, що в котре підтверджує важливість й актуальність проблеми використання та переробки ПВХ – відходів.

Так, Мікульонок І.О. дослідив наукові засади поводження з полімер–, скло– і металовмісними побутовими відходами [23].

Колектив вчених під керівництвом В. З. Барсукова присвятив фундаментальне наукове дослідження вивченню особливостей властивостей

ПВХ композиції, наповненої графітом [24].

Також слід зазначити наявність значної кількості наукових статей з окресленої проблематики, в яких міститься знаний науковий доробок щодо розвитку теоретичних засад сутності ПВХ та ПВХ – відходів: роботи Сови Н. В., Савчук А. П. [25], Єфремової О. [26], Існюк С.Ю., Радовенчик Я.В. [27], Лупінос А. [28], Матвєєвої Н.М., Мальованого Г.О. [29]. та інших.

Велика кількість наукових досліджень в даному напряму свідчить про важливість розгляду сутності та ключових характеристик ПВХ.

ПВХ – один із найпоширеніших термопластів у будівництві, зокрема для виробництва віконних та дверних профілів. Завдяки довготривалому терміну служби (20–50 років), ПВХ–профілі повільно накопичуються у відходах, проте з роками обсяг ПВХ–відходів зростає [4].

Як показали проведені дослідження, ПВХ отримав широке розповсюдження завдяки власним властивостям, а саме (табл. 1.1):

Таблиця 1.1

Властивості ПВХ, які зумовили його широке розповсюдження

Властивість	Характеристика
Механічна міцність	витримує значні навантаження, стійкий до деформацій.
Хімічна стійкість	не піддається корозії, стійкий до дії кислот, лугів, солей.
Стійкість до вологи	не вбирає воду, не гниє.
Довговічність	термін експлуатації ПВХ–виробів може сягати 30–50 років
Легка переробка	легко формується, зварюється, ламінується, фарбується
Електроізоляційні властивості	застосовується в кабельній промисловості
Можливість вторинної переробки	підтримує циркулярну економіку.

Узагальнено за: [30, 31, 32]

Як видно з таблиці 1.1., ПВХ має достатню кількість специфічних властивостей, які й зумовлюють його популярність. Проте, не дивлячись на

широке використання ПВХ, основні напрями його використання можна звести до двох основних, що представлено на рисунку 1.1.

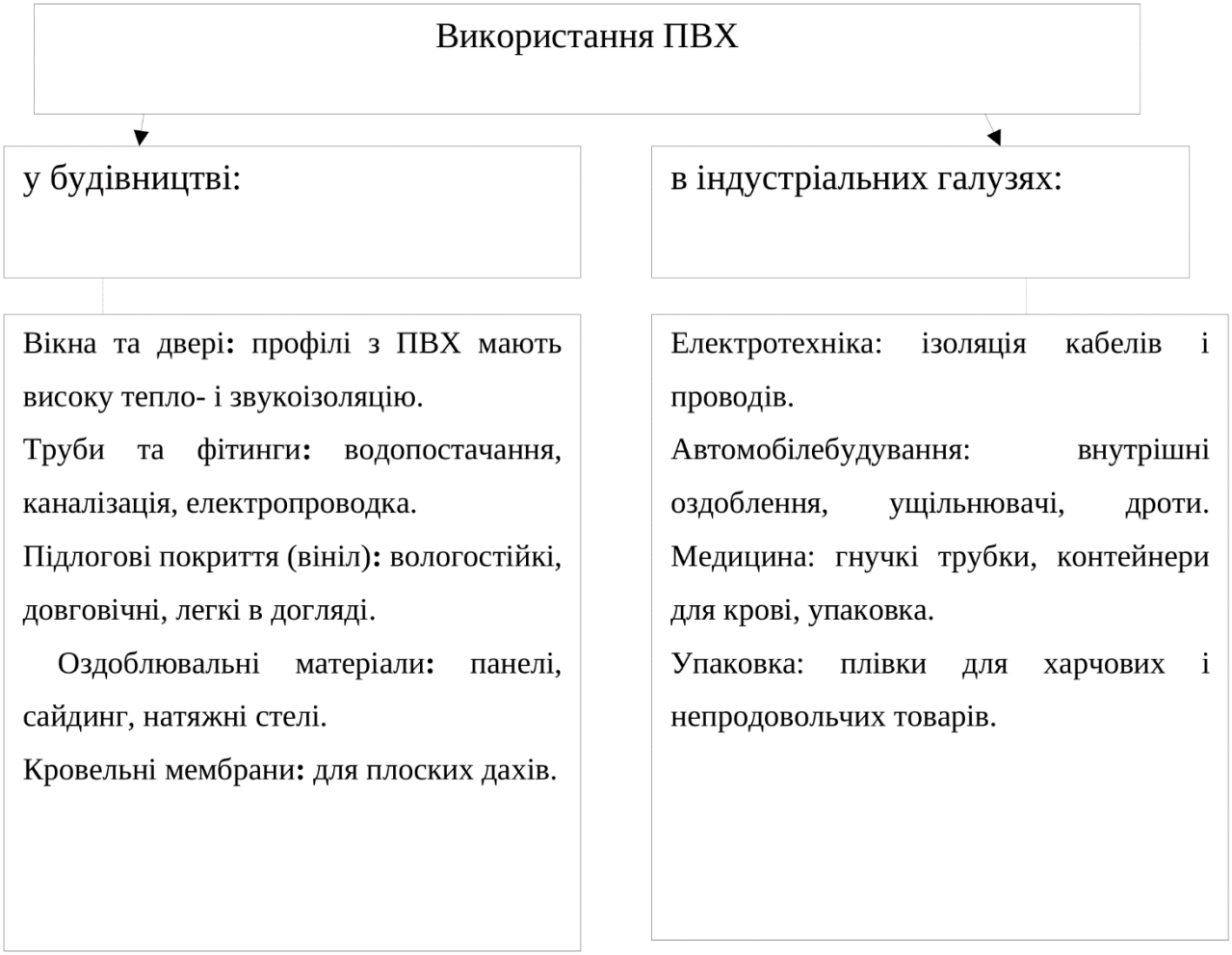

Рис. 1.1. Основні напрями використання ПВХ як частина ESG‑пропозиції

Джерело: узагальнено за [33, 34]

Доречно більш детально розглянути сутність ПВХ в контексті його застосування в індустріальних галузях.

Основні напрями його використання узагальнено в таблиці 1.2.

Таблиця 1.2

Основні напрями використання ПВХ в індустріальних галузях

Напрям	Основна функція	Переваги
Електротехніка		

Продовження таблиці 1.2

Напрям	Основна функція	Переваги
Ізоляція електричних кабелів і проводів (силові кабелі, телефонні дроти, інтернет–кабелі, побутова проводка)	ПВХ використовується як ізоляційний і захисний шар для провідників	негорючість, гнучкість, стійкість до УФ–випромінювання та вологи
Кабельні канали та гофротруби ПВХ	застосовується для виготовлення кабель–менеджмент систем – для прокладання та захисту проводки у стінах, стелях або підлозі	легкий монтаж, стійкість до корозії, ударів, температурних коливань
Корпуси для електрообладнання	Деякі елементи корпусів електроприладів, щитів або розподільних коробок виготовляють із ПВХ	електроізоляція, довговічність, стійкість до агресивних середовищ
Електроізоляційні плівки та листи	Використовуються в трансформаторах, електродвигунах, акумуляторах та інших пристроях.	ПВХ–плівка може бути як термозбіжною, так і постійною ізоляцією
Виробництво гнучких електронних елементів	в LED–системах, де потрібна прозора або напівпрозора гнучка ізоляція	низька вартість виробництва; стійкість до займання (самозатухання); хороші діелектричні властивості; простота обробки та монтажу; хімічна стійкість до масел, кислот, лугів
Автомобілєбудування		
Інтер'єр автомобіля або шкірозамінник.	Панелі приладів, оббивка дверей, стелі, сидіння. ПВХ використовується як декоративне покриття	зносостійкість, легкий догляд, приємна текстура, велика палітра кольорів.
Підлоги та килимкові покриття	ПВХ–композити застосовуються як захисне покриття в салоні та багажнику.	Стійкість до вологи, бруду, хімічних речовин (оливи, палива), стирання.
Ущільнювачі та герметики	З ПВХ виготовляють ущільнювачі для дверей, багажника, капота.	Гнучкий матеріал зберігає форму, стійкий до температурних змін.
Електропроводка та кабелі	Ізоляція автомобільної електропроводки.	Стійкий до вібрацій, вологи, перепадів температур, агресивних середовищ.

Продовження таблиці 1.2

Напрям	Основна функція	Переваги
Зовнішні елементи	Бризковики, накладки, молдинги, захисні покриття кузова та бамперів. ПВХ використовується в композиції з іншими полімерами (ПВХ–пластизоль) для антикорозійного покриття.	
ПВХ–плівки для обклеювання кузова	Захист лакофарбового покриття, декоративна стилізація.	Плівки можуть бути глянцевими, матовими, з текстурою (карбон, хром тощо).
Медицина		
Системи для інфузій та переливання	Крапельниці, трубки, резервуари для розчинів – гнучкий ПВХ–пластик використовується для виготовлення медичних шлангів і мішків.	стерилізується, не вступає в реакцію з ліками чи кров'ю.
Контейнери для зберігання крові	ПВХ застосовується для виготовлення пакетів для збору, зберігання та транспортування крові та її компонентів.	Можливість тривалого зберігання без втрати якості крові.
Катетери, зонди, трубки	Використовуються в урології, гастроентерології, реанімації тощо.	ПВХ дозволяє виготовляти м’які, гнучкі, нетравматичні трубки**,** які зберігають форму.
Кисневі маски, дихальні трубки	З ПВХ виготовляють пристрої для штучної вентиляції легень і подачі кисню.	Висока прозорість дозволяє контролювати дихальні функції пацієнта.
Упаковка медичних виробів	Блістери, контейнери, кришки для стерильних інструментів і таблеток.	Зберігає форму, герметичність, підходить для стерилізації парою чи газом.
Одноразові рукавички (частково)	Деякі види одноразових медичних рукавичок виготовляють із ПВХ (вінілові рукавички)**.**	Альтернатива латексу при алергії.
Упаковка		
Жорстка (тверда) упаковка	блістерна упаковка для ліків, батарейок, іграшок, електроніки.	ПВХ добре тримає форму після термоформування, має високу прозорість і міцність.
Контейнери та лотки	для харчових продуктів (м'ясо, фрукти, випічка).	Забезпечують захист від вологи та пилу.

Продовження таблиці 1.2

Напрям	Основна функція	Переваги
Гнучка упаковка (з пластифікованого ПВХ)	плівки для обгортання харчових продуктів. Часто використовуються для м'яса, сиру, овочів (в супермаркетах).	Добре прилипає до поверхні, зберігає свіжість продукту.
Термоусадочна плівка	використовується для групової упаковки товарів (пляшки, банки, коробки).	Після нагрівання щільно обгортає продукцію
Упаковка для косметики та побутової хімії	флакони, банки, коробки з жорсткого або м’якого ПВХ	Має гарний зовнішній вигляд, може бути прозорою або кольоровою.
Етикетки та термозбіжні манжети	етикетки на пляшки, банки (наприклад, термозбіжні кольорові плівки)	Добре наносяться, мають яскраву графіку, щільно прилягають

Отже, як видно з таблиці 1.2, ПВХ має ряд переваг використання в електротехнічній галузі. Крім того, ПВХ відіграє важливу роль в автомобілебудуванні**,** де він використовується як функціональний, декоративний та захисний матеріал. Завдяки поєднанню міцності, гнучкості, довговічності та стійкості до впливу навколишнього середовища, ПВХ є популярним матеріалом у виробництві автомобілів. Переваги ПВХ в автомобілебудуванні: стійкість до ультрафіолету, температур і вологи; довговічність і механічна міцність; легкість у формуванні та обробці; невисока вартість у порівнянні з натуральними матеріалами; піддається переробці (рециклінгу).

Крім того ПВХ має широке застосування в медичній галузі завдяки своїм унікальним властивостям: гнучкість, прозорість, біологічна інертність, стерилізованість, довговічність та можливість формування в різні форми. Це робить його одним з найбільш поширених полімерів у медичних виробах**.** Переваги ПВХ у медичних застосуваннях: біосумісність (не викликає подразнень, нетоксичний); легкість стерилізації (газова, парова, радіаційна); прозорість (важливо для контролю рідин); гнучкість при додаванні пластифікаторів; хімічна стійкість до ліків, антисептиків, крові; можливість вторинної переробки (екологічні програми).

До того ж, полівінілхлорид (ПВХ) є одним із ключових матеріалів у

пакувальній промисловості, завдяки своїм механічним, бар'єрним та термоформувальним властивостям**.** Його застосовують як у харчовій, так і в нехарчовій упаковці. Переваги ПВХ для пакування: висока прозорість – дозволяє візуально оцінити продукт; бар'єрні властивості – захист від вологи, кисню, пилу; добре термоформується – зручний для лотків і блістерів**;** стійкість до механічних пошкоджень**;** низька вартість**;** можливість вторинної переробки**.**

Важливого значення в контексті даного дослідження набувають питання вторинної переробки ПВХ.

Так, вторинна переробка ПВХ дає змогу скоротити навантаження на довкілля, зменшити споживання первинної сировини та оптимізувати витрати у виробництві [33].

В даному сенсі доречно розглянути класифікацію відходів ПВХ.

Аналіз наукової літератури показав, що найчастіше відходи ПВХ класифікують за їх джерелами. У відповідності з даною класифікаційною ознакою виокремлюють поствиробничі та постспоживні відходи ПВХ.

Структурно–циклічна схема формування та використання відходів ПВХ за джерелами їх виникнення представлена на рисунку 1.2.

Отже, як видно з рисунку 1.2, кожен вид відходів ПВХ за джерелами їх виникнення має власні особливості. Поряд із цим, як підкреслюється й вже неодноразово доведено вченими у сфері використання відходів ПВХ, особливого значення насьогодні має вторинне використання саме поствиробничих відходів ПВХ. Повторне використання поствиробничих ПВХ–відходів має ряд значних переваг:

- однорідність матеріалу (часто без сторонніх домішок, на відміну від побутових відходів);
- висока якість вторинної сировини (легше переробляються, ніж змішані ПВХ–відходи);
- економія ресурсів та зниження витрат на рециклінг;
- можливість внутрішнього рециклінгу – повернення у виробничий процес.

Відходи ПВХ

Поствиробничі відходи ПВХ - це залишки матеріалу, що виникають у процесі виробництва виробів із ПВХ і не були використані в готовій продукції. Вони є однією з форм промислових полімерних відходів і мають певні особливості щодо поводження, переробки або рециклінгу .
До поствиробничих ПВХ-відходів входить: обрізки та залишки ПВХ-плівки, труб, профілів; відходи після термоформування або екструзії; невикористані частини ПВХ-матеріалу при штампуванні; браковані вироби (дефекти форми, кольору тощо).

Постспоживчі відходи формуються з того що має бути коли - демонтовані вікна, демонтовані двері, демонтовані рекламні конструкції. Постспоживчі відходи ПВХ - це вироби з полівінілхлориду, які використовувалися кінцевими споживачами і втратили свою функціональність**,** тобто стали відходами після завершення терміну служби. Це відходи, які утворюються після використання продукції з ПВХ у побуті або промисловості**,** зокрема: старі віконні рами**,** двері**,** жалюзі; використані труби та фітинги**;** кабельна ізоляція**;** банери**,** тентові покриття**,** рекламні щити**;** підлогові покриття (лінолеум із ПВХ); упаковка (пляшки, плівка, контейнери з ПВХ); медичні вироби (трубки, контейнери, одноразові вироби - зі спеціальними вимогами до рециклінгу).

Способи поводження з відходами ПВХ

Механічна переробка. Подрібнення → промивання → гранулювання → повторне використання у виробництві. Повернення до виробничого циклу, на підприємствах із замкненим циклом. Передача на переробні підприємства, де з відходів виготовляють гранулят або нові вироби (труби, підкладки, панелі тощо). Енергетична утилізація. Спалювання з отриманням енергії - можливе, але ПВХ при цьому виділяє токсичні гази (HCl, діоксини), тому потребує дорогого очищення.

Механічна переробка (якщо можливо очистити): подрібнення → промивання → екструзія → вторинний гранулят; використовується у виготовленні технічних труб, підкладок, панелей. **Хімічна переробка / деполімеризація**: відновлення мономерів або сировини (поки що на стадії розвитку в Україні). **Енергетична утилізація** (лише з дотриманням технологій знешкодження HCl і діоксинів). **Захоронення** (небажане - втрата ресурсу, ризик забруднення).

Нормативно – правове регулювання, зокрема: Законом України «Про управління відходами»; Державними будівельними нормами (ДБН); Санітарними правилами та нормами щодо рециклінгу небезпечних матеріалів

Рис.1.2. Структурно–циклічна схема формування та використання відходів ПВХ за джерелами їх виникнення

Джерело: побудовано особисто автором

Але мають місце й певні ризики екологічного характеру. Так, ПВХ містить хлор, а при неправильному спалюванні – утворюються токсичні речовини; тривалий період розкладу в природному середовищі; потреба в спеціалізованій переробці.

З метою нівелювання таких ризиків в науковій літературі, присвяченій окресленій проблематиці сформовано певні рекомендації для підприємств: впровадження системи сортування та збору поствиробничих ПВХ–відходів; укладання договорів із переробниками; впровадження на підприємствах систем екологічного менеджменту; ідентифікація екологічних аспектів виробничих циклів; сертифікація вторинної сировини (для контролю якості); оптимізація виробничих процесів для мінімізації відходів.

Щодо використання постспоживних відходів, то в даному сенсі мають місце наступні проблеми:

- забрудненість (складно очистити перед переробкою);
- наявність домішок (метал, гума, скло, інші пластики);
- низька мотивація населення до роздільного збору**;**
- високі витрати на логістику та сортування**;**
- небезпека при спалюванні **–** виділення хлору, діоксинів.

На думку Матвєєвої Н.М., Мальованої Г.О.**,** з метою мінімізації ризиків від таких проблем доцільно впровадити проєкти на рівні громади або окремих представників бізнесу: розробити й реалізувати пілотні проєкти роздільного збору ПВХ–виробів (наприклад, старі вікна);укласти угоди з переробниками ПВХ–відходів**;** організувати пункти прийому ПВХ–профілів у співпраці з виробниками; створити карти збору ПВХ–відходів для населення; залучити до процесу ОСББ, будівельні компанії та ЖКГ тощо [29].

Особливого значення в контексті вивчення постспоживних відходів займають змішані будівельні відходи**:** профілі, що містять арматуру, ущільнювачі, метал. Змішані будівельні ПВХ–відходи – це залишки та уламки виробів із полівінілхлориду (ПВХ), що утворюються під час будівництва, демонтажу або ремонту будівель і споруд. До таких відходів можуть належати:

старі або обрізані ПВХ–вікна та двері (рами, профілі, ущільнювачі); труби та фітинги з ПВХ (каналізаційні, водопровідні); підвіконня, наличники, плінтуси з ПВХ; панелі для облицювання (внутрішні або зовнішні); залишки кабель–каналів, лотків, коробів**;** плівка, що використовується для обгортання або захисту ПВХ–матеріалів. Такі відходи зазвичай є стійкими до розкладу: ПВХ практично не біорозкладається, можуть містити домішки**:** фарбу, ущільнювачі, армування (метал чи склопластик), інші полімери. Крім того вони особливо небезпечні при спалюванні**:** утворюють токсичні речовини (наприклад, діоксини).

Варіанти поводження з такими відходами: сортування**:** очищення від інших матеріалів (металу, скла, гумових ущільнювачів); переробка**:** подрібнення та повторне використання у виробництві (наприклад, для виготовлення технічного ПВХ–профілю); використання в якості вторинної сировини. Знешкодження**:** якщо переробка неможлива, – контрольоване захоронення або термічний рециклінг на спеціалізованих установках.

Важливою особливістю в контексті використання ПВХ є його специфічні екологічні властивості. Хоча ПВХ легко переробляється, його спалювання без спеціальних фільтрів може виділяти токсичні речовини (наприклад, діоксини)**.** Тому, в ЄС та інших зарубіжних країнах існують обмеження на використання ПВХ в харчовій упаковці, але для нехарчової продукції ПВХ активно застосовується [23]. В якості глобальних тенденцій використання ПВХна світових ринках можна окреслити [35]: зростання попиту **–** світовий ринок ПВХ зростає на 3–5% щороку; акцент на екологічність **–** розвиток технологій вторинної переробки, використання ПВХ без фталатів та свинцю; розвиток біо–ПВХ **–** експерименти з матеріалами з меншим вуглецевим слідом тощо. При цьому ключовими країнами–виробниками ПВХ [31] є**:** Китай, США, Німеччина, Південна Корея, Індія, а споживачами ПВХ на світовому ринку**:** Китай (особливо у будівництві), країни ЄС, Північна Америка.

Таким чином, ПВХ залишається критично важливим матеріалом в індустрії через поєднання низької вартості, міцності та багатофункціональності.

Незважаючи на екологічні виклики, завдяки прогресу в переробці та вдосконаленню рецептур, ПВХ продовжує домінувати у ключових секторах промисловості. Вторинна переробка ПВХ–профілів є економічно та екологічно обґрунтованою стратегією. Для розширення масштабів переробки необхідно розвивати інфраструктуру, стимулювати інновації та підвищувати обізнаність споживачів. Співпраця між державою, бізнесом та споживачами є ключем до формування ефективної системи циркулярного використання ПВХ–матеріалів.

1.2. Характеристика ПВХ профілів та основні проблеми поводження з їх відходами

ПВХ–профілі широко застосовуються в будівництві, зокрема для виготовлення віконних і дверних конструкцій.

ПВХ–профіль виготовляється з полівінілхлориду (PVC – polyvinyl chloride), який отримують шляхом полімеризації вінілхлориду. Для досягнення необхідних експлуатаційних властивостей у вихідний склад додають: Пластифікатори (у жорсткому ПВХ не застосовуються), Стабілізатори (часто кальцій–цинкові або на основі свинцю), Модифікатори ударної в’язкості**,** Наповнювачі (крейда, тальк), Барвники та пігменти (наприклад, діоксид титану – для білого кольору), УФ–стабілізатори (захист від сонячного випромінювання) [1, 36].

На думку вчених, властивості ПВХ–профілів мають як позитивні, так і негативні сторони [37].

Позитивні властивості: стійкість до атмосферних впливів (ультрафіолет, волога, перепади температур), висока теплоізоляція – завдяки багатокамерній структурі, низька теплопровідність, стійкість до хімікатів (кислоти, луги, солі), довговічність – термін служби 30–50 років, мінімальний догляд – легко миється, не потребує фарбування, пожежна безпека – самозагасання при видаленні джерела вогню.

Недоліки: чутливість до високих температур (деформація при 80–90 °C), можливе пожовтіння при тривалому впливі УФ без належного стабілізатора, менш екологічний у виробництві порівняно з алюмінієм або деревом.

Полівінілхлорид (ПВХ, або PVC – англ. polyvinyl chloride) – один із найпоширеніших полімерів, що активно застосовується у будівництві та архітектурі завдяки своїм властивостям: довговічність, вологостійкість, стійкість до хімічних речовин, легкість у монтажі, пожежостійкість і доступна ціна. ПВХ–профілі використовуються в наступних виробах: віконні та дверні конструкції (вікна, балконні двері); фасадні системи; жалюзі, ролети, підвіконня.

Розглянемо напрями використання ПВХ–профілів в будівництві детальніше.

Віконні та дверні системи. ПВХ–профілі для вікон і дверей – дуже популярні завдяки тепло– та звукоізоляційним властивостям. Вони не піддаються корозії, не потребують фарбування, легко миються. Застосовуються як у житловому, так і в комерційному будівництві.

Труби та фітинги. ПВХ–труби широко використовуються у водопостачанні, каналізації, дренажних системах. Вони легкі, міцні, стійкі до хімікатів і мають довгий термін служби. Застосовуються в підземних та наземних інженерних мережах.

Оздоблювальні матеріали. ПВХ–панелі для внутрішнього та зовнішнього оздоблення стін і стель. Плінтуси, підвіконня, вагонка – все це може виготовлятися з ПВХ.Матеріал не вбирає вологу, що робить його придатним для ванних кімнат та кухонь.

Покрівельні та гідроізоляційні мембрани. ПВХ–мембрани використовуються для плоских дахів як ефективний гідроізоляційний матеріал. Стійкі до ультрафіолету, морозів, грибка, механічних пошкоджень.

Кабельна ізоляція. ПВХ використовується як ізоляційний матеріал для електропроводки в будівлях. Забезпечує електробезпеку, стійкість до займання.

Підлогові покриття. Лінолеум, вінілові плитки та рулонні ПВХ–покриття широко застосовуються в житлових, комерційних і промислових приміщеннях.

Висока зносостійкість, вологостійкість, легкість догляду.

Фасадні системи. ПВХ–сайдинг – популярний облицювальний матеріал для зовнішніх стін будівель. Естетичний вигляд, довговічність, простий монтаж.

Перегородки та декоративні конструкції. Легкі мобільні перегородки, декоративні панелі для офісів та житлових приміщень.

Промисловість: Вентиляційні канали; кабельні короби; лотки для проводів. Полівінілхлорид (ПВХ) має широке застосування не лише в будівництві, а й у промисловості, де цінується за свою хімічну стійкість, механічну міцність, довговічність та термостійкість**.** Завдяки цим властивостям ПВХ використовується в багатьох галузях промислового виробництва.

Сфери застосування ПВХ у промисловості:

Хімічна промисловість:

Трубопроводи, резервуари, фітинги для транспортування агресивних рідин (кислоти, луги).

Облицювання ванн, апаратів, ємностей**,** де потрібен захист від корозії. ПВХ не реагує з більшістю хімічних речовин, що робить його ідеальним для агресивного середовища.

Машинобудування та електроніка:

Ізоляція кабелів, проводів, електричних компонентів **–** захищає від вологи, механічних ушкоджень і займання.

Гнучкі та жорсткі деталі машин – як захисні кожухи, ущільнювачі, прокладки.

Оболонки датчиків, елементів управління в агресивному середовищі.

Автомобільна промисловість:

Виготовлення панелей приладів, оббивки сидінь, ущільнювачів, шлангів, трубок, покриття підлоги в салоні. Стійкість до вологи, стирання, впливу хімікатів та ультрафіолету.

Пакувальна промисловість:

Жорстка й м’яка ПВХ–плівка для упаковки технічних товарів, медикаментів, інструментів, електроніки.Вакуумна упаковка, блістери,

контейнери, які захищають вироби від зовнішнього впливу.

Медична промисловість:

Трубки, контейнери, крапельниці, шприци – ПВХ безпечний для контакту з кров'ю, стерилізується. Широко використовується у виробництві одноразових медичних виробів.

Легка промисловість:

Штучна шкіра, покриття для меблів, валізи, спецодяг, тенти, транспаранти**.** Завдяки своїй еластичності та стійкості до зовнішнього впливу, ПВХ замінює натуральні матеріали в багатьох виробах.

Енергетика:

Ізоляція кабелів високої напруги, трубопроводи для охолоджувальних систем, технічні обшивки**.** ПВХ не проводить струм і має високу термічну стійкість.

Інженерні системи: Водопровідні та каналізаційні труби (із жорсткого ПВХ); теплотраси в системах "тепла підлога". Полівінілхлорид (ПВХ) – це один з найпоширеніших термопластичних полімерів, який широко використовується в інженерних системах завдяки своїм властивостям: хімічній стійкості, міцності, довговічності, низькій вартості та простоті монтажу.

Системи водопостачання: Холодне та гаряче водопостачання (ПВХ використовується переважно для холодної води). Трубопроводи для транспортування питної та технічної води. Підключення до сантехнічного обладнання.

Каналізаційні системи: Внутрішня та зовнішня каналізація. Дренажні системи. Вентиляційні стояки.

Системи водовідведення: Зливові системи. Системи для відведення ґрунтових вод.

Електротехнічні системи: Кабель–канали. Короби та труби для прокладки електропроводки. Ізоляційні елементи.

Опалювальні системи (обмежено)**:** ПВХ зазвичай не використовується для

гарячої води або опалення, бо не витримує високих температур (>60°C), але в низькотемпературних системах може бути застосований.

Промислові трубопроводи: Транспорт агресивних рідин (кислоти, луги). Системи дозування хімічних реагентів.

Вентиляційні системи: Повітроводи для неагресивних середовищ Виведення повітря з вологих приміщень Переваги ПВХ в інженерії: корозійна стійкість; легка вага; простий монтаж (клейове або розтрубне з'єднання); довговічність (до 50 років експлуатації); економічність. Обмеження ПВХ в інженерії: чутливість до високих температур; крихкість при дуже низьких температурах; не підходить для систем з високим тиском і температурою. Перегородки, облицювальні панелі; вітрини, виставкове обладнання.

Проблема поводження з відходами ПВХ–профілів турбує багатьох вчених, кожен з яких підкреслює власні характерні особливості та обґрунтовує першочерговість різних проблем в даному контексті.

Так, наприклад, Крилова Г.В. виокремлює хімічний склад ПВХ – проблема при спалюванні [21] ПВХ містить до 57% хлору у складі (звідси й назва – полівінілхлорид). При спалюванні без спеціального обладнання виділяються: Діоксини (токсичні канцерогенні сполуки); Хлороводень (HCl) – агресивна кислота; Інші небезпечні гази (фуран, бензол тощо). Тому спалювання ПВХ без фільтрації є екологічно небезпечним.

Водночас, Існюк С.Ю. та Радовенчик Я.В. головною проблемою поводження з відходами ПВХ вважають складність переробки ПВХ [27] ПВХ–профілі зазвичай містять домішки та добавки (стабілізатори, пігменти, наповнювачі), які ускладнюють рециклінг. Механічна переробка можлива, але: обмежена кількість циклів (знижується якість матеріалу); складно розділяти змішані або армовані профілі (напр., з металевими вставками).

Недостатня інфраструктура для переробки ПВХ виступають важливішими перешкодами процесу поводження з відходами ПВХ – профілів, на думку Єфремової О. та інших [26]. Так, в Україні та багатьох інших країнах відсутня

розвинена система збору та переробки ПВХ–відходів. Значна частина відходів потрапляє на сміттєзвалища, де ПВХ майже не розкладається (розкладання – понад 100 років).

Мікульонок І.О. [23] виокремлює наступні проблеми:

- токсичність добавок ПВХ Деякі старі ПВХ–профілі (особливо вироблені до 2000–х) містять свинцеві стабілізатори, які заборонені в багатьох країнах. При повторній переробці існує ризик потрапляння токсичних сполук у нові вироби;
- низька мотивація до збору ПВХ. Через низьку вартість первинного ПВХ бізнесу часто невигідно займатись переробкою. Населенню бракує систем мотивації для сортування та здачі ПВХ–виробів.

Отже, на сьогодні проблема рециклінгу пластикових відходів залишається актуальною і має глобальне значення. Виробництво пластмас зростає, кількість відходів відповідно теж зростає, універсального методу переробки полімерних відходів не існує. Проаналізовано різні методи переробки полімермістких продуктів, які дозволяють отримувати широкий спектр продуктів для подальшого використання у різних галузях промисловості. Під час вибору методу необхідно враховувати всі вихідні компоненти, речовини і елементи, які потім перейдуть в новий продукт або будуть виділятися під час самого процесу переробки чи рециклінгу . Враховуючи необхідність збереження природних ресурсів, їх вичерпність та зростаючий дефіцит полімерної сировини, актуальним завданням є пошук ефективних методів переробки полімерних відходів з отриманням вторинної сировини, що може бути використана у легкій промисловості.

В певній мірі, на думку вчених [6, 38], гальмує даний процес й наявність проблем в українському законодавстві, до яких можна віднести:

- відсутність окремих стандартів або вимог для переробки ПВХ–віконних профілів**;**
- низький контроль за рециклінгом пластмасових відходів;
- відсутність обов’язкової розширеної відповідальності виробника

(РВВ) – виробники не зобов’язані приймати свої відходи.

Для порівняння в країнах ЄС нормативно–правовому регулюванню питання поводження з відходами, в тому числі ПВХ – відхода, приділяється надвелика увага. Так, ключовими актами є:

Директиви ЕС [19, 39, 40, 41, 42], які встановлюють ієрархію поводження з відходами, визначають поняття "відповідальний виробник";

REACH (Регламент ЄС 1907/2006), який регламентує контроль за хімічними речовинами у виробництві, зокрема у ПВХ;

Circular Economy Action Plan (2020) – Стратегія для переходу на циклічну економіку – зменшення споживання первинної сировини, зобов'язання щодо переробки ПВХ;

VinylPlus (добровільна ініціатива), яка містить стандарти сталого розвитку і рециклінгу ПВХ на рівні галузі;

Construction Products Regulation (CPR) – ПВХ–вироби в будівництві повинні відповідати екологічним вимогам (вміст свинцю, стійкість, токсичність при згорянні тощо).

Переваги європейської моделі управління відходами ПВХ є обовязкова умова, що виробники зобов’язані відновлювати власну продукцію, системи маркування та екологічної сертифікації**,** контроль використання небезпечних добавок (зокрема заборона свинцевих стабілізаторів).

В ЄС діють програми на кшталт VinylPlus – добровільна ініціатива щодо підвищення переробки ПВХ. В Україні діє законодавство щодо поводження з відходами, проте ПВХ ще не виділяється окремою категорією, тому важливо проведеннгя гармонізації з європейськими нормами для експорту. Неоднорідність відходів: металеві вставки, ущільнювачі; недостатня інфраструктура сортування та переробки; відсутність державних стимулів для роздільного збирання ПВХ–відходів;недовіра споживачів до продукції з вторинного ПВХ як частину ESG‑пропозиції.

Доцільно зауважити, що репутація полівінілхлориду неабияк постраждала

на початку XXI століття, коли організація Greenpeace заявила про потенційну небезпеку виділення хлору й токсинів у процесі спалювання ПВХ. А оскільки більшість цього полімеру все–таки відновлюється спалюванням, то в багатьох країнах поспішили вжити заходів. Відмовитись від зручного та практичного матеріалу ніхто не готовий, але стандарти для виробників максимально посилили.

У старих рамах як стабілізатор використовувався свинець, а також пластифікатори – фталати. Кілька років тому в ЄС і США було заборонене виробництво та ввезення виробів із ПВХ, що містять ці потенційно небезпечні речовини. Ще більше проблем із м'яким вінілом, у якому великий відсоток різноманітних хімічних домішок. Завдання виробників зрозуміле – змінити технологію виробництва гранул, що вони й зробили. А ось перед переробниками стоїть завдання очистити рециркулят від домішок, що пов'язано зі складними хімічними процесами. Витягти завжди складніше, ніж додати.

Але технології вдосконалюються: буквально днями, в серпні 2024 року, були опубліковані результати проєкту Circular Flooring, у рамках якого технологи шукали шляхи переробки відходів із м'якого ПВХ: їм вдалося успішно видалити пластифікатори зі старого лінолеуму та отримати чисту вторинну сировину, яка відповідає сучасним сертифікатам якості ЄС. Нині можна сказати, що ПВХ став найретельніше контрольованим будівельним матеріалом у світі. Але уривчаста інформація заплутала споживачів. Лідерами переробки пластику, зокрема вінілу, сьогодні є Північна Америка та Європа. Щорічно в країнах ЄС переробляється 700 тисяч тонн ПВХ. У Канаді та США – 450 тисяч тонн.

Американський Інститут вінілу виділяє гранти переробникам і навчає дизайнерів різним способам вторинного використання ПВХ. І все–таки ці зусилля поки що недостатні. Навіть у Великій Британії, де вже налагоджений і впорядкований збір старих вікон, за даними VEKA Recycling Ltd, близько 20% відходів просто зникають і, найімовірніше, опиняються на загальних звалищах. Мета VEKA Recycling – щоб кожна рама зрештою поверталася на переробку, а організація Plastics Europe націлена на «нульовий пластик на звалищі» в Європі.

Регранулят ПВХ можна одразу використовувати у виробництві нових віконних і дверних профілів. За довоєнною статистикою, в Україні перероблялося лише 12% обсягу виробництва віконних профілів.

В США основними документами **є** [43]**:**

Environmental Protection Agency (EPA), що регламентує контроль поводження з відходами, ПВХ класифікується як потенційно токсичний при спалюванні;

Resource Conservation and Recovery Act (RCRA) – регламентує поводження з твердими відходами, включаючи пластики;

Toxic Substances Control Act (TSCA) **– р**егулює використання хімічних речовин (пластифікаторів, стабілізаторів у ПВХ).

У США немає єдиної національної програми переробки ПВХ – вона залежить від штатів. Але EPA видає рекомендації щодо найкращих практик**.**

Інші країни переробки ПВХ (Канада, Австралія, Японія) [38] мають наступні специфічні риси:

в Канаді заборонено використання свинцевих стабілізаторів, діє стратегія циркулярної економіки, розвиток переробки ПВХ у будівництві;

в Австралії через Vinyl Council of Australia впроваджується обов'язкова програма екологічної відповідальності;

в Японії суворе сортування та спалювання ПВХ у високотемпературних установках з фільтрацією діоксинів.

Таким чином, ПВХ–профілі **–** довговічний матеріал, але складний в рециклінгу через хімічний склад і токсичність при неправильному поводженні**.** Рішення полягає у замкнених циклах переробки, законодавчому регулюванні та розвитку екологічної інфраструктури**.** Україна має базові закони, але відстає у практичному регулюванні ПВХ–відходів. Ключовими кроками є запровадження обов'язкової розширеної відповідальності виробника**,** контроль хімічного складу продукції та створення інфраструктури для роздільного збору. Міжнародні моделі, особливо європейська**,** можуть слугувати прикладом для реформування українського законодавства**.**

1.3. Аналіз основних аспектів вторинної переробки віконних ПВХ–профілів: український та європейський досвід

Проблема переробки відходів полімерних матеріалів стає вкрай актуальною з позиції охорони навколишнього середовища для більшості країн світу. Протягом останніх років серйозною проблемою, яка привертає до себе все більше уваги, є забруднення навколишнього середовища виробами із пластику. Пластик за своєю природою є полімерним матеріалом. Природних полімерів, таких як каучук, існує багато, однак вони не впливають на забруднення та не несуть загрози для навколишнього середовища, оскільки вони не зберігаються протягом довгого часу в навколишньому середовищі та досить швидко розкладаються.Сьогодні в Україні майже 96 % усіх відходів, у тому числі пластик, відправляється на полігони, де роками продовжує "жити" у ґрунті.

Наприклад, поліетиленовий пакет розкладається 500 років, звичайна пляшка з–під води – ціле тисячоліття. Тому в даній роботі детально розглянуто основні сучасні технології переробки пластикових відходів в Україні, а саме: піроліз, розкладання матеріалу до рівня низькомолекулярних продуктів та механічний рециклінг.

В результаті піролізу утворюються напівфабрикати–мономери. Другий за популярністю спосіб пов'язаний з розкладанням матеріалу до рівня низькомолекулярних продуктів. Отримані продукти вторинної переробки можуть бути використані для виготовлення ливарних пластмас і легкорозчинних клеїв.

В Україні найбільшого поширення набув третій метод вторинної переробки полімерних матеріалів, який має назву механічний рециклінг, в результаті якого утворюється гранулят, придатний для вторинного виробництва пластмас.

В роботі [23] наведено міжнародну система маркування, яка була створена для сортування пластику розроблена. Вона виглядає як трикутник, утворений стрілками з цифрою всередині. Під трикутником разом із цифрою або замість

цифри може бути вказаний літерний код пластику. Таким чином, завдяки переробці вторинної сировини із пластику зберігаються природні ресурси.

Механічна переробка – найбільш поширений метод: дроблення → сепарація домішок → гранулювання. Отримані гранули використовуються повторно у виробництві ПВХ–профілів, труб, панелей, підкладок тощо.

Хімічна переробка – менш розповсюджена, але перспективна: деполімеризація або термохімічне розкладання до мономерів або інших корисних сполук. Висока енерговитратність та потреба в спеціальному обладнанні.

Вторинна сировина має дещо нижчі механічні властивості через термічну деградацію. Застосування стабілізаторів та модифікаторів ударної в'язкості дозволяє покращити якість. Вторинний ПВХ частіше використовується для внутрішніх шарів у коекструзійних профілях, а зовнішні – з первинного ПВХ [44].

Вартість вторинного ПВХ на 30–60% нижча за первинний. Переробка знижує виробничі витрати та підвищує рентабельність. Існує попит на вторинну сировину з боку виробників, які прагнуть зменшити вуглецевий слід [25].

Екологічні переваги ПВХ [45] :зменшення обсягу відходів на полігонах, зниження викидів CO_2 (виробництво первинного ПВХ – енергоємний процес), сприяння круговій економіці.

Отже, суть вторинної переробки ПВХ–профілів [46] передбачає: демонтаж вікон/дверей; сортування (окремо пвх, скло, метал); подрібнення пвх–профілю; відокремлення домішок (металу, гуми, армування); екструзія або грануляція матеріалу; використання грануляту для нових виробів.

Систематизація Європейського досвіду використання відходів ПВХ–профілів дозволила виокремити наступні особливості даного процесу в європейських країнах:

VinylPlus (ЄС, 2011–2030) – головна ініціатива. Добровільне зобов'язання європейських виробників ПВХ. Мета: переробка 900 тис. тонн ПВХ щороку до 2025 року. Створено понад 200 центрів збору віконних конструкцій. Закритий

цикл переробки: старі вікна → нові профілі. Технології: Механічна переробка – подрібнення, очищення, повторна екструзія. Використання вторинного ПВХ у: нижніх шарах нових профілів (внутрішня частина), панелях, трубах, огорожах.

Приклади компаній:

VEKA Umwelttechnik (Німеччина) – найбільший завод з переробки ПВХ–вікон.

Rehau, Salamander, Kömmerling – використовують до 50% вторинного ПВХ у своїх системах.

Водночас, в Україні вторинна переробка й відновлення ПВХ–профілів майже не розвинена.Основні проблеми:Відсутність централізованої системи збору, Нестача спеціалізованих потужностей з очищення та розділення, Низька рентабельність через вартість нових матеріалів. Деякі віконні компанії (VEKA Україна, WDS, Steko) приймають старі конструкції для рециклінгу , але це точкові ініціативи. Існують мали переробні підприємства, що виготовляють: технічні труби; плити для будівництва; елементи огорож. Відсутність законодавства, що зобов'язує збирати та переробляти ПВХ–відходи, бракує фінансових стимулів для бізнесу, низька обізнаність населення.

Екологічна політика ЄС базується на програмно–цільовому підході. Програмними цілями сьогодні є збирання, сортування, заготівля, переробка, захована й рециклінг упаковки й відходів упаковки. Стандарти ЄС щодо упаковки стосуються як її дизайну, так і управління її відходами. Вони покликані боротися зі збільшенням кількості відходів упаковки, що спричиняють екологічні проблеми, а також спрямовані на усунення перешкод на внутрішньому ринку, які зумовлені тим, що країни – члени ЄС ухвалюють різні правила щодо дизайну упаковки.

Проблема упаковки й відходів упаковки пов'язана із заготівлею, збиранням, переробкою, захованням й відновлюванням відходів і сміття, які прямо чи опосередковано шкідливо впливають на довкілля, добробут громадян й економіку, а витрати на заходи щодо відходів і сміття є неефективним економічним тягарем для суспільства, незалежно від того, де вони

нагромаджуються: у населених пунктах, на суші, у річках і морях тощо. Багато сміття в місцях масового відпочинку, на пляжах тощо містить відходи упаковки, які тривалий час шкідливо впливають на середовище довкілля. Це негативно позначається на туризмі й використанні рекреаційних територій, а наявність відходів упаковки в морському середовищі порушує пріоритетний порядок ієрархії відходів, зокрема, через неможливість повторного їх використання, відновлення чи переробки. Кількість відходів упаковки в ЄС і далі зростає.

Фахівці припускають, що країни – члени ЄС марно витрачають багато ресурсів без повернення в економіку, попри те що впровадження правил поводження з упаковкою й відходами упаковки вважають успішними. Впровадження положень європейського права передбачає не тільки вдосконалення законопроєктної діяльності. Ця робота має бути перманентною, треба вчасно реагувати на європейські тенденції, враховувати спроможність української економіки виконувати ці завдання в умовах війни та післявоєнної відбудови України. Ідеться також про збільшення виробництва упаковки, яка підлягає повторному використанню, про поновлення виробництва скляної тари, відновлення системи роздільного збирання відходів упаковки, підготовку системи управління до звітування перед ЄС про поводження з упаковкою й відходами упаковки.

Треба врахувати, що 4 березня 2024 року голова Європейської Ради Шарль Мішель і представники Європейського парламенту досягли попередньої політичної згоди про зміни в проєкті регламенту щодо упаковки та відходів упаковки, метою якої є не допустити збільшення відходів упаковки, яку виробляють у ЄС, з одночасною гармонізацією внутрішнього ринку упаковки та сприяння циркулярній економіці. Цим проєктом передбачено зменшити кількість зайвої упаковки через встановлення максимального коефіцієнта порожнього простору в упаковці (зокрема, для транспортної упаковки й упаковки для електронної торгівлі), а також зменшення маси й об’єму упаковки.

Під час доопрацювання тексту урядового законопроєкту варто врахувати положення інших законопроєктів, зокрема того, який подали народні депутати

О. В. Бондаренко, Е. П. Прощук, О. В. Криворучкіна, С. В. Мандзій і П. В. Якименко, з критеріями віднесення виробу або матеріалу до упаковки та приклади упаковки; а також законопроєкту, який подали народні депутати України Г. І. Янченко і С. Ф. Швець, про дотримання суттєвих вимог законодавства про упаковки відповідних національних стандартів, які вже сьогодні відповідають гармонізованим європейським стандартам.

Можливо, доцільно окремим розділом врегулювати діяльність органів місцевого самоврядування у сфері поводження з упаковкою й відходами упаковки. Варто також розкрити питання фрагментації ринку та концентрації виробництва упаковки в невеликій кількості організацій колективної розширеної відповідальності виробників упаковки та взяти до уваги факт запланованої до 31 грудня 2024 року перевірки даних про багаторазову упаковку (її має здійснити Європейська комісія), а також нові правила ЄС боротьби з обсягами відходів упаковки, які постійно зростають, від 24 квітня 2024 року. Ці правила передбачають зменшення виробництва упаковки (від 5 % до 2030–го до 15 % до 2040 року), потребу розробки державами – членами ЄС відповідних планів впровадження, вимог до гармонізації маркування для покращення інформування споживачів, мінімального рівня вторинної переробки в пластиковій упаковці, запровадження заборони з 1 січня 2030 року деяких типів одноразової пластикової упаковки.

Треба також орієнтуватися на позитивний досвід європейських країн у поводженні з упаковкою й відходами упаковки.

На думку експерта, варто врахувати досвід Бельгії в нормативному регулюванні й організації практики поводження з упаковкою й відходами упаковки, наприклад щодо екологічних податків на сміттєзвалища та спалювання відходів, зважаючи на те, що захоронення відходів коштує дорожче, ніж спалювання, а спалювання – дорожче, ніж переробка.

Важливо також обрати кілька областей України й впровадити там пілотні проєкти з поводження з упаковкою й відходами упаковки, провести там просвітницьку роботу й популяризувати практики роздільного збирання та

переробки сміття, які мають найкращі підприємства в цій галузі. Підкріпити це варто державним сприянням і моральним заохоченням власників, адміністрації та працівників цих підприємств, адже саме людський капітал є головною творчою силою реалізації завдань захисту довкілля в інтересах нинішнього й майбутніх поколінь.

Для покращення ситуації ПВХ–відходів в Україні вчені пропонують наступні заходи [21, 22, 24, 28, 47]: прийняття «зеленого» законодавства щодо ПВХ–відходів; державне стимулювання переробки (податкові пільги, субсидії); партнерство з європейськими програмами (напр., участь у VinylPlus); інвестиції у переробні потужності та навчання персоналу.

Таким чином, Європа демонструє успішну модель замкненого циклу ПВХ–профілів, де значну частку складає вторинна сировина. В Україні цей напрям лише починає розвиватись, і для масштабного впровадження потрібні зміни на законодавчому та інфраструктурному рівнях.

1.4. Роль світових організацій в процесі організації та переробки ПВХ – відходів

Аналіз наукової літератури [5, 32, 46, 48, 49, 50, 51] дозволив виокремити перелік провідних світових організацій, які займаються переробкою та регулюванням ПВХ–відходів (включаючи віконні профілі, труби та інші вироби):

VinylPlus (Європа) [5] – добровільна ініціатива європейської ПВХ–промисловості щодо сталого розвитку та переробки ПВХ. Створена у 2011 році як продовження програми Vinyl 2010.

Підтримується:

European Council of Vinyl Manufacturers (ECVM), European Stabiliser Producers Association (ESPA), European Plastics Converters (EuPC), European Plasticisers.

European Council of Vinyl Manufacturers (ECVM) започаткована добровільна ініціатива європейської ПВХ–промисловості, є ключовим елементом сталого розвитку індустрії полівінілхлориду (ПВХ) у Європі. Вона спрямована на покращення екологічної відповідальності, прозорості та безпеки виробництва ПВХ. Це необов'язкове, але широко підтримуване зобов'язання європейських виробників ПВХ щодо: Дотримання високих стандартів охорони довкілля. Моніторингу та зниження викидів у навколишнє середовище. Поліпшення технологічних процесів. Надання прозорої інформації про результати діяльності

Основні елементи ініціативи:

Хартія виробництва ПВХ (ECVM Industry Charter). Прийнята у 1995 році та оновлена у 2000–х роках. Вона встановлює: Граничні рівні викидів вінілхлориду мономера (VCM) у повітря та воду; Контроль за діоксинами та іншими шкідливими речовинами; Моніторинг виробництва за єдиними європейськими критеріями; Проведення незалежних аудитів виробничих майданчиків.

Участь у програмі VinylPlus – це загальноєвропейська ініціатива сталого розвитку для ПВХ–сектору, яка є наступницею ініціативи ECVM.

Цілі добровільної ініціативи ECVM: Зменшення впливу на довкілля, Безпечне поводження з хімікатами, Підтримка вторинної переробки та циркулярної економіки, Прозора комунікація з громадськістю і регуляторами, Добровільне дотримання стандартів, що перевищують вимоги законодавства.

Результати реалізації (приклади): Значне скорочення викидів VCM у виробничих процесах, Більшість європейських виробничих потужностей пройшли аудит відповідно до ECVM Charter, Створення основи для запуску програми Vinyl 2010, а згодом – VinylPlus.

Значення ініціативи полягає в тому, що ця добровільна ініціатива стала еталоном відповідального виробництва ПВХ у світі. Вона показала, що індустрія може самостійно: Встановлювати високі стандарти, Підвищувати рівень екологічної безпеки, Сприяти сталому розвитку, не чекаючи примусових

регуляторних дій.

Цілі: до 2030 року переробляти 1 млн тонн ПВХ щороку, розвивати технології рециклінгу та безпечні добавки, забезпечити трасованість (відстеження походження відходів).

Інструменти: RecoVinyl – мережа переробників по Європі. VinylPlus Product Label – маркування продуктів, які відповідають стандартам сталості. Rewindo (Німеччина) [32].

Ініціатива німецьких виробників вікон з ПВХ для організованої рециклінгу старих вікон. Учасники: VEKA, Rehau, Gealan, Aluplast, Trocal та інші.

Функції: Координує збір, транспортування та переробку ПВХ–профілів. Партнерство з переробними заводами (наприклад, VEKA Umwelttechnik). Vinyl Institute (США) [48].

Національна некомерційна організація, яка представляє ПВХ–галузь США. Функції: Промоція сталого використання ПВХ; Підтримка досліджень із рециклінгу та екологічних норм; Публікація стандартів та екологічних звітів. Global Vinyl Council (GVC) [49].

Міжнародна платформа співпраці виробників і переробників ПВХ по всьому світу. Глобальна рада з вінілу (ГРВ) пропагує цінність ПВХ/вінілу та представляє своїх членів у всесвітніх адвокаційних заходах.

Для виконання цієї місії ГРВ прагне: Виявляти та просувати технології та практики, які сприятимуть подальшому покращенню здоров'я, безпеки та екологічних показників вінілової промисловості. Підтримувати стандарти ефективності, моделі «найкращої практики» та успішні програми, які забезпечують роботу всіх виробничих потужностей у всьому світі за найвищими стандартами. Фінансувати та керувати всесвітніми дослідженнями та програмами, що підтримують її цілі. Сприяти співпраці між компаніями–членами, урядами та організаціями для покращення розуміння вінілу та галузі. Пропагувати відповідальне управління життєвим циклом (у виробництві, використанні, переробці та рециклінгу) вінілової продукції. Пропагувати цінність вінілової продукції для суспільства. Повідомляти про переваги вінілової

продукції та вирішувати пов'язані з цим питання та проблеми. Уникати дискримінації та виключення з вибору вінілової продукції та забезпечувати рівні умови гри. Надавати технічну інформацію для підтримки своїх членів. Надавати своїм членам форум, де вони можуть шукати інформацію та підтримку, а також обмінюватися досвідом.

Склад: Члени з Європи, США, Австралії, Азії.

Цілі: Уніфікація стандартів, поширення "best practices"; Координація глобальної політики сталого розвитку ПВХ; Сприяння розвитку технологій переробки у країнах, що розвиваються. Vinyl Council of Australia [46]

Професійна організація ПВХ–галузі Австралії. Програми: Product Stewardship Program [52] – добровільні екологічні зобов’язання для виробників. Що таке відповідальне управління продуктом? Відповідальність за продукт – це стратегія екологічного менеджменту, яка означає, що той, хто розробляє, виробляє, продає або використовує продукт, бере на себе відповідальність за мінімізацію впливу продукту на навколишнє середовище на всіх етапах життєвого циклу продукту, включаючи управління кінцевим терміном служби. Найбільша відповідальність лежить на тому, хто має найбільшу можливість впливати на повний життєвий цикл впливу продукту на навколишнє середовище. Найчастіше це виробник продукту, хоча всі учасники торговельного ланцюжка продукту мають певні ролі. Відповідальність за продукт (PS) та розширена відповідальність виробника (EPR) – це терміни, які часто використовуються як взаємозамінні для опису довгострокового рішення щодо управління відходами шляхом перенесення відповідальності за збір, транспортування та управління продуктами з місцевих органів влади на виробників (адаптовано з Плану впровадження розширеної відповідальності виробника округу Сонома 2007 року (PDF)). Інші організації, такі як Інститут відповідальності за продукт, використовують дещо інші визначення. Принципи політики відповідальності за продукт. NWPSC використовує наступні принципи для керівництва розробкою політики та законодавства щодо відповідальності за продукт.

При цьому, всі виробники, які продають охоплений продукт у штаті,

несуть відповідальність за розробку, управління та фінансування програми управління, яка враховує вплив життєвого циклу їхньої продукції, включаючи управління в кінці терміну служби; Виробники мають гнучкість у виконанні цих обов'язків, пропонуючи власний план або беручи участь у плані з іншими; Щодо управління в кінці терміну служби, всі програми управління повинні фінансувати збір, транспортування та відповідальне повторне використання, переробку або рециклінг охоплених продуктів.

Програми управління повинні: Покривати витрати на нові, історичні та покинуті продукти, що охоплюються цими правилами; Забезпечувати зручний збір для споживачів по всьому штату; Витрати на управління відходами продукції перекладаються з платників податків та податків на виробників та користувачів; Програми здійснюються виробниками з мінімальною участю уряду.

Спільна відповідальність: Роздрібні торговці продають охоплені продукти лише від виробників, які відповідають вимогам управління; Державні та місцеві органи влади співпрацюють з виробниками та роздрібними торговцями над навчанням громадськості щодо програм управління; Споживачі несуть відповідальність за використання систем повернення, створених виробниками або їхніми агентами.

Управління: Уряд встановлює цілі та стандарти ефективності після консультацій із зацікавленими сторонами. Усі програми в межах категорії продуктів відповідають тим самим цілям та стандартам ефективності; Уряд надає виробникам гнучкість у визначенні найбільш економічно ефективних засобів досягнення цілей та стандартів ефективності; Уряд відповідає за забезпечення рівних умов гри, забезпечуючи дотримання вимог щодо участі всіх виробників у категорії продуктів у програмі управління як умови продажу своєї продукції в юрисдикції; Категорії продуктів, які потребують програм управління, відбираються за допомогою процесу та пріоритетів, викладених у рамковому законодавстві; Уряд відповідає за забезпечення прозорості та підзвітності програм управління. Виробники несуть відповідальність як перед урядом, так і

перед споживачами за розкриття інформації про екологічні результати.

Фінансування: Виробники фінансують свої програми управління як загальні витрати на ведення бізнесу, шляхом інтерналізації витрат або шляхом відшкодування витрат за домовленістю зі своїми дистриб'юторами та роздрібними торговцями. Плата за закінчення терміну служби не допускається.

Захист навколишнього середовища: Рамкове законодавство повинно враховувати екологічний дизайн продукції, включаючи скорочення джерел, можливість переробки та зниження токсичності охоплених продуктів; Рамкове законодавство вимагає, щоб програми управління забезпечували екологічно безпечне управління всіма продуктами, що охоплюються програмою управління; Програми управління повинні узгоджуватися з іншим державним законодавством про сталий розвиток, включаючи ті, що стосуються скорочення викидів парникових газів та ієрархії управління відходами; Програми управління включають звітування про остаточне розпорядження (тобто повторне використання, переробку, рециклінг) продуктами, що обробляються програмою управління, включаючи будь–які продукти або матеріали, що експортуються для переробки.

Розвиває и вторинної переробки у будівельному секторі (труби, профілі, обшивка).

European Stabiliser Producers Association (ESPA) – це добровільна ініціатива європейської ПВХ–промисловості, що об'єднує виробників стабілізаторів для полівінілхлориду (ПВХ). Головною метою організації є просування та забезпечення високих стандартів якості, безпеки та екологічної відповідальності при використанні стабілізаторів у виробництві ПВХ–продукції.

Стабілізатори – це хімічні добавки, які використовуються для покращення стабільності ПВХ протягом його виготовлення та використання, запобігаючи деградації матеріалу під впливом тепла, світла чи інших зовнішніх факторів.

Основні завдання ESPA включають:

Просування інтересів галузі: ESPA працює на захист інтересів своїх членів на рівні Європейського Союзу та інших міжнародних організацій, у тому числі

щодо регулювання хімічних добавок та екологічних стандартів.

Підвищення стандартів безпеки та екологічної відповідальності: Організація активно працює над покращенням екологічних і безпекових характеристик ПВХ–матеріалів, впроваджуючи технології, які зменшують негативний вплив на довкілля.

Забезпечення інновацій: ESPA стимулює розвиток нових технологій для стабілізації ПВХ, включаючи використання більш безпечних та екологічних стабілізаторів як частину ESG‑пропозиції.

Обмін досвідом та інформацією: Організація також слугує платформою для обміну досвідом та знаннями серед виробників стабілізаторів і інших учасників ПВХ–галузі.

Завдяки такій діяльності, ESPA відіграє важливу роль у забезпеченні стійкого розвитку ПВХ–промисловості в Європі.

European Plastics Converters (EuPC) [50] – це добровільна ініціатива європейської ПВХ–промисловості, яка об'єднує підприємства, що займаються переробкою пластикових матеріалів, включаючи ПВХ, на продукти кінцевого споживання. EuPC представляє інтереси європейських компаній, які виробляють широкий спектр пластикових виробів, зокрема упаковку, будівельні матеріали, автомобільні деталі та інші продукти з пластмаси.

Основні функції та цілі EuPC:

Представлення інтересів галузі:

EuPC працює над захистом та просуванням інтересів своїх членів на рівні Європейського Союзу та інших міжнародних організацій, зокрема в питаннях регулювання екологічних стандартів, хімічних речовин та інших норм, що впливають на пластикову промисловість.

Просування сталого розвитку:

Однією з основних цілей EuPC є сприяння розвитку сталого виробництва пластикової продукції. Організація підтримує ініціативи щодо переробки пластмас, зменшення викидів CO_2, використання вторинних матеріалів та інші

екологічно відповідальні технології.

Інновації та покращення якості продукції:

EuPC активно заохочує впровадження інновацій у виробництво пластикових виробів, покращуючи їх характеристики та функціональність, а також впроваджуючи нові, більш ефективні методи переробки.

Підвищення обізнаності:

Організація займається інформуванням громадськості та урядів щодо важливості пластикової промисловості та її ролі в економіці та сталому розвитку, а також виступає за чітке та ефективне регулювання цієї галузі.

Навчання та обмін досвідом:

EuPC надає платформу для обміну досвідом, технічними рішеннями та кращими практиками серед своїх членів, що дозволяє підвищити ефективність виробництва та знизити негативний вплив на навколишнє середовище.

У свою чергу, Європейська асоціація переробників пластмас грає важливу роль у забезпеченні інтересів ПВХ–промисловості, сприяючи розвитку інноваційних та екологічно чистих технологій для виробництва пластикової продукції.

European Plasticisers [51] – це добровільна ініціатива, яка представляє інтереси виробників пластифікаторів для полівінілхлориду (ПВХ) в Європі. Пластифікатори – це хімічні речовини, які додаються до ПВХ, щоб зробити його більш гнучким і еластичним, що важливо для багатьох застосувань, зокрема в будівництві, медичній промисловості, упаковці та інших галузях.

Основні завдання та функції European Plasticisers:

Просування та захист інтересів галузі: організація активно працює на рівні Європейського Союзу та міжнародних організацій, захищаючи інтереси виробників пластифікаторів, зокрема в питаннях регулювання хімічних речовин і стандартів безпеки.

Забезпечення сталого розвитку: Європейська асоціація пластикатів сприяє розробці та впровадженню екологічно безпечних та сталих технологій. Вона підтримує ініціативи щодо зменшення впливу пластифікаторів на довкілля, а

також забезпечення їх безпеки для здоров'я людини.

Поширення знань та інновацій: організація активно займається інформаційною діяльністю, поширюючи знання про властивості пластифікаторів, їхню роль у виробництві ПВХ та їхній вплив на навколишнє середовище. Вона також підтримує інновації в галузі, сприяючи розвитку нових типів пластифікаторів з кращими екологічними характеристиками.

Дослідження та наукові ініціативи: European Plasticisers співпрацює з науковими установами та іншими зацікавленими сторонами для проведення досліджень щодо впливу пластифікаторів на здоров'я людини та навколишнє середовище, а також для розробки більш безпечних і ефективних альтернатив.

Підвищення рівня обізнаності та комунікації: Організація активно працює над підвищенням обізнаності щодо важливості пластифікаторів для багатьох промислових і споживчих застосувань, а також інформує про безпечне використання і переробку матеріалів на основі ПВХ.

Загальна мета European Plasticisers – це забезпечення високих стандартів безпеки та екологічності для пластифікаторів і ПВХ, а також сприяння сталому розвитку галузі в рамках європейської та міжнародної регуляторної політики.

Таким чином, світові організації, що займаються переробкою ПВХ, формують ефективну інфраструктуру управління відходами, впроваджують технології замкненого циклу та активно впливають на регулювання галузі. Україна може скористатись досвідом VinylPlus чи Rewindo для створення власної системи повторної переробки.

1.5. Узагальнення практичного досвіду вторинної переробки ПВХ–профілів в Україні та світі

Вторинне перероблення вікон і повторне використання ПВХ гранул (рецикляту) для виробництва віконних виробів є величезним полегшенням для довкілля і зменшує негативний вплив на навколишнє середовище шляхом

заощадження використання екологічних та енерго– ресурсів. Численні світові організації та органи Європейського Союзу працюють над подібною діяльністю. [5, 53, 54, 55] Впровадження рішень та їх формалізація призведе до значного скорочення викидів забруднюючих речовин. Аналітики глобального фонду Wildlife Research у співпраці із дослідницькою агенцією Straits Research інформують, що 43% сировини, необхідної для виробництва ПВХ, є нафта. Крім того, на виробництво пластикових вікон витрачається у вісім разів більше енергії, ніж на аналогічні вікна та двері із дерев'яних профілів.

За даними Wildlife Research, такі обсяги викликають занепокоєння також у випадку рециклінгу використаних рам, тому що ПВХ вікна дають на 43% більше сміття ніж дерев'яні. Близько 82% від загальної кількості пластикових відходів потрапляють на звалища, 15% спалюється на спеціальних сміттєспалювальних заводах, і лише 3% переробляється. Також аналітики фонду попереджують виробників пластикових віконних виробів про наступне. З глобальним переходом до більш екологічних варіантів негативний вплив ПВХ на навколишнє середовище може перешкоджати зростанню ринку віконних профілів з цього матеріалу. [56]

Процес поточних змін, які відбуваються у світовій економіці, пов'язані з порушенням ланцюгів постачання, нестачею природних ресурсів, необхідних для виробництва, і прагненням скоротити викиди CO_2, мотивують та зобов'язують виробників впроваджувати сталі бізнес–моделі. Вони заохочують та ініціюють впровадження інвестицій в екологічність сировини за рахунок та за умови змін виробничих процесів, логістики та розроблення нових більш екологічних продуктів. На цьому шляху важливу місію набуває рециклінг. І на думку провідних ековчених, в тому числі спеціалізованої організації EPPA, перероблення пост–споживчих пластикових вікон може стати ключем до екологічності сировини та багатьох інших позитивних змін у галузі.

Властивості ПВХ дійсно універсальні: це аморфний полімер, стійкий до таких агресивних речовин, як кислоти, луги, мінеральні олії та розчинники. Він володіє високими діелектричними властивостями і в готовій продукції

максимально стабільний. Цей полімер має дві форми – тверду та м'яку. Використання таких нестандартних матеріалів, як ПВХ–труби, в конструкціях малих архітектурних форм пропонує користувачам нові сценарії. М'який ПВХ містить у своєму складі велику частку пластифікаторів, які надають йому гнучкості, що дозволяє виготовляти різні види плівки, мембрани, ізоляцію для дротів і лінолеум «Для виробництва конструкцій вікон і дверей використовується твердий термопластичний ПВХ, оскільки це елементи будівлі, які повинні витримувати певне навантаження.

Важливим є вивчення досвіду створення колекцій садових і пляжних меблів німецької компанії Ames design. Каркаси меблів виготовлені з оцинкованих і покритих фарбою–порошком сталевих труб, а сидіння та спинка сплетені з ПВХ–струн, отриманих унаслідок переробки.

У капсульних колекціях дизайнери Ames використовують і такі місцеві продукти, як фігові волокна, волокна пальм із Іраку та знамениті пальмові нитки Werregue. Однак це дефіцитна природна сировина, яку неможливо використовувати в масовому виробництві. А ось вінілова пряжа за всіма своїми якостями виявилася винятково зручною альтернативою. За собівартістю ПВХ – один із найдешевших пластиків, а його переробка на волокна – один із варіантів вирішення проблеми рециклінгу .

Із ПВХ, перероблено по низхідній, тобто способом даунсайклінгу, виготовляють труби. Voilà! Дизайнери FX Balléry розробили для французького бренду Domeau & Pérès колекцію «сантехнічних» ваз Pretty Vases Collection із ПВХ–труб. Дизайн Франсуа–Ксав'є Баллері миттєво став вірусним. Ще у 2008 році французький дизайнер Дріс Зейкер представив стілець The Tub, зібраний із труб і фітингів. Корейці Чон Ю Чой та Чжун Су Кім зі студії Joon & Jung надихнулися ідеєю та придумали серію крісел–гойдалок із пластикових труб, наповнених піском. Під час похитування на кріслі пісок пересипається і створює приємні шарудливі звуки, що нагадують про пляжний відпочинок.

Світовий ринок пластикових меблів уже перевищує 13,5 млрд доларів, і частка продукції, отриманої з перероблених пластмасових відходів, продовжує

зростати пропорційно зростанню екологічної свідомості. Споживачі все частіше фокусуються на продуктах із низьким впливом на довкілля. До того ж меблі з переробленого пластику як мінімум у 5 разів міцніші за оброблену деревину, довговічніші і значно простіші в догляді.

Після закінчення терміну використання їх можна знову здати на переробку. Незважаючи на те, що за останні півтора століття винайдено десятки видів пластмас, споживачі зазвичай стикаються із сімома найпоширенішими видами, які позначені різними кодами. Ці коди необхідно враховувати під час сортування сміття.

Пластики відрізняються за своїми властивостями та галузями застосування, але всі не розкладаються або розкладаються дуже повільно, чим і становлять загрозу для екології. Синтезований із солі та нафтопродуктів ПВХ посідає третє місце серед синтетичних смол за обсягами виробництва та відповідно третє місце за обсягами сміття. Це «архітектурний» пластик – найбільш широко він використовується в будівельній сфері. Крім віконних профілів і труб, є багато оздоблювальних матеріалів: лінолеум, кварцвініл, декінг. Можливості застосування ПВХ в конструкціях будівель практично безмежні: намети, тенти, огорожі, підлогові покриття.

Наприклад, в інтер’єрах лобі празького лендмарку Masaryčka, спроєктованого бюро Zaha Hadid Architects і відкритого торік, використані гігантські стінові і стельові мембрани з ПВХ, що світяться.

Під час реконструкції музею мистецтв у Нанті архітектор Стентон Вільямс обрав перфоровані мембрани з білого ПВХ, що розсіюють світло, для створення ілюзії прозорих стель.

Засновник концерну VEKA Генріх Лауманн був одним із перших, хто розпочав використовувати ПВХ як матеріал для віконних і дверних систем. У 1993 році він вирішив побудувати перший завод із переробки старих вікон, таким чином замкнувши виробничий цикл. Зараз концерн володіє декількома переробними заводами, які потім постачають рециркулят не тільки на власні виробництва, а й на ринок у цілому. Технологія переробки, розроблена VEKA,

дозволяє отримати регранулят ПВХ, який за якістю не поступається первинній сировині.

Дані останнього опитування, проведеного ресурсно–аналітичним центром «Суспільство і довкілля» та опубліковані на початку серпня 2024 року, показують, що близько 60% українців вважають зміни клімату гострою проблемою, яка потребує негайних рішень, і підтримують заходи, що могли б стримати темпи цих змін. Віконні рами, що вийшли з ужитку, – це габаритне сміття, його обсяги великі. Внаслідок воєнних дій кількість такого сміття в Україні зросла в рази. Популярність пластикових меблів, як і зростання попиту на вироби з перероблених полімерів, збільшується, а, ПВХ – ідеальна сировина для рециклінгу. Проте в Україні все ж таки достатньо перешкод на шляху впровадження суцільних процесів вторинної переробки ПВХ.

Архітекторка й засновниця бюро ARTSTUDIOLEO Ольга Лекова після лютого 2022 року створила новий підрозділ – Recast Plastic, який займається виробництвом меблів із переробленого пластику для укриттів. Ольга закрила очевидну нішу – старі сховища, обладнані ще за часів холодної війни між СРСР і США, були категорично некомфортні, а нові ще взагалі не мали навіть місць для сидіння. Легкі модульні меблі – складані ліжка, столи, стільці та стелажі – дозволяють людям залишатися в безпеці протягом тривалого часу. Завдяки цій соціальній ініціативі модульними пластиковими меблями обладнано вже близько 30 укриттів – у школах, дитячих садках, лікарнях, офісах, на підприємствах. Замовники – неурядові громадські організації (НГО) та приватні особи, зацікавлені в тому, щоб створити умови для комфортного перебування в укриттях, оскільки тривоги можуть тривати годинами. Recast Plastic виробляє також дизайнерські меблі, які здебільшого вирушають на експорт.

Незважаючи на великі обсяги відходів, віконні рами з ПВХ складно переробити. По–перше, спочатку необхідно відокремити пластик від скла й металу, оскільки в самому профілі є металеві деталі. Це неможливо зробити вручну. По–друге, ПВХ у стабільному стані безпечний, але в процесі плавлення він може виділяти токсичні речовини. Необхідно використовувати спеціальне

обладнання, щоб процес був нешкідливим для працівників та екології. Малим і середнім підприємцям не потягнути будівництво та оснащення такого цеху чи заводу. По–третє, процес переплавлення ПВХ дуже енергоємний.

Тому зараз підприємство використовує тільки харчові типи пластику – поліетилен високої щільності, тобто HDPE, і поліпропілен. Якщо харчовий пластик не відмитий якісно або змішані різні типи пластику, то і сировина буде неякісною. Далеко не всі в Україні іще вміють сортувати пластик, а самостійно перебирати дві тонни відходів виробники не можуть. У Києві конструкції з ПВХ приймають на полігоні для будівельного сміття. Однак небагато фахівців–установників про це знають і відповідально ставляться до питання рециклінгу . Послуга VEKA Umwelttechnik в Європі пропонує контейнери для збору старих вікон та їх вивезення на заводи.

Крім того, VEKA є партнером ініціатив VinylPlus® і Rewindo та бере участь у програмах впровадження сталих практик щодо використання ПВХ на всіх ланках виробництва.

Наразі підприємства VEKA завдяки переробці та використанню рециркуляту знизили викиди CO_2 в атмосферу на 780 тисяч тонн на рік. Українці вже добре знайомі з принципами побутового сортування. Різнокольорові баки для роздільного збору сміття – не рідкість, а буденність на сміттєвих майданчиках. Сортування в промислових обсягах мало чим відрізняється від побутового. Наприклад, у Німеччині діє національна асоціація зі знесення та демонтажу будівель. Перед знесенням морально чи фізично застарілого об’єкта вона збирає комісію, яка приймає рішення, куди вирушать цегла, бетон, скло, метал, а також матеріали з ПВХ. А це не тільки віконні профілі, а й покриття для підлоги, покрівельні мембрани, віконниці, брезент і труби. Навряд чи можливо створити подібну державну комісію в умовах війни, проте українці вже довели всьому світові, що ініціативи знизу часто більш ефективні. Щодо сортування будівельних відходів – це не так просто, як збирати й переробляти пластикові пляшки, але принцип той самий. Необхідно лише масштабуватися.

Дійсно, ПВХ не збирають на рециклінг громадські ініціативи на кшталт

добре відомої киянам «Україна без сміття» (No Waste Recycling) та інших. Є компанії, які готові вивезти вініл, але лише оптом – партією щонайменше тонну. Для людини, яка замінила вікна у квартирі, це не варіант. І якщо установники не заберуть відходи із собою – господар, найімовірніше, виставить старі рами до сміттєвих баків.

На окремих виробництвах є власна дробарка, яку використовують для перемелювання некондиційних профілів і одразу знову запускають сировину в роботу всередині виробничого процесу. Але чужі постіндустріальні відходи та відходи користувачів не приймають, оскільки це трішки інший процес, який має бути націлений на роботу з великогабаритними решками вікон, включно з обладнанням для ретельного відокремлювання складових частин конструкцій.

У Німеччині, Франції, Великій Британії концерн VEKA вже давно налагодив систему рециклінгу. Для підприємства важлива чистота сировини. На заводах у Німеччині вміють відокремлювати всі сторонні частки та домішки. В Україні подібних виробництв наразі немає.

Насьогодні головна проблема в тому, що організація сортування та переробки дорожча, ніж неекологічний рециклінг для сміття. Люди, особливо в країнах з економікою, що розвивається, природно, обирають легший шлях. Тому головна проблема – відсутність стимулу та розуміння, що ще кілька десятиліть – і ми залишимося жити на екологічно брудній території.

За довоєнною статистикою, в Україні перероблялося лише 12% обсягу виробництва віконних профілів. Головно це чисті за складом відходи з підприємств: стружка, обрізки профілю. Цей рециркулят ішов на виробництво підвіконь або труб. Вторинного виробництва профілів узагалі не було. Зараз ми порушуємо цю тему, інформуємо, що концерн VEKA як піонери рециклінгу ПВХ готові ділитися досвідом. Із нашими колегами по цеху ми регулярно обговорюємо ці проблеми. Думаю, якби не війна, ми вже знайшли б якесь рішення».

У ЄС виробників і переробників мотивують і стимулюють не лише грантами та екологічними дотаціями, але також штрафами та високими

податками. В 2024 році заступниця Міністра захисту довкілля та природних ресурсів України Вікторія Киреєва поінформувала ЗМІ про те, що вже незабаром в Україні буде запроваджений податок на сміття, який розробляють Мінприроди спільно з Міністерством фінансів і Державною податковою службою. Мета додаткового оподаткування – щоб поховання сміття стало невигідним, а переробка, навпаки, приносила заробіток та інвестиції.

Європа – лідер з переробки ПВХ, особливо у секторі будівництва.

Завдяки ініціативі VinylPlus, у 2023 році в ЄС було перероблено понад 800 тис. тонн ПВХ–відходів, з яких значна частина – саме віконні профілі.

У країнах ЄС до 50% вторинного ПВХ вже використовується у нових продуктах (віконних системах, трубах, панелях).

Активно застосовується замкнений цикл виробництва – стара сировина повертається на завод і використовується для внутрішніх шарів нових профілів.

США та Канада поступово розширюють системи збору, але масштаби значно менші, ніж у Європі.

Ситуація в Україні ПВХ–профілів характеризується наступними особливостями [57, 58]:

Рівень переробки – низький: Лише 5–10% ПВХ–профілів потрапляють у переробку;

Основна частина відходів – звалища або неформальна утилізація.

Причини низької переробки: Відсутність централізованої системи збору демонтованих вікон, Мала кількість підприємств, що спеціалізуються на ПВХ–переробці, Низька економічна вигода – новий ПВХ часто дешевший за вторинний, Відсутність обов’язкової розширеної відповідальності виробника (РВВ).

Деякі великі виробники (наприклад, VEKA Україна, WDS, Steko) приймають обрізки або брак на внутрішню переробку. Малі переробники виготовляють технічні вироби: кабель–канали, панелі, меблеві деталі.

Промислових потужностей для глибокої очистки та грануляції ПВХ – обмаль.

Основні проблеми переробки ПВХ–профілів [59]: змішаний склад профілю, металеві армування, гумові ущільнювачі, фарбовані поверхні ускладнюють переробку, токсичність при спалюванні (ПВХ не можна спалювати без фільтрації – утворюється діоксин), відсутність мотивації у виробників, жодних юридичних зобов'язань щодо рециклінгу , високі витрати на сортування та очищення, розділення компонентів – трудомісткий процес, недовіра до вторинного ПВХ **, с**трах втрати якості або репутаційних ризиків.

В контексті даного дисертаційного дослідження доцільним також є вивчення тенденцій розвитку промисловості ПВХ. Так, ПВХ в основному в Південному Китаї та Східному Китаї в двох регіонах, провінціях Гуандун, Чжецзян, Фуцзянь, Шаньдун і Цзянсу становило загальне споживання 70. 0%, провінція Гуандун і провінція Фуцзянь, найбільший попит на ринку, висока; Провінція Цзянсу, Шаньдун і Чжецзян, промисловість з переробки ПВХ–смоли більш розвинена, споживання трьох провінцій становить 34 від загального внутрішнього споживання 0% Основний баланс на Середньому Заході і будівництвом зростати.

Промисловість ПВХ–смоли – це базові та енергоємні галузі промисловості, за попитом і цінами на енергоносії, але також і основна хімічна сировина, тому вона тісно пов'язана з економічним розвитком. обструкцією експорту, збільшенням імпорту, тому вітчизняне підприємство з виробництва ПВХ. Загальна початкова швидкість невелика, ємність холостої кількості. ПВХ–смоли в Китаї, як і раніше, буде у важкий період інтеграції, буде безліч факторів, що впливають на майбутній розвиток смоли ПВХ в Китаї.

Тому на світовому рівні доцільно забезпечити: розширення ініціатив на кшталт VinylPlus (ЄС), впровадження циклічних моделей в інших регіонах, розробку нових екологічних стабілізаторів і технологій хімічної переробки.

Щодо України, то необхідним вважається:

Ухвалення повноцінного закону про розширену відповідальність виробника (РВВ) може запустити ринок переробки ПВХ.

Потенціал для створення системи повернення старих вікон, аналогічної

Rewindo (Німеччина).

Інвестиції в переробні лінії та публічно–приватні партнерства.

ПВХ–профілі мають високий потенціал для вторинної переробки, однак реалізація цього потенціалу залежить від законодавчого регулювання, інфраструктури та участі бізнесу.

Світ рухається до циркулярної економіки, тоді як Україна лише робить перші кроки у цьому напрямку. Станом на 2025 рік ситуація з утилізацією та переробкою ПВХ–віконних профілів в Україні залишається складною та фрагментованою.

За попередніми даними, до початку повномасштабної війни в Україні перероблялося лише близько 12% ПВХ–віконних профілів. Це стосувалося переважно виробничих відходів, таких як обрізки та стружка, які використовувалися для виготовлення підвіконь або труб.

Через бойові дії багато підприємств зазнали пошкоджень або тимчасово припинили свою діяльність, що призвело до зниження обсягів переробки.

Загалом, галузь металопластикових віконних конструкцій є достатньо розвиненою: даний товар є популярним у багатьох країнах світу. В Україні ринок вікон зростає відносно повільно порівняно із попередніми роками, до 2019 р. та початку пандемії коронавірусу спостерігалося зростання ринку на 5–7 %. Темпи зростання та розвиток ринку значно залежать від динаміки будівництва, на що негативно впливає бюрократизація процесу отримання дозвільних документів (на забудову чи на реконструкцію). Стримує розвиток галузі також нестабільна економіко–політична ситуація в країні, що є однією із причин відсутності інвестицій. Галузь значно залежить від постачальників та юридичних–осіб споживачів, рівень конкуренції в галузі є інтенсивним. Ринок є імпортоорієнтованим, проте протягом останніх років українські підприємства здійснюють інвестиції у розвиток виробництва і укріплюють свої позиції на ринку. Конкурентною перевагою у галузі може бути виготовлення товарів з урахуванням індивідуальних вимог споживачів. Важливими факторами також є ширина асортименту, ціни на товари, швидкість виготовлення, оперативна

доставка товарів у будь–яку область України, надання послуг монтажу, професіоналізм працівників, ефективний контроль якості. У зв’язку із постійним посиленням конкурентної боротьби на ринку, компаніям із виробництва та продажу металопластикових віконних профілів необхідно постійно збільшувати свою присутність в мережі Інтернет, зокрема за допомогою веб–сайтів та соціальних мереж.

Наступною проблемою є відсутність спеціалізованих підприємств. В Україні немає підприємств, які б займалися глибокою переробкою ПВХ–віконних профілів, таких як відокремлення скла, металу та інших компонентів.

Низька економічна вигода: переробка ПВХ–віконних профілів в Україні не є економічно вигідною через відсутність відповідної інфраструктури та високі витрати на сортування та очищення матеріалу.

Перспективами розвитку можна вважати:

Підвищення обізнаності: Зростає усвідомлення необхідності переробки ПВХ–віконних профілів серед виробників та споживачів.

Можливість створення інфраструктури: Після завершення війни існує потенціал для створення спеціалізованих підприємств та систем збору ПВХ–віконних профілів як частину ESG‑пропозиції.

Співпраця з міжнародними компаніями: Українські компанії можуть співпрацювати з міжнародними партнерами, такими як VEKA, для впровадження передових технологій переробки ПВХ. У підсумку, ситуація з утилізацією та переробкою ПВХ–віконних профілів в Україні потребує значних зусиль для розвитку інфраструктури, підвищення обізнаності та впровадження ефективних технологій.

Висновки до першого розділу

Вторинна переробка й відновлення ПВХ–профілів є економічно та екологічно обґрунтованою стратегією. Для розширення масштабів переробки необхідно розвивати інфраструктуру, стимулювати інновації та підвищувати обізнаність споживачів. Співпраця між державою, бізнесом та споживачами є ключем до формування ефективної системи циркулярного використання ПВХ–матеріалів. ПВХ залишається критично важливим матеріалом у світовій індустрії через поєднання низької вартості, міцності та багатофункціональності. Незважаючи на екологічні виклики, завдяки прогресу в переробці та вдосконаленню рецептур, ПВХ продовжує домінувати у ключових секторах промисловості.

ПВХ–профілі (профілів з полівінілхлориду) широко застосовуються в будівництві, зокрема для виготовлення віконних і дверних конструкцій. ПВХ–профілі – довговічний матеріал, але складний в рециклінгу через хімічний склад і токсичність при неправильному поводженні. Рішення полягає у замкнених циклах переробки, законодавчому регулюванні та розвитку екологічної інфраструктури.

Європа демонструє успішну модель замкненого циклу ПВХ–профілів, де значну частку складає вторинна сировина. В Україні цей напрям лише починає розвиватись, і для масштабного впровадження потрібні зміни на законодавчому та інфраструктурному рівнях.

Світові організації, що займаються переробкою ПВХ, формують ефективну інфраструктуру управління відходами, впроваджують технології замкненого циклу та активно впливають на регулювання галузі. Україна може скористатись досвідом VinylPlus чи Rewindo для створення власної системи повторної переробки. Україна має базові закони, але відстає у практичному регулюванні ПВХ–відходів. Ключовими кроками є запровадження обов'язкової розширеної відповідальності виробника, контроль хімічного складу продукції та створення інфраструктури для роздільного збору. Міжнародні моделі, особливо

європейська**,** можуть слугувати прикладом для реформування українського законодавства**.**

ПВХ–профілі мають високий потенціал для вторинної переробки**,** однак реалізація цього потенціалу залежить від законодавчого регулювання, інфраструктури та участі бізнесу. Світ рухається до циркулярної економіки, тоді як Україна лише робить перші кроки у цьому напрямку. Станом на 2025 рік ситуація з рециклінгом та переробкою ПВХ–віконних профілів в Україні залишається складною та фрагментованою. У підсумку, ситуація з відновленням та переробкою ПВХ–віконних профілів в Україні потребує значних зусиль для розвитку інфраструктури, підвищення обізнаності та впровадження ефективних технологій.

Основні результати цього розділу опубліковані у працях автора [4, 60, 61, 62, 63].

РОЗДІЛ 2
АНАЛІЗ ТЕХНОЛОГІЧНИХ ПРОЦЕСІВ ПЕРЕРОБКИ ПВХ–ПРОФІЛІВ

2.1. Технологічні процеси переробки ПВХ–профілів та аналіз їх життєвого циклу (LCA, ОЖД)

Щорічне виробництво пластику неухильно зростає: за останні півстоліття жодна сфера людської життєдіяльності не обходиться без цього матеріалу. Саме тому, питання його перероблення дуже актуальне. Пластик може зберігатися в природі понад 500 років, оскільки він не розкладається як деревина чи папір. При цьому пластикові відходи, що потрапили на полігони, завдають істотної шкоди екології, виділяючи шкідливі речовини в навколишнє природне середовище. Щоб мінімізувати шкоду природі, полівінілхлорид (ПВХ) необхідно переробляти, тобто здійснити так званий процес «рециклінгу».

Один з найбільш затребуваних і широко застосовуваних видів пластмас, який одержується шляхом полімеризації вінілхлориду, полівінілхлорид, випускається у величезних кількостях по всьому світу.

ПВХ використовується для виготовлення водопровідних труб, віконних конструкцій, одягу, замінників шкіри та багатьох інших корисних речей. У зв’язку з такою високою популярністю, проблема рециклінгу виробів з ПВХ, що відслужили свій термін, стає дуже актуальною. Посилює її і те, що в складі ПВХ міститься хлор, який дуже токсичний, а отже, традиційні методи рециклінгу , як–от звалище або спалювання, при цьому неефективні. Тому було розроблено ефективні методи перероблення полівінілхлориду для повторного використання як частину ESG‑пропозиції.

Дослідження технологічних процесів переробки ПВХ–профілів (полівінілхлоридних профілів) є важливою темою в контексті як виробництва

нової продукції, так і вторинної переробки з екологічною метою. ПВХ – один із найпоширеніших термопластичних полімерів, що широко використовується в будівництві, особливо у виготовленні віконних та дверних профілів.

Аналіз наукової літератури, присвяченої даному питанню, показав, що проблема удосконалення технологічних процесів переробки ПВХ–профілів цікавить багатьох вчених, що знайшло відображення в наукових доробках з цього приводу.

Так, Мікульонок І.О. власне монографічне дослідження присвятив проблемам й перспективам поводженню з полімер–, скло– і металовмісними побутовими відходами [23].

Синюк О.М. в дисертаційній роботі обґрунтував наукові основи проєктування обладнання для переробки полімерних відходів у вироби легкої промисловості [20].

Руда М. В. вважає вторинну переробку ПВХ підґрунтям розвитку циркулярної економіки в Україні та пропонує напрями адаптації європейського досвіду в переробці ПВХ до українського середовища [38].

В свою чергу, Паладійчук Ю. в роботі [64] обґрунтував способи переробки полімерних відходів сільськогосподарського виробництва та проаналізував їх птенційну ефективність.

Маркіна Л.М. власні дослідження присвятила визначенню небезпеки пластикових відходів для дослідження можливості їх рециклінгу термічними методами [65].

Крім того заслуговує на увагу робота Михайлової Є. О., присвячена аналізу методів перероблення пластикових відходів та пропозиціям щодо удосконалення його результатів [66].

Вагомою, з точки зору даного дослідження, виступає праця Плаван В. П., присвячена дослідженню сучасного стану та перспектив розвитку переробка полімерних відходів [67].

Переробка ПВХ–профілів включає як первинну (виробничу), так і вторинну (рециклінгову) обробку. Тому в межах даного підрозділу доцільно

розглянути загальну ринкову ситуацію, методи, обладнання та умови, що забезпечують ефективну переробку ПВХ–профілів з урахуванням економічних і екологічних аспектів.

За типом, виділяють такі основні методи перероблення ПВХ: механічний та хімічний (рис. 2.1).

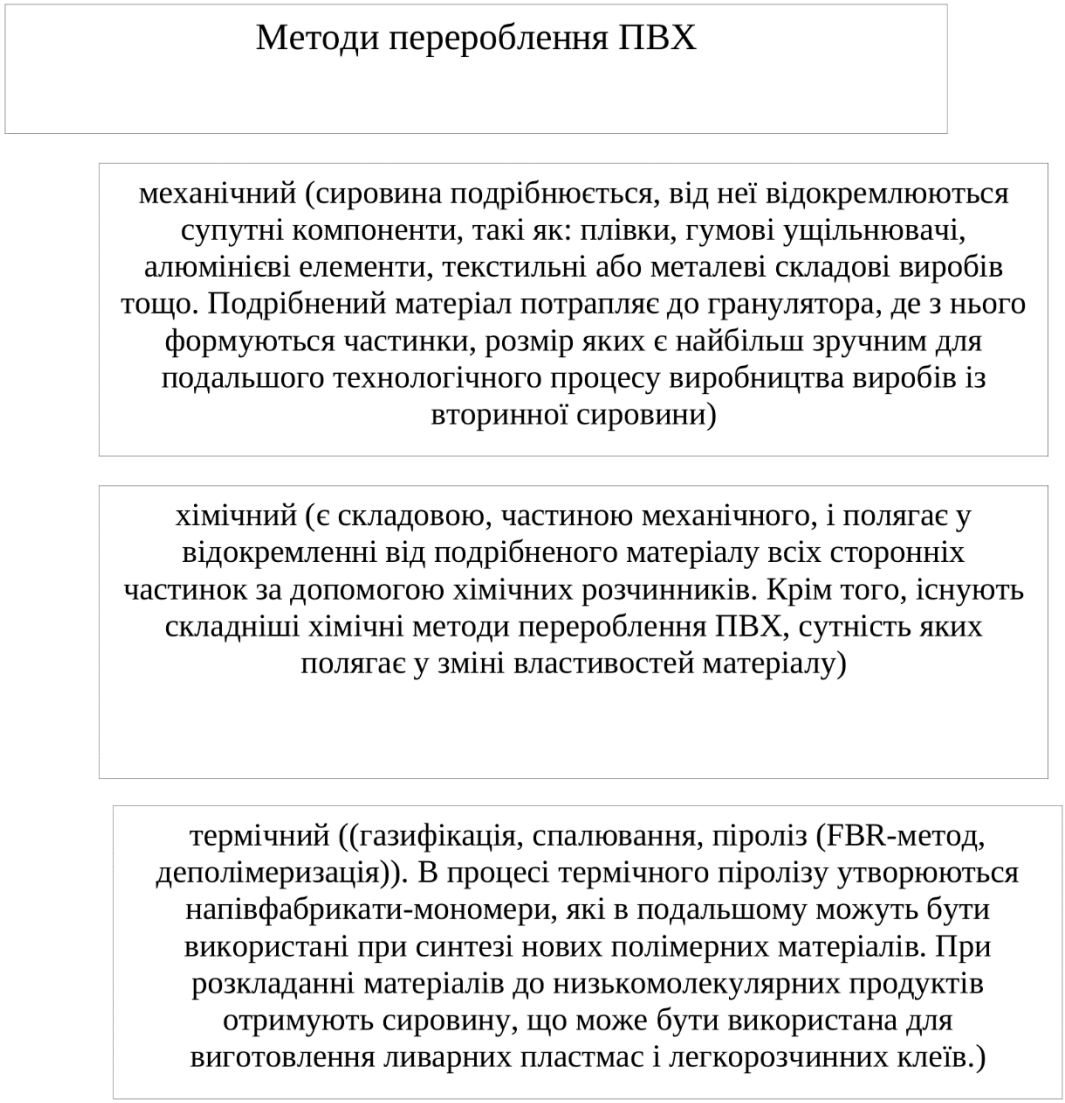

Рис. 2.1. Методи перероблення ПВХ

Джерело: узагальнено особисто

В Україні найбільшого поширення набув метод вторинної переробки полімерних матеріалів, який називається механічним рециклінгом, в результаті якого може бути отриманий гранулят, придатний для вторинного виробництва пластмас. У більшості європейських країн, а також в США і Японії механічному

рециклінгу піддаються 90 % пластикових відходів, а отримані інгредієнти йдуть на вторинне виготовлення виробів із пластику [35].

Доцільно зауважити, що обсяги виробництва вікон із ПВХ з кожним роком збільшується. І питання перероблення старих демонтованих вікон стає все більш актуальним. Але динаміка кількості вже використаних пластикових профілів, які переробляються, позитивна і з кожним роком ця цифра збільшується, а методи вторинного перероблення вдосконалюються. За даними EPPA (The European Trade Association of PVC window systems supplier / Європейська торгова асоціація постачальників віконних систем з ПВХ) у 2021 році було перероблено 363 137 тонн ПВХ профілів. [68]

Вже понад 25 років існує технологія повного перероблення старих (вживаних та демонтованих) ПВХ-вікон, матеріали перероблення яких (рециклат у вигляді ПВХ гранули) можуть бути використані у виробництві профілів для нових ПВХ-вікон. Нині ПВХ промисловість використовує близько 50% власного рециклату (підконтрольний відновлювальний цикл), використання якого ніяк не погіршує якість кінцевої продукції. Для українського суспільства переробка ПВХ є ключовою і важливою темою, як з точки зору енерго- та ресурсоефективності, так і з точки зору управління контрольованим або замкнутим циклом перероблення у виробничих процесах. Нагальність впровадження таких технологій сьогодні критично зростає через необхідність масової заміни застарілих металопластикових вікон (встановлених у 90-х – на початку 2000-х років). Вони підлягають обов'язковому демонтажу, оскільки не відповідають посиленим вимогам щодо мінімально допустимого опору теплопередачі, регламентованим чинним ДБН В.2.6-31:2021 «Теплова ізоляція та енергоефективність будівель». Також важливо зауважити той факт, що окрім цієї планової заміни конструкцій, саме в Україні кількість використаних, зіпсованих та зруйнованих вікон та дверей значно збільшилась внаслідок військової агресії російської федерації та постійних ракетних атак, що призводять до такої руйнації.

Результати фінансового аналізу ПВХ ринків також свідчать про позитивну

динаміку та розвиток сегменту відновлених ПВХ профільних систем. Наприклад, у 2022 році світовий ринок перероблених ПВХ-профілів становив 525 млн дол. США. Існують прогнози аналітиків, що ринок перероблення ПВХ зросте до 791 млн дол. до кінця 2023 року [56].

Вторинне перероблення вікон і повторне використання ПВХ гранул (рецикляту) для виробництва віконних виробів є величезним полегшенням для довкілля і зменшує негативний вплив на навколишнє середовище шляхом заощадження використання екологічних та енерго– ресурсів. Численні світові організації та органи Європейського Союзу працюють над подібною діяльністю. [2, 5, 53]

Впровадження рішень та їх формалізація призведе до значного скорочення викидів забруднюючих речовин. Аналітики глобального фонду Wildlife Research у співпраці із дослідницькою агенцією Straits Research інформують, що 43% сировини, необхідної для виробництва ПВХ, є нафта. Крім того, на виробництво пластикових вікон витрачається у вісім разів більше енергії, ніж на аналогічні вікна та двері із дерев'яних профілів.

За даними Wildlife Research, такі обсяги викликають занепокоєння також у випадку рециклінгу використаних рам, тому що ПВХ вікна дають на 43% більше сміття ніж дерев'яні. Близько 82% від загальної кількості пластикових відходів потрапляють на звалища, 15% спалюється на спеціальних сміттєспалювальних заводах, і лише 3% переробляється. Також аналітики фонду попереджують виробників пластикових віконних виробів про наступне. З глобальним переходом до більш екологічних варіантів негативний вплив ПВХ на навколишнє середовище може перешкоджати зростанню ринку віконних профілів з цього матеріалу. [56]

Процес поточних змін, які відбуваються у світовій економіці, пов'язані з порушенням ланцюгів постачання, нестачею природних ресурсів, необхідних для виробництва, і прагненням скоротити викиди CO_2, мотивують та зобов'язують виробників впроваджувати сталі бізнес–моделі. Вони заохочують та ініціюють впровадження інвестицій в екологічність сировини за рахунок та за

умови змін виробничих процесів, логістики та розроблення нових більш екологічних продуктів. На цьому шляху важливу місію набуває рециклінг. І на думку провідних ековчених, в тому числі спеціалізованої організації EPPA, перероблення пост–споживчих пластикових вікон може стати ключем до екологічності сировини та багатьох інших позитивних змін у галузі.

Рециклінг – це процес, що дозволяє переробити корисні відходи з метою їх повернення в процеси техногенезу та подальшого використання. Ресурсозберігаючі виробничі процеси дуже важливі для переробників пластмас. На прикладі пластикових вікон, які, зазначені, перероблялися протягом 25 років і повторно використовувалися для нових віконних профілів, надали вражаючу економію сировинних ресурсів та енергії, вже сьогодні засвідчили, що за рециклінгом – майбутнє.

Аналіз результатів дослідження німецької Асоціації якості віконних профільних систем із ПВХ (Gütegemeinschaft Kunstoff–Fensterprofilsysteme) довів, що пластиковий профіль можна багаторазово переробляти без втрати якості. Перероблений матеріал заощаджує цінні сировинні ресурси, знижує енерговитрати на виробництво сировини та профілів і, у такий спосіб, зменшує викиди парникових газів та інших забруднюючих речовин. Кожна тонна ПВХ рециклату знижує викиди близько 2 тонн CO_2 в порівнянні з первинним ПВХ.

Зручність використання, енергоефективність та довговічність – є основними відмінними властивостями пластикових вікон, що корелює з вимогами системи забезпечення якості RAL (впровадженого RAL Deutsches Institut für Gütesicherung e. V.). Отож сучасні ресурсозберігаючі процеси, вторинне перероблення та гарантія якості є відмінними рисами перспективної та сталої промислової політики щодо пластикових вікон. Оскільки середній термін використання пластикового вікна становить близько 35 років, його майбутній процес перероблення необхідно постійно покращувати.

Створена в 2001 році VinylPlus [5] європейська промисловість ПВХ вперше заклала основи своєї власної програми сталого розвитку. Її суть полягала у заміні стабілізаторів, що містять важкі метали, та просуванні європейської

концепції рециклінгу. Наразі близько 5 млн тонн виробів із ПВХ було перероблено та використано у нових матеріалах. Пластикові віконні профілі із вмістом вторинної сировини до 44% відіграють важливу роль у цьому успіху.

Тепер виробники ПВХ профільних систем володіють сучасними технологіями перероблення та обізнані з вимогами, стосовно управлінням оборотом сировини. Чого не вистачає, так це достатньо старих вікон ПВХ для безперебійної роботи виробництва. Для збільшення кількості необхідні постійні та добре організовані пункти збирання, а також допомога виробників вікон та власників будівель, які шукають місцеву компанію з перероблення або пункти збирання після демонтажу старих пластикових вікон.

Огляд ситуації на ринку будівельних матеріалів України до початку повномасштабного вторгнення рф дозволяє зрозуміти загальні тенденції тогочасного розвитку, а також оцінити існуючий базис сфери, що в подальшому може використовуватися в контексті відбудови України. Так, до повномасштабного вторгнення Україна характеризується достатньо розвинутим та прогресуючим сектором виробництва будівельних матеріалів, який включає в себе видобуток будівельної сировини та виробництво основних матеріалів і обладнання. Серед них: стінові матеріали: цегла, газобетон, бетон, залізобетонні вироби; в’яжучі матеріали: цемент, сухі будівельні суміші; покрівельні матеріали: єврорубероїд, металочерепиця, шифер; облицювальні та оздоблювальні матеріали: керамічна плитка, гіпсокартон, штукатурка, шпалери; лакофарбові матеріали; ізоляційні та вогнезахисні матеріали; профіль ПВХ, вікна і двері (зовнішні і міжкімнатні); арматура, металопрокат, металопрофіль і металовироби; пластикові, чавунні та сталеві труби; опалювальні котли та радіатори; лічильники різних типів (тепло, вода, газ, електроенергія); ліфти тощо.

Загальні обсяги виробництва будматеріалів в Україні протягом останніх років щорічно зростали і склали 16 млрд дол. США в 2021 р. (в цінах виробників). Потужний будівельний ринок у Києві та інших великих містах стимулював активні інвестиції в модернізацію старих і будівництво нових

виробничих потужностей. Основна частина виробленого споживається в Україні (95%). На підприємствах сектору працює близько 130 тис. найманих працівників, не враховуючи ФОП.

До початку повномасштабного вторгнення рф в 2022 р., будівельна галузь України демонструвала стабільний ріст та значний потенціал.

За даними Державної служби статистики України, у 2021 р. загальний обсяг виконаних будівельних робіт становив близько 202 млрд грн, що на 10,4% більше ніж у попередньому році. Зокрема, високий попит спостерігався у сфері житлового будівництва, де значна частина проєктів фінансувалася як за рахунок державних, так і приватних інвестицій. Інвестиції у будівельну галузь зростали завдяки поліпшенню інвестиційного клімату в країні та активізації зовнішньоекономічної діяльності. Виробництво будівельних матеріалів також показало зростання, зокрема, цементу та металопродукції, що було зумовлено збільшенням внутрішнього попиту та експорту.

Фахівці повідомляють про одні з найбільших показників власного виробництва в Україні їх найпопулярніших товарів в 2021 р., а саме водно–дисперсійних матеріалів та сухих будівельних сумішей. За даними галузевих асоціацій, Україна експортувала значні обсяги будівельних матеріалів до країн ЄС, що сприяло збільшенню загального обороту галузі.

Проте, не дивлячись на позитивні тенденції, галузь все ще стикалася з рядом викликів, таких як висока залежність від імпортованих матеріалів, особливо в сегментах спеціалізованого обладнання та технологічних рішень. Це створювало додаткові ризики для стабільності галузі в умовах глобальних економічних коливань.

Таким чином, довоєнний стан будівельної галузі в Україні характеризувався динамічним розвитком та залученням інвестицій, що дозволяло галузі розширювати виробничі потужності та покращувати якість виробленої продукції, одночасно зіткнувшись із структурними та зовнішньоекономічними викликами.

Поточна ситуація на ринку будівельних матеріалів характеризується

значним зниженням попиту через війну. Основні тренди включають переміщення населення до західних та центральних регіонів країни, що створює новий попит на житло, та реалізацію проєктів за міжнародні кошти для реконструкції та відновлення інфраструктури. Значна частина проєктів виконується за донорські кошти, що забезпечує швидке виконання робіт, але менш передбачуване фінансування.

Перш за все, доречно систематизувати питання щодо сировинної бази ПВХ–профілів [1]. Так, сировинна база ПВХ–профілів складається з двох елементів:

первинна сировина: порошковий або гранульований ПВХ, стабілізатори, модифікатори ударної в'язкості, мастила, пігменти;

вторинна сировина: відходи виробництва (обрізки), відпрацьовані профілі (з демонтажу).

Технологія первинної переробки (виробництво ПВХ–профілю) [69] включає наступні етапи (рис.2.2):

Як слушно зауважують дослідники, під час виробництва пластикових дверних та віконних профілів з ПВХ часто виникають проблеми із зовнішнім виглядом профілів, які призводять до неякісної якості продукції та неможливості її нормального виробництва.

Наприклад, зовнішній вигляд профілів не відповідає вимогам, розміри поперечного перерізу профілів виходять за межі допусків, велика кривизна профілю, профіль часто застрягає у формувальній формі або швидкість потоку на краю екструзійної заготовки занадто висока, що спричиняє такі проблеми, як хвилясті краї.

Хоча це не є серйозними проблемами та часто трапляються в реальному виробництві, для початківців, якщо їх не вирішити належним чином, це може серйозно вплинути на нормальний хід виробництва. Зіткнувшись із цими проблемами, слід ретельно проаналізувати, у чому полягає проблема, і як тільки проблема буде виявлена, її буде легко вирішити. Але ситуація часто буває складною та багатогранною, і її потрібно усувати по черзі. До поширених

факторів, що впливають на зовнішній вигляд профілів, належать подряпини, сліди усадки, ямки та домішки.

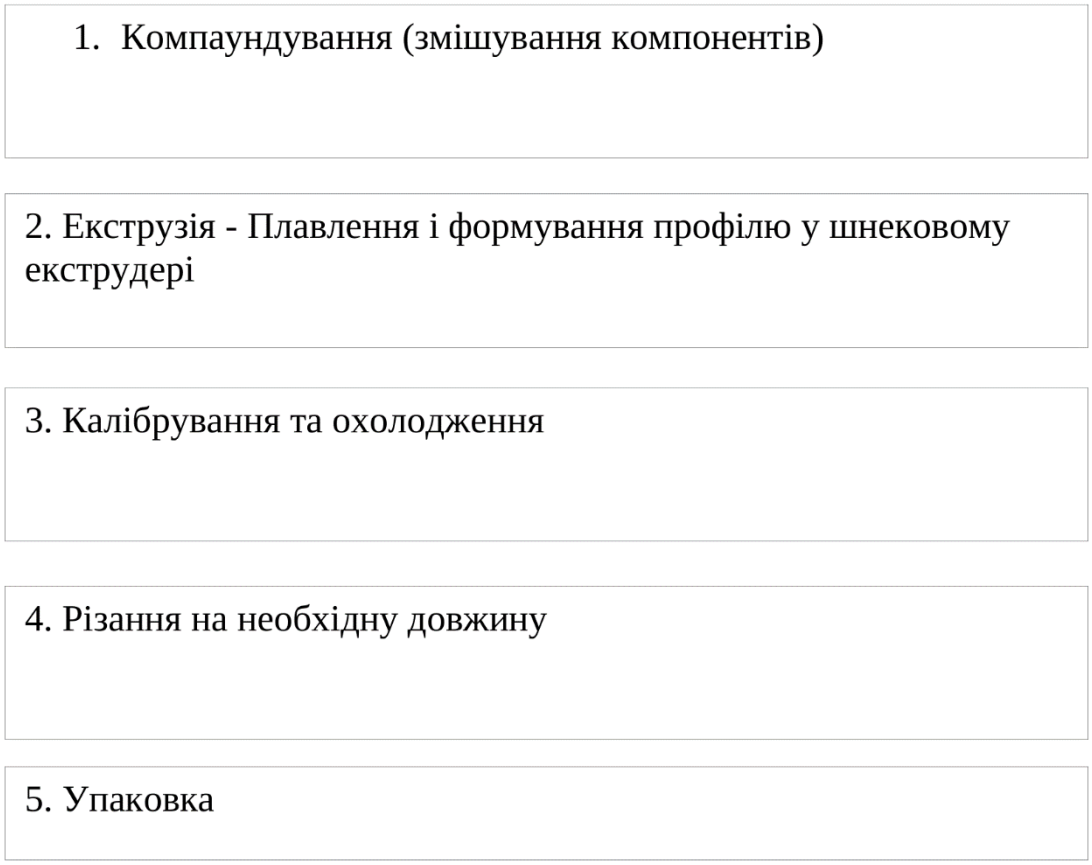

Рис.2.2. Етапи технології первинної переробки (виробництво ПВХ–профілю) як частина ESG‑пропозиції

Джерело: узагальнено особисто

Постійні подряпини на поверхні профілів під час екструзійного виробництва зазвичай спричинені екструзійними та формувальними формами.

По–перше, доцільно проаналізувати, яка частина викликає подряпини. Простий метод полягає в тому, щоб розділити формувальну форму та головку форми на відстань 30–50 мм під час екструзійного виробництва та спостерігати, чи є подряпини на профілі після екструзії матеріалу з екструзійної форми. Якщо ні, то це, мабуть, подряпини, що утворюються через формувальну форму. Відкрийте формувальну форму, щоб знайти місце, де виникають подряпини.

Проблема часто виникає у вакуумному зазорі форми. Через нерівномірну

пластифікацію пластифікованого матеріалу або нерівномірне розподілення добавок, вони відокремлюються від пластифікованої заготовки під час екструзії та адсорбуються на вакуумному зазорі, спричиняючи подряпини на пропущеній заготовці.

У цій ситуації, якщо домішки, що потрапили у вакуумне з'єднання, очищаються, подряпини зникають. Іноді твердість домішок може пошкодити поверхню форми у формі, і пошкоджену поверхню слід згладити дуже дрібним наждачним папером (800 меш або більше). Ніколи не дійте необачно, інакше це призведе до суттєвого пошкодження форми. Якщо на екструзійній формі виявлені подряпини, вони зазвичай спричинені застряганням домішок у матеріалі в головці форми. Не поспішайте розбирати форму. Спочатку слід спробувати видалити домішки під час екструзійного виробництва. Найімовірніше місце виникнення подряпин – це вихід з форми, оскільки зазор у формі невеликий, і домішки, найімовірніше, застрягають. Коли матеріал потрапляє у форму, тиск зростає, і сумісність між різними добавками в матеріалі та ПВХ–смолою покращується зі збільшенням тиску. Коли матеріал витікає з форми, тиск швидко падає до нуля, і невелика кількість добавок осідає з матеріалу на поверхню профілю. Коли матеріал виходить з форми, відбувається унікальне явище розширення розплаву полімерного матеріалу на виході. Осад на поверхні профілю буде зішкрібатися біля виходу з форми, що призведе до зниження плавності виходу з форми, а в особливо важких випадках це подряпає заготовку профілю. У цій ситуації можна обережно вставити у форму невеликий шматочок міді товщиною 0,5 мм, щоб зішкребти адсорбент. Якщо багаторазова обробка все одно не дасть результатів, може бути важко видалити адсорбований матеріал зсередини, або домішки можуть застрягти на вході у форму, і домішки можна видалити, лише вийнявши форму.

У звичайних виробничих операціях гладкість форми є ключовим фактором, що впливає на якість поверхні профілю. Під час технічного обслуговування слід приділяти особливу увагу запобіганню подряпинам на внутрішній стороні форми та поверхні профільованої форми, особливо на прямій

ділянці горловини форми.

Якщо потрібне полірування, його слід виконувати дуже дрібним наждачним папером (наприклад, наждачним папером із розміром сітки 800 або більше), а після полірування його також слід відполірувати.

Стосовно вторинної переробки ПВХ–профілів, то доцільно узагальнити загальну схему її здійснення, що представлено на рисунку 2.3.

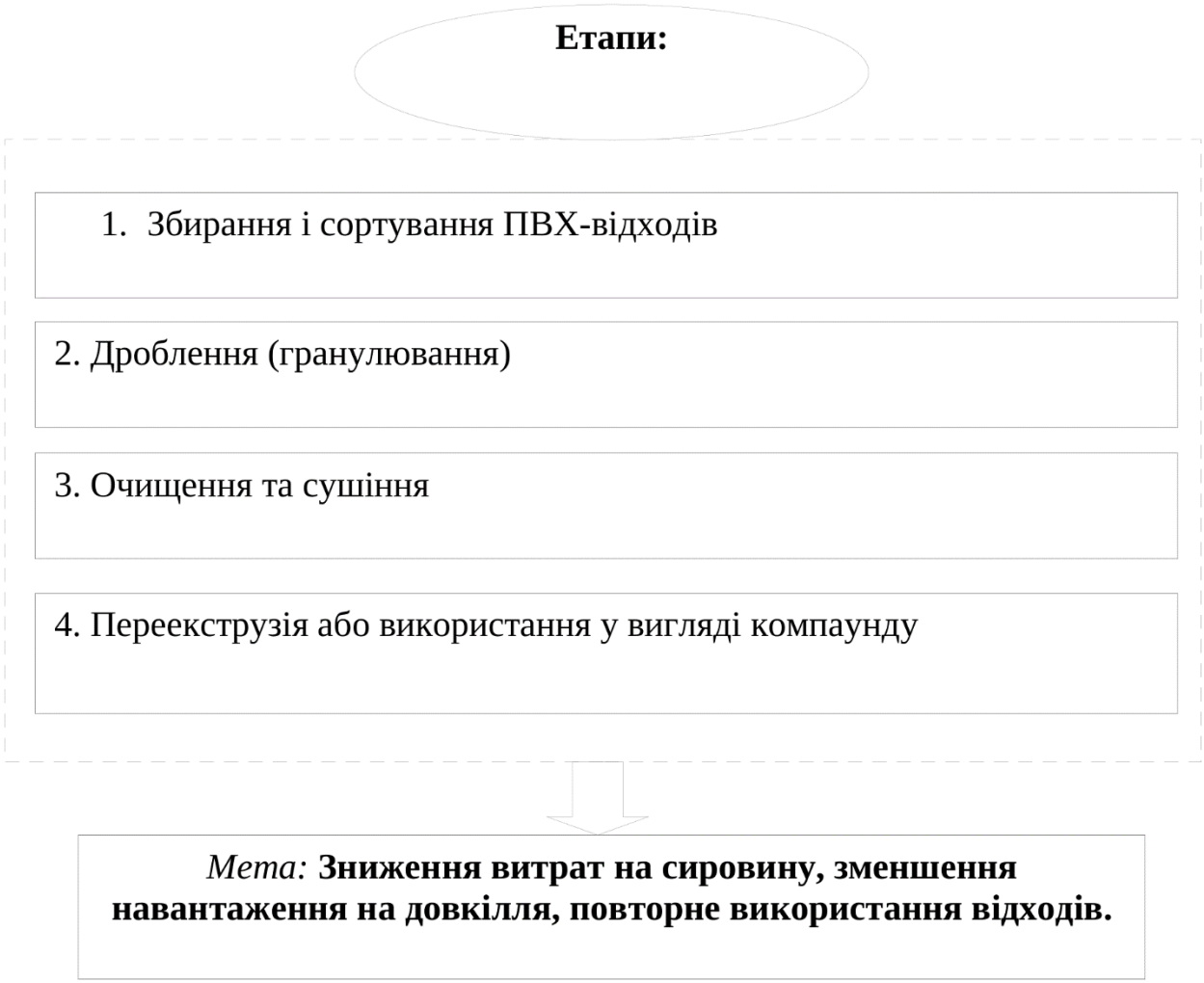

Рис. 2.3. Етапи вторинної переробка ПВХ–профілів

Джерело: узагальнено за [70]

При цьому даний процес має певні перешкоди, пов’язані перш за все з наступним: *н*аявність армування (метал/склопластик); забруднення іншими полімерами або домішками; зниження якості при повторній переробці

(зменшення міцності, кольорові дефекти).

В науковій літературі пропонується значна кількість методів покращення якості вторинного ПВХ. Найбільш доречним, на нашу думку, є підхід, згідно якого до таких методів відносяться [2]: використання адгезійних добавок**;** застосування сучасних фільтраційних систем**;** введення рециклату в певному відсотковому співвідношенні до первинної сировини; селективна переробка (наприклад, тільки білий профіль без армування).

ПВХ дуже універсальний. Порівняно з іншими матеріалами, він пропонує можливість змінювати параметри рецептури для покращення характеристик безпеки та екологічної ефективності кінцевого продукту без шкоди для технічних характеристик. Широкий спектр можливостей рецептури також корисний для повторного використання та переробки ПВХ у нові продукти без втрати характеристик.

Повторне використання підвищує характеристики стійкості виробів з ПВХ – перероблений ПВХ забезпечує значну економію енергії під час виробництва та зменшує викиди в процесі виробництва. Він також відіграє важливу роль у забезпеченні та підтримці якості, комфорту та безпеки сучасного способу життя.

Вироби з ПВХ допомагають покращити життя людей та зберегти природні ресурси у світі, де зростаюче населення потребує безпечної води, їжі, житла, санітарії, енергії, медичних послуг та економічної безпеки. ПВХ – це важливий, довговічний матеріал для забезпечення цих життєво важливих послуг.

Крім того, він має мінімальне навантаження на навколишнє середовище з точки зору викидів CO2 порівняно з металевими або скляними виробами в тій самій сфері застосування. Вироби з ПВХ значно сприяють енергоефективності завдяки низькій теплопровідності. Аналогічно, вироби з ПВХ значно сприяють енергоефективності завдяки низькій теплопровідності. Віконні профілі з ПВХ мають утричі вищу теплоізоляційну ефективність, ніж алюмінієві профілі, що підвищує енергоефективність наших будинків та робочих місць, зберігаючи при цьому наш комфорт.

Індустрія ПВХ має глибоке розуміння характеристик сталого розвитку

своєї продукції та систематично працює над тим, щоб полімер продовжував відігравати корисну роль у забезпеченні більш сталого майбутнього для людства та чіткій демонстрації циркулярної економіки.

Переробка ПВХ має такі переваги: ПВХ добре підходить для переробки: він має найдовшу історію переробки серед усіх видів пластику; ПВХ має передові системи механічної переробки; Доступні великі обсяги перероблюваних відходів ПВХ; Використання переробленого ПВХ допомагає досягти цілей ресурсоефективності та дозволяє зберегти сировину; Використання переробленого ПВХ зменшує викиди та вимоги до захоронення відходів. Виробництво віконних профілів із 70% переробленого ПВХ, а не з повністю нового ПВХ, дозволяє заощадити до 50% енергії, понад 60% викидів у повітря та понад 60% викидів у воду. Крім того, завдяки своїй термопластичній природі, ПВХ можна переробляти кілька разів без значної втрати характеристик.

Європейська індустрія ПВХ прагнула збільшити переробку ПВХ. У рамках початкової ініціативи Vinyl 2010 – і тепер у рамках VinylPlus – темпи переробки ПВХ значно зросли. Головною метою програми «Вініл 2010» щодо переробки було збільшення переробки відходів ПВХ після споживання для нерегульованих застосувань (тобто не для упаковки, електричних та електронних відходів або відходів з автомобільного сектору). Це означало, що більшість відходів надходила з будівельного сектору та знесення. Ініціатива «Вініл 2010» була дуже успішною, перевершивши свою мету з переробки 200 000 тон відходів ПВХ на рік у 2010 році зі значним відривом.

Важливим аспектом в напрямку даного дослідження є обґрунтування екологічних аспектів ідентифікації ПВХ–профілів [71]. Переваги переробки: Зменшення викидів CO_2; Скорочення полімерних відходів. Недоліки: Викиди HCl при неправильному термічному навантаженні; Необхідність контролю хімічного складу.

Ідентифікація екологічних аспектів для ПВХ–профілів (полівінілхлоридних профілів), які зазвичай використовуються у виробництві вікон, дверей, облицювання та ін., є важливим етапом у забезпеченні екологічної

безпеки підприємства. Така ідентифікація дозволяє визначити потенційні впливи на довкілля на всіх етапах життєвого циклу продукції.

Загальна структура ідентифікації екологічних аспектів для ПВХ–профілів представлена в таблиці 2.1:

Таблиця 2.1

Загальна структура ідентифікації екологічних аспектів для ПВХ–профілів як частина ESG‑пропозиції

№з\п	*Етап*	*Екологічні аспекти*	*Потенційні впливи*
1	*Постачання сировини*	Використання неекологічної сировини (ПВХ, стабілізатори, пластифікатори); Споживання енергії під час транспортування; Упаковка (картон, поліетилен).	Викиди CO_2; Забруднення атмосфери; Генерація відходів упаковки.
2	*Виробництво ПВХ–профілів*	Споживання електроенергії та води; Викиди забруднюючих речовин (леткі органічні сполуки, пил); Виробничі відходи (обрізки ПВХ, відходи мастил та охолоджувачів); Шумове забруднення.	Парниковий ефект; Забруднення ґрунтів, води, повітря; Виробниче навантаження на систему очищення повітря та води.
3	*Транспортування готової продукції*	Викиди від транспорту; Використання палива; Упаковка.	Забруднення повітря (NOx, CO, сажа); Парниковий ефект; Відходи від упаковки.
4	*Монтаж / Використання ПВХ–профілів*	Потенційне утворення відходів при монтажі; Стабільність матеріалу (не виділяє шкідливих речовин при нормальній експлуатації).	Локальне утворення відходів; Відсутність суттєвих викидів при використанні.
5	*Виведення з експлуатації / Рециклінг*	Утворення великої кількості ПВХ–відходів; Складність переробки; Наявність стабілізаторів на основі важких металів у старих профілях.	Тривале розкладання ПВХ у природному середовищі; Потенційне утворення діоксинів при спалюванні; Вплив на ґрунт та воду.

Джерело: узагальнено особисто

Особливого значення набуває нормативно–правове регулювання

вторинної переробки ПВХ–профілів. Так, основними нормативно–правовими актами виступають:

1. ISO 14001 (система екологічного менеджменту). ISO 14001 – це міжнародний стандарт, який визначає вимоги до системи екологічного менеджменту (СЕМ). Він допомагає організаціям покращити свою екологічну діяльність, зменшити негативний вплив на навколишнє середовище та дотримуватись законодавчих вимог. Остання версія: 2015 року. Видає: Міжнародна організація зі стандартизації (ISO). Може бути впроваджений у будь–якій організації, незалежно від розміру чи галузі. Основні цілі ISO 14001: Зменшення негативного впливу на довкілля; Раціональне використання природних ресурсів; Дотримання екологічного законодавства; Постійне покращення екологічних показників; Підвищення репутації та довіри з боку зацікавлених сторін. Ключові елементи системи за ISO 14001: Аналіз контексту організації. Лідерство та зобов'язання керівництва. Планування: оцінка екологічних аспектів, ризиків і можливостей. Підтримка: ресурси, обізнаність, комунікація. Операційна діяльність: контроль процесів, управління відходами, енергозбереження. Оцінка результативності: моніторинг, вимірювання, внутрішній аудит. Покращення: коригувальні дії, постійне вдосконалення. Переваги впровадження ISO 14001: Зменшення витрат (через ефективніше використання ресурсів); Зниження ризиків (екологічних інцидентів, штрафів); Покращення іміджу компанії; Можливість виходу на нові ринки; Підвищення залученості персоналу. Сертифікація: Впровадження СЕМ за ISO 14001 можна завершити сертифікацією від акредитованого органу; Сертифікат діє зазвичай 3 роки, з щорічним наглядовим аудитом.

2. ДСТУ ISO 14004 ISO 14004:2016 – це міжнародний стандарт, що надає загальні настанови щодо створення, впровадження, підтримки та вдосконалення системи екологічного управління (СЕУ). Цей стандарт допомагає організаціям систематично управляти своїми екологічними аспектами, сприяючи сталому розвитку та покращенню екологічної ефективності. Основні положення ISO 14004:2016. Мета: Покращення екологічної ефективності,

виконання вимог законодавства та досягнення екологічних цілей організації. Сфера застосування: Стандарт застосовний до будь–якої організації незалежно від її розміру, типу чи місцезнаходження, охоплюючи екологічні аспекти її діяльності, продуктів та послуг, які організація може контролювати або впливати на них, з урахуванням життєвого циклу. Інтеграція з іншими системами управління: ISO 14004:2016 допомагає інтегрувати елементи СЕУ в основні бізнес–процеси організації, що сприяє підвищенню її екологічної ефективності. Не є сертифікаційним стандартом: Цей стандарт не містить вимог, що можуть бути використані для сертифікації; він слугує як керівництво для організацій у впровадженні та вдосконаленні СЕУ. Структура стандарту. ISO 14004:2016 охоплює наступні основні розділи: Контекст організації: Визначення зовнішніх та внутрішніх факторів, що впливають на екологічну діяльність організації. Лідерство: Роль керівництва у встановленні екологічної політики та забезпеченні ресурсами для ефективного функціонування СЕУ. Планування: Визначення екологічних аспектів, встановлення цілей та планів для їх досягнення. Підтримка: Забезпечення необхідними ресурсами, навчанням та комунікацією для ефективного впровадження СЕУ. Операція: Управління процесами, що впливають на екологічні аспекти, для досягнення встановлених цілей. Оцінка ефективності**:** Моніторинг та вимірювання результатів екологічної діяльності для оцінки ефективності СЕУ. Покращення: Вжиття коригувальних та запобіжних заходів для постійного вдосконалення СЕУ.

На відміну від ISO 14001 ISO 14004:2016 не містить вимог, що можуть бути використані для сертифікації, на відміну від ISO 14001, який є сертифікаційним стандартом. ISO 14004 надає рекомендації та настанови, які допомагають організаціям у впровадженні та вдосконаленні СЕУ, тоді як ISO 14001 визначає вимоги, що повинні бути виконані для отримання сертифікації**.** ISO 14004:2016 є корисним інструментом для організацій, які прагнуть ефективно управляти своїми екологічними аспектами та досягати сталого розвитку.

3. Вимоги REACH, RoHS (для хімічних речовин). Пояснення основних вимог регламентів REACH та RoHS**,** які стосуються хімічних речовин

і матеріалів у продукції: REACH (Registration, Evaluation, Authorisation and Restriction of Chemicals)**.** Регламент ЄС № 1907/2006. Основна мета: Забезпечення високого рівня захисту здоров'я людини та навколишнього середовища від ризиків, пов'язаних з хімічними речовинами. Основні вимоги: Реєстрація (Registration): Всі хімічні речовини, які виробляються або імпортуються в ЄС у кількості >1 тонни/рік, повинні бути зареєстровані в Європейському агентстві хімікатів (ECHA). Реєстрацію здійснює виробник або імпортер. Оцінка (Evaluation): Оцінюється інформація щодо ризиків, безпеки використання та впливу на здоров'я й довкілля. Авторизація (Authorisation): Для деяких речовин із переліку SVHC (Substances of Very High Concern) потрібен спеціальний дозвіл на використання**.** Обмеження (Restriction): Заборонено або обмежено використання певних небезпечних речовин у продуктах (наприклад, свинець, кадмій, фталати тощо).

4. Директива 2011/65/EU (та оновлення 2015/863/EU – RoHS 3) Основна мета: Обмеження використання небезпечних речовин у електричному та електронному обладнанні (EEE), щоб зменшити негативний вплив на здоров'я людей та довкілля. Основні вимоги: Обмежені речовини: Обмежено вміст наступних речовин (макс. концентрація – 0.1% або 0.01% маси однорідного матеріалу): Свинець (Pb); Ртуть (Hg); Кадмій (Cd); Шестивалентний хром (Cr^{6+}); Полібромовані біфеніли (PBB); Полібромовані дифенілові ефіри (PBDE); Фталати (DEHP, BBP, DBP, DIBP) – додані у RoHS 3. Застосування: Всі електронні прилади, компоненти, інструменти, побутова техніка, IT–обладнання тощо. Декларація відповідності CE та технічна документація: Виробник повинен мати технічну документацію і декларацію відповідності (DoC), що підтверджує відповідність RoHS.

Отже, переробка ПВХ–профілів є технологічно складним, але необхідним процесом. Ефективна вторинна переробка й відновлення вимагає високоточного обладнання і якісного сортування сировини. Подальші дослідження повинні бути спрямовані на оптимізацію рецептур компаундів та розробку більш екологічних стабілізаторів.

Аналіз життєвого циклу (LCA – Life Cycle Assessment) ПВХ–профілів – це важливий інструмент для оцінки їх екологічного впливу на всіх етапах «життя» продукту: від видобутку сировини до рециклінгу ., який можна включити до наукової роботи, дипломного проєкту або технічного звіту.

LCA (Life Cycle Assessment) – це метод комплексної оцінки впливу продукту на довкілля на всіх етапах його існування: Видобуток і переробка сировини; Виробництво; Транспортування; Фаза експлуатації; Рециклінг[72].

Загальною метою дослідження було скласти огляд загальнодоступної інформації про оцінку життєвого циклу (ОЖЦ) ПВХ та конкуруючих матеріалів для різних застосувань, щоб оцінити існуючу інформацію та виявити прогалини в ній. Порівняння ОЖЦ слід проводити на рівні застосування, а не на рівні матеріалу[73]. Залежно від виду продукту, вплив на навколишнє середовище під час використання або після закінчення терміну служби може бути навіть важливішим, ніж вплив на навколишнє середовище виробництва матеріалів (наприклад, економія палива легкими деталями в автомобільній галузі або вплив очищення підлогових матеріалів на етапі використання). Було визначено приблизно 100 ОЖЦ, пов'язаних з ПВХ, і лише 30 проводять порівняння на рівні застосування.

Багато з перевірених ОЖЦ не відповідають усім вимогам, викладеним у ISO 14040 і наступних.

ОЖЦ сильно залежать від мети та обсягу. Тому два дослідження однієї й тієї ж системи продукту можуть дати різні висновки. ОЖЦ не мають на меті оцінювати вплив впливу та даних, пов'язаних з небезпекою, так, як це роблять оцінки ризиків.

Оцінка життєвого циклу (АЖЦ) визначає важливі екологічні аспекти та етапи протягом життєвого циклу, а оцінка ризиків аналізує інформацію про вплив та небезпеку. Однак, обидва методи можна використовувати в одному інструментарії.

Можна зробити такі загальні висновки щодо ПВХ та його життєвого циклу: у ланцюжку життєвого циклу ПВХ виробництво проміжних продуктів,

зокрема, процеси від видобутку сирої нафти та кам'яної солі до виробництва ВХМ, відіграє важливу роль у впливі на навколишнє середовище.

З точки зору життєвого циклу ПВХ, виробництво стабілізаторів та пластифікаторів відіграє значну роль, тоді як виробництво пігментів пропонує порівняно низький потенціал оптимізації через невеликі обсяги використання. Існують деякі нові технології, наприклад, механічна переробка на основі селективного розчинення, для економічно доцільної переробки ПВХ. Однак наразі переробляється лише невелика кількість відходів ПВХ після споживання.

Спалювання в поєднанні з утилізацією побутових відходів є простим варіантом, який дозволяє частково відновлювати енергію та речовини, якщо застосовуються найсучасніші технології. Щодо позитивного впливу збільшення рівня переробки, механічна переробка (або переробка матеріалів), яка безпосередньо повертає матеріал у нові життєві цикли, певною мірою замінює процеси видобутку ресурсів, проміжного виробництва та грануляції/полімеризації під час виробництва первинного матеріалу. Хімічна переробка (переробка сировини) – це ще один варіант переробки ПВХ в інший життєвий цикл.

На відміну від деяких металів, ринок переробки пластмас, а отже, і попит на вторинні матеріали, ще не сформований належним чином. Тим не менш, сьогодні та найближчим часом ми бачимо поєднання механічних та хімічних шляхів переробки, а також сучасні шляхи рециклінгу як найсприятливіший спосіб оптимізації впливу ПВХ та конкуруючих матеріалів на навколишнє середовище. Користувач не погодиться на перероблені продукти з нижчою оптичною або естетичною якістю (колір, якість поверхні), навіть якщо технічна якість (механічні властивості, міцність) здатність) однакова. Це особливо стосується будівельної, електронної та автомобільної продукції.

Найважливіші застосування ПВХ знаходяться в будівельному секторі (вікна/жалюзі, листи, підлогові покриття та труби), секторі електричного та електронного обладнання (переважно кабелі), транспортному секторі (пластизолі, штучна шкіра, приладові панелі, конструкційні деталі) та секторі

упаковки (упаковка не для напоїв). Значна кількість інформації про оцінку життєвого циклу (ОЖЦ) доступна для будівельних матеріалів та виробів, але сильна залежність від конкретних результатів, а також мети та обсягу досліджень у кожному окремому випадку залишається.

Основні висновки щодо оцінки життєвого циклу ПВХ та його конкурентів, специфічних для сектора та застосування, такі: Для вікон, одного з найважливіших застосувань ПВХ, наявні дослідження діють висновку, що немає «переможця» з точки зору кращого матеріалу, оскільки більшість досліджень роблять висновок, що жоден з матеріалів не має загальної переваги для стандартних категорій впливу.

Найбільш перспективний потенціал для зниження впливу вікон на навколишнє середовище очікується завдяки оптимізації конструкції. Тому вибір матеріалу має досить незначне значення, якщо матеріал може забезпечити необхідну якість системи вікна. Більшість досліджень застосування підлогових покриттів роблять висновок, що лінолеум має порівнянний або дещо менший вплив на навколишнє середовище порівняно з ПВХ–підлогою еквівалентної якості на виробничому етапі.

Одне дослідження (IPU 0013) стверджує, що дерев'яна підлога, як правило, має менший вплив, ніж ПВХ та лінолеум, але є більш вимогливою на етапі використання та обслуговування. Існує мало інформації про оцінку життєвого циклу килимового покриття, головного конкурента для підлогових покриттів. Щодо покрівельних покриттів, доступне дослідження робить висновок, що вища якість систем (теплопровідність на товщину шарів покрівельного листа), а також точність процесів укладання та обслуговування мають великий вплив на зменшення впливу на навколишнє середовище. У дослідженні повідомляється, що деякі полімерні розчини, як правило, мають менший вплив на навколишнє середовище, ніж конкурентні системи.

Результати досліджень труб дуже неоднорідні. Деякі дослідження бачать явні переваги для бетонних та фіброцементних труб, деякі повідомляють про явні переваги для полімерних труб, таких як ПВХ та ПЕ, деякі роблять висновок,

що матеріал не грає жодної ролі, якщо не вибрано чавун. Єдиними сферами застосування іграшок, що потребують значної кількості ПВХ, є такі вироби, як надувні іграшки, дитячі басейни та гумові човни/плоти. Потенційні ризики, пов'язані з неправильним використанням іграшок (наприклад, ковтання, смоктання або жування), викликають особливе занепокоєння. Однак, оцінка життєвого циклу (ОЖЦ) не може належним чином проаналізувати ці ризики, тому ці проблеми слід вирішувати за допомогою інших інструментів, таких як оцінка ризиків.

Порівняльних досліджень ОЖЦ щодо споживчих товарів доступно небагато. Корисних загальних висновків щодо порівняння матеріалів зробити неможливо. Актуальність ПВХ в упаковці зменшується. ПВХ–пляшки, як правило, мають порівнянний вплив з ПЕТ–пляшками; однак, частка ринку ПВХ–пляшок у Європі зараз незначна. У транспортному секторі (включаючи автомобільну промисловість) було проведено багато порівняльних досліджень LCA, включаючи альтернативи ПВХ. Однак ці дослідження є конфіденційними та не були доступні для аналізу в цьому дослідженні. ПВХ–кабель, здається, не має суттєвих конкурентів у багатьох сферах застосування кабелів, тому існує мало досліджень LCA для ПВХ–кабелів. Процеси переробки існують вже деякий час завдяки високій економічній цінності відновленої міді та алюмінію. Існують економічно доцільні варіанти переробки відновленого ПВХ.

Порівняльних досліджень LCA для матеріалів, що використовуються в медичних застосуваннях, не існує, і досі мало екологічної оптимізації медичних виробів відбулося.

Беручи це до уваги, разом із великою кількістю відходів, що утворюються лікарнями в результаті використання медичних виробів, очікується, що потенціал порівняльних досліджень LCA, що визначають методи покращення навколишнього середовища, буде високим.

Узагальнення екологічних аспектів переробки ПВХ–профілів представлено в таблиці 2.2.

Таблиця 2.2

Узагальнення екологічних аспектів переробки ПВХ–профілів

Етап	Опис	Потенційний вплив на довкілля
1. Сировина	Виробництво ПВХ з етилену та хлору	Споживання енергії, емісія CO_2, HCl
2. Компаундування	Додавання стабілізаторів, пігментів, ПВХ–гранулят	Використання свинцевих або кальцієво–цинкових стабілізаторів
3. Екструзія профілів	Плавлення і формування	Споживання електроенергії
4. Транспортування	До споживача	Викиди CO_2
5. Експлуатація	30–50 років, не потребує фарбування	Низький вплив
6. Кінець життєвого циклу	Повторне використання або захоронення	Викиди при спалюванні, утруднення при змішаному складі

Джерело: узагальнено особисто

При LCA аналізують такі екологічні показники: GWP (Global Warming Potential): Потенціал глобального потепління, кг CO_2–екв; ADP (Abiotic Depletion Potential): Вичерпання ресурсів; AP (Acidification Potential): Закислення середовища; EP (Eutrophication Potential): Евтрофікація водойм; ODP (Ozone Depletion Potential): Руйнування озонового шару[74].

У сфері будівництва та будівельних матеріалів тривала дискусія щодо того, чи порівнюються екструдовані профілі з ПВХ з традиційними матеріалами [75]. З розвитком будівельних практик та наданням першочергового значення сталому розвитку, важливо зважити всі за і проти кожного варіанта. У цій публікації блогу ми заглибимося в порівняння екструдованих профілів з ПВХ з традиційними матеріалами, проливаючи світло на те, які з них можуть бути найкращим вибором для сучасних будівельних потреб. Екструдовані профілі з ПВХ здобули популярність в останні роки завдяки своїм чудовим властивостям

та універсальності. Ці профілі зазвичай виготовляються з полівінілхлориду (ПВХ), термопластику, відомого своєю міцністю, стійкістю до факторів навколишнього середовища та легкістю обслуговування.

Порівняно з традиційними матеріалами, такими як дерево, метал або бетон, екструдовані профілі з ПВХ пропонують кілька чітких переваг: у галузі, відомий своїми високоякісними екструдованими профілями з ПВХ. Вони вдосконалили свої виробничі процеси для створення профілів, які вирізняються міцністю, стабільністю розмірів та стійкістю до вологи та ультрафіолетового випромінювання. Це робить профілі найкращим вибором для широкого спектру будівельних застосувань. Порівняння ПВХ зі схожими матеріалами представлено в таблиці 2.3.

Таблиця 2.3

Порівняння ПВХ зі схожими матеріалами

Матеріал	**GWP (кг CO_2–екв.) на 1 м профілю**	**Примітка**
ПВХ	~2,0–3,5	Висока довговічність, рециклінг
Алюміній	~8,0–12,0	Енергоємне виробництво
Дерево	~1,5–2,0	Біорозкладаність, але потребує догляду

Отже, не дивлячись на те, що ПВХ має вищий екологічний слід порівняно з деревом, його тривалий строк служби, енергоефективність (ізоляція) і можливість рециклінгу роблять його конкурентоспроможним матеріалом.

Оскільки світ переходить до більш екологічних та стійких будівельних практик, вплив будівельних матеріалів на навколишнє середовище стає критичним фактором. Екструдовані ПВХ–профілі, за умови правильного виробництва та рециклінгу , можуть бути екологічно чистим вибором: прагне зменшити свій вплив на навколишнє середовище. Вони використовують екологічно чисті виробничі процеси та матеріали, гарантуючи, що їхні екструдовані ПВХ–профілі відповідають суворим стандартам сталого розвитку. Обираючи профілі, будівельники можуть зробити свій внесок у більш екологічно

відповідальні будівельні проєкти. Ще одним ключовим фактором у дискусії щодо екструдованих ПВХ–профілів та традиційних матеріалів є довговічність як частина ESG‑пропозиції.

Традиційні матеріали часто потребують частого обслуговування та заміни, тоді як ПВХ–профілі пропонують тривалий термін служби: Як провідний завод з виробництва екструдованих профілів, профілі розроблені для довговічності. Вони дуже стійкі до вологи, корозії та інших форм руйнування, які можуть зашкодити традиційним матеріалам. Ця довговічність не тільки знижує витрати на обслуговування, але й мінімізує потребу в частій заміні, що робить їх економічно ефективним вибором у довгостроковій перспективі. Коли справа доходить до дискусії про екструдований ПВХ–профіль проти традиційних матеріалів, відповідь не є універсальною. Вибір зрештою залежить від конкретних потреб вашого будівельного проєкту.

Однак, завдяки розвитку технології екструдованих ПВХ–профілів та відданості принципам сталого розвитку, продемонстрованим такими брендами, ПВХ–профілі все частіше стають кращим вибором у сучасному будівництві.

Підсумовуючи, екструдовані ПВХ–профілі пропонують переконливу альтернативу традиційним матеріалам, маючи переваги в довговічності, екологічності та довгостроковій економічній ефективності. Оскільки будівельна галузь продовжує розвиватися, універсальність та продуктивність екструдованих ПВХ–профілів.

Використання вторинного ПВХ може зменшити GWP на 50–60%. Замінники свинцевих стабілізаторів зменшують токсичність. Енергоефективне виробництво (використання зеленого струму) значно знижує загальний екологічний слід [76].

В даному сенсі доцільно узагальнити Європейські дослідження і стандарти[77]:

1. EPD (Environmental Product Declaration) [78]: Багато виробників ПВХ–профілів мають EPD–сертифікати; це екологічні декларації продукції, які

надають об'єктивну, перевірену третьою стороною та прозору інформацію про вплив продукції на довкілля протягом усього її життєвого циклу; це стандартизований документ, який описує вплив продукту на навколишнє середовище за критеріями життєвого циклу (LCA – Life Cycle Assessment), згідно з міжнародним стандартом ISO 14025 та EN 15804 (для будівельних матеріалів) [10, 11].

Типовий EPD–сертифікат містить: Опис продукту: технічні характеристики; Життєвий цикл: видобуток сировини, виробництво, транспортування, використання, утилізація. Показники впливу на довкілля: Викиди CO_2 (вуглецевий слід); Водоспоживання; Енергоспоживання; Забруднення ґрунтів, води, повітря. Зелена сертифікація будівель: EPD необхідні для систем LEED, BREEAM, DGNB тощо. Конкурентна перевага: демонструє екологічну відповідальність виробника. Вимоги замовників: дедалі частіше інвестори вимагають екологічну звітність. EPD видаються через програми екологічної декларації, наприклад:

2. The International EPD System (Швеція) [79] – це міжнародна система екологічної сертифікації, яка надає Environmental Product Declarations (EPD), або екологічні декларації продукту. Це стандартизований спосіб надання прозорої та порівняльної інформації про екологічний вплив продукції протягом усього її життєвого циклу. Основні факти про The International EPD System: це документ, що базується на оцінці життєвого циклу (Life Cycle Assessment, LCA), який описує вплив продукту на довкілля: викиди CO_2, використання ресурсів, утворення відходів тощо. Система базується на міжнародному стандарті ISO 14025 (тип III екологічних декларацій). Керується компанією EPD International AB, що базується у Швеції. EPD–сертифікати використовуються у багатьох галузях, зокрема у будівництві, виробництві, енергетиці та логістиці, для демонстрації екологічної відповідальності. Переваги EPD: Прозорість: клієнти та партнери бачать об'єктивні дані про екологічний вплив продукту. Відповідність вимогам тендерів та зелених стандартів (наприклад, LEED, BREEAM). Конкурентна перевага на ринку зростаючого попиту на сталу

продукцію. Міжнародне визнання: EPD, зареєстровані в International EPD System, визнаються у багатьох країнах.

3. IBU (Institut Bauen und Umwelt) (Німеччина) [80], це Інститут будівництва та довкілля, некомерційна організація, розташована в Німеччині. Вона об'єднує виробників будівельних матеріалів і товарів, які прагнуть демонструвати екологічну відповідальність своєї продукції. Основна діяльність IBU: Розробка та сертифікація EPD (Environmental Product Declarations) – це екологічні декларації продукції, які надають достовірну, незалежно перевірену інформацію про вплив продукту на довкілля протягом його життєвого циклу. Сприяння сталому будівництву – підтримка проєктантів, архітекторів, забудовників у виборі екологічно безпечних матеріалів. Відповідність міжнародним стандартам – EPD, видані IBU, відповідають ISO 14025, EN 15804 та іншим міжнародним нормам. Членство в міжнародних мережах, таких як ECO Platform (європейська платформа EPD), що робить декларації IBU визнаними по всій Європі. IBU потрібен для забезпечення прозорості у сфері будівельних матеріалів. Для оцінки життєвого циклу продукції (LCA). Для отримання сертифікатів сталого будівництва (наприклад, LEED, BREEAM, DGNB) – EPD є обов’язковою або бажаною умовою.

4. EPD Norge (Норвегія) [81] EPD Norge (Environmental Product Declaration Norway) – це норвезька організація, яка управляє національною програмою екологічної сертифікації продукції відповідно до міжнародного стандарту ISO 14025. Основна мета EPD Norge – надання достовірної, порівнянної та перевіреної інформації про вплив продукції на довкілля протягом усього життєвого циклу (від видобутку сировини до рециклінгу). Основні аспекти EPD Norge: EPD (Environmental Product Declaration) – це екологічна декларація продукції, яка базується на оцінці життєвого циклу (LCA, Life Cycle Assessment). EPD Norge працює згідно з міжнародними стандартами: ISO 14025 (екологічні декларації типу III), EN 15804 (для будівельних матеріалів), ISO 21930 (для будівельної індустрії). Це важливо: Виробники продукції (особливо будівельної); Архітектори, інженери та забудовники; Замовники публічних

проєктів, які вимагають відповідності стандартам сталого розвитку. Переваги отримання EPD: Підвищення прозорості та довіри до продукції; Полегшення участі у проєктах "зеленого" будівництва (наприклад, сертифікація BREEAM, LEED); Можливість виходу на міжнародні ринки. Приклад: Будівельна компанія може замовити EPD у EPD Norge для свого бетону або сталі, щоб довести, що їхній продукт відповідає критеріям сталого будівництва.

5. BRE Global (Велика Британія) [82] – це британська організація, що спеціалізується на тестуванні, сертифікації та дослідженнях у сфері будівництва, інженерії та навколишнього середовища. Вона є частиною BRE Group (Building Research Establishment) – провідного науково–дослідного інституту Великої Британії у галузі будівництва. Основні функції BRE Global: Сертифікація продукції, систем і будівель: Видає сертифікати на відповідність міжнародним стандартам екологічної безпеки, якості та сталого розвитку. Один з найвідоміших сертифікаційних стандартів – BREEAM (Building Research Establishment Environmental Assessment Method), який оцінює екологічну ефективність будівель. Випробування матеріалів та конструкцій: Пожежна безпека; Механічна міцність; Стійкість до впливів навколишнього середовища Дослідження та інновації: Розробка нових методів будівництва та оцінки ефективності; Підтримка сталого розвитку в архітектурі та інженерії. Репутація та міжнародне визнання: BRE Global має високу міжнародну репутацію. Її сертифікація визнається у багатьох країнах, особливо в Європі та на Близькому Сході. Організація діє незалежно і підтримує науково обґрунтовані підходи до безпеки та сталого будівництва. Ці організації перевіряють дані LCA і публікують декларації в публічному реєстрі.

6. VinylPlus[5] – ініціатива європейських виробників ПВХ для покращення екологічності ПВХ–продукції. VinylPlus – це добровільна ініціатива європейської ПВХ–індустрії, яка спрямована на підвищення сталості виробництва, використання та переробки полівінілхлориду (ПВХ). Її було започатковано у 2011 році як наступницю попередньої програми Vinyl 2010. Ініціатива діє в межах принципів сталого розвитку, узгоджених із цілями ООН

(SDGs) та Європейським зеленим курсом. Основні цілі VinylPlus: Покращення збору та переробки відходів ПВХ. Зменшення викидів шкідливих речовин і покращення екологічного профілю виробництва. Впровадження нових технологій для виробництва більш екологічних стабілізаторів і пластифікаторів. Прозорість та звітність – щорічні звіти з конкретними досягненнями. Результати: За даними 2020 року, було перероблено понад 6,5 мільйона тонн ПВХ–відходів з 2000 року. Зростання використання альтернативних, менш токсичних добавок у виробництві. Створення партнерств між виробниками, переробниками, споживачами та державними органами. Це один із прикладів, як промисловість може добровільно брати на себе зобов'язання, спрямовані на зниження негативного впливу на довкілля. Якщо потрібно, можу надати приклади компаній–учасників чи останній звіт VinylPlus.

7. ISO 14040/14044 – міжнародні стандарти LCA–аналізу. Міжнародні стандарти ISO 14040 [8] та ISO 14044 [9] – це ключові документи, які регламентують проведення LCA–аналізу (Life Cycle Assessment), тобто оцінки впливу на довкілля протягом усього життєвого циклу продукту або послуги. LCA (оцінка життєвого циклу) – це методика, яка дозволяє оцінити екологічний вплив продукту або процесу від видобутку сировини до рециклінгу (тобто "від колиски до могили"). ISO 14040:2006 – Основи та принципи LCA Цей стандарт встановлює: Загальні принципи та основи LCA Структуру LCA, яка включає: Визначення цілей та обсягу (Goal and Scope Definition); Інвентаризаційний аналіз життєвого циклу (LCI – Life Cycle Inventory); Оцінка впливу життєвого циклу (LCIA – Life Cycle Impact Assessment); Інтерпретація результатів (Interpretation). Стандарт також підкреслює важливість прозорості, відтворюваності результатів та критичного аналізу. ISO 14044:2006 – Вимоги та настанови Цей стандарт деталізує вимоги до кожного етапу LCA: Конкретизує методики збору даних, оцінки впливів, обробки невизначеностей, валідації результатів. Включає вимоги до: Оцінки якості даних. Аналізу чутливості. Проведення рецензії (critical review), якщо результати використовуються публічно. Пояснює, як забезпечити наукову обґрунтованість та достовірність аналізу. Основні переваги

використання стандартів ISO 14040/14044: Єдина методологія для всіх видів продукції; Порівнюваність результатів між компаніями або регіонами; Підвищення екологічної прозорості; Підтримка сталого розвитку та "зеленої" сертифікації. Приклад застосування: Компанія, яка виробляє пакування, може за допомогою LCA порівняти вплив пластикової та картонної упаковки на довкілля – від видобутку сировини до рециклінгу . Відповідно до ISO 14040/14044, вона збере дані, проаналізує вплив (CO_2, вода, енергія тощо) і зробить висновки щодо найменш шкідливого варіанту.

Отже, ПВХ–профілі мають середній рівень екологічного впливу у фазі виробництва, але низький – у фазі експлуатації. Оптимізація рецептури, повторне використання матеріалу і перехід на відновлювану енергію дозволяють зменшити загальний екологічний слід. LCA є важливим інструментом для підвищення екологічної сталості у виробництві ПВХ–профілів.

2.2. Характеристики технологічних методів переробки ПВХ–профілів та їх оцінка

Аналіз наукової літератури, присвяченої даному питанню, дозволив скласти детальний огляд основних технологічних методів переробки ПВХ–профілів – механічної, хімічної та термічної**,** включно з їх характеристиками, перевагами, недоліками та прикладним застосуванням.

Порівняльний аналіз основних технологічних методів переробки ПВХ–профілів представлений в таблиці 2.4.

Отже, механічна переробка – найпоширеніша та найекономічніша, але вимагає чистої сировини. Хімічна переробка – перспективна з точки зору глибокого перетворення, але складна й дорога. Термічна переробка – крайній варіант для неякісних відходів, але вимагає високих екологічних стандартів.

Таблиця 2.4

Порівняльний аналіз основних технологічних методів переробки ПВХ–профілів

Метод	Етапи	Переваги	Недоліки	Застосування
Механічна переробка (рециклінг) – це фізичне подрібнення ПВХ–виробів до стану грануляту або порошку без зміни хімічної структури полімеру, з подальшим повторним використанням у виробництві нових виробів	Сортування: Відділення ПВХ–профілів від інших матеріалів (металу, скла, гуми). Дроблення: Механічне подрібнення на частинки (5–10 мм). Очищення: Видалення бруду, металу, ущільнювачів, пігментів. Сушіння. Гранулювання: Отримання повторно придатної сировини (рідше – у порошковому вигляді). Повторна екструзія або лиття.	Найпоширеніший і дешевий метод. Зберігає більшість властивостей ПВХ. Можливість багаторазового використання матеріалу.	Зниження механічних властивостей після кількох циклів. Обмеження в кольоровій гамі (небажані домішки). Потреба у високому ступені сортування. Проблеми з армованими профілями (метал усередині).	Непрофільні вироби (труби, підкладки, панелі). Віконні профілі другого сорту. Будівельні елементи, які не несуть велике навантаження.
Хімічна переробка (деполімеризація).ПВХ–хімічно розкладається на мономери або інші хімічні сполуки (наприклад, хлороводень, вуглеводні), які потім можна повторно використовувати у виробництві полімерів або іншої хімічної продукції.	Піроліз у присутності каталізаторів. Гідрогеноліз або гідропіроліз. Солволіз (розщеплення в розчинниках).	Можливість повного перетворення ПВХ у корисні хімічні продукти. Не потребує суворого сортування. Підходить для забруднених або армованих ПВХ–виробів.	Висока енерговитратність. Складність обладнання. Потреба у контролі викидів HCl. На сьогодні ще обмежене промислове застосування.	Науково–дослідні центри, деякі пілотні заводи. Переробка складних ПВХ–відходів у сировину для хімічної промисловості.

Продовження таблиці 2.4

Метод	Етапи	Переваги	Недоліки	Застосування
Термічна переробка ПВХ–відходів. Знищення ПВХ–відходів шляхом високотемпературного спалювання з виробництвом теплової або електричної енергії.	Спалювання в сміттєспалювальних установках. Співспалювання в цементних печах. Газифікація (установки високотемпературної плазми).	Зменшення обсягів відходів. Отримання енергії. Можливість рециклінгу складнозмішаних ПВХ–виробів.	Утворення HCl при термічному розкладі ПВХ. Потреба в складній системі очистки димових газів. Високий екологічний ризик (діоксини, фурани).	Великі сміттєспалювальні заводи. Цементні комбінати як частина альтернативного палива.

Джерело: узагальнено особисто за [2, 83, 84]

Оцінка технологій переробки ПВХ–профілів базується на порівнянні основних аспектів: економічної доцільності, екологічного впливу, технічної ефективності та масштабованості застосування**.** Нижче представлена структурована оцінка кожної технології – механічної, хімічної та термічної переробки**.**

Оцінка технологій переробки ПВХ–профілів з фокусом на механічну переробку включає кілька аспектів [2, 85]. Механічна переробка є одним з найбільш поширених способів переробки ПВХ (полівінілхлориду), оскільки цей метод дозволяє зберегти властивості матеріалу та значно знижує витрати на нові ресурси. Давайте розглянемо ключові етапи, технології та переваги цього процесу.

Процес механічної переробки *ПВХ.* Механічна переробка передбачає подрібнення використаних або відходів ПВХ до дрібних частинок або гранул, що після цього можуть бути використані для виготовлення нових виробів.

Етапи механічної переробки. Збір та сортування відходів: Спочатку відходи ПВХ профілів очищуються від домішок, бруду, металевих елементів тощо. Подрібнення**:** Відходи ПВХ подрібнюються на маленькі частинки або гранули. Для цього використовуються шредери та інші подрібнювальні машини**.** Промивка та висушування**:** Очищені та подрібнені частинки ПВХ промиваються

для видалення залишкових забруднень і висушуються. Гранулювання**:** Після подрібнення матеріал може бути гранульований для подальшого використання в процесі екструзії або лиття.

Перспективи розвитку механічної переробки ПВХ: Інновації в обладнанні**:** Розвиток нових шредерів, грануляторів та інших видів обладнання може знизити витрати на переробку та підвищити ефективність процесу. Покращення якості переробленого матеріалу**:** Завдяки новим технологіям очищення та обробки можна значно покращити якість переробленого ПВХ, що відкриває нові можливості для його використання**.** Інтеграція в замкнуті цикли**:** Застосування переробленого ПВХ у виробництві без створення великих кількостей відходів дозволяє побудувати більш сталу та ефективну систему обробки пластмас**.**

Технології та інновації в механічній переробці: Метод екструзії: За допомогою екструзії можна отримувати нові пластикові вироби, використовуючи гранули вторинного ПВХ. *Композитні матеріали**:*** Вторинний ПВХ можна змішувати з іншими матеріалами (наприклад, з добавками), що дозволяє покращити його характеристики і зробити нові продукти, такі як композитні панелі. 3D–друк: Використання переробленого ПВХ в 3D–друці відкриває нові можливості для виготовлення прототипів та малосерійного виробництва пластикових виробів. Механічна переробка ПВХ–профілів – це ефективний спосіб зниження витрат на матеріали та зменшення екологічного навантаження. Вона дозволяє зберегти високу якість продукції, зберігаючи при цьому екологічну та економічну вигоду. Проте важливо враховувати обмеження, пов’язані зі зниженням властивостей матеріалу після багаторазового використання та необхідністю у високотехнологічному обладнанні для обробки. В майбутньому інновації в цій сфері можуть значно підвищити ефективність процесу.

Переваги: Найбільш економічно вигідна: низькі енерговитрати, просте обладнання. Низький екологічний вплив**,** за умови якісного сортування. Широко застосовується на практиці. Збереження структури ПВХ дозволяє використовувати матеріал у нових виробах.

Недоліки: Обмеження у кількості циклів переробки (втрата якості). Потреба у ретельному сортуванні та очищенні**.** Не придатна для забрудненого, армованого або сильно зношеного ПВХ.

Оцінка технологій переробки ПВХ–профілів, зокрема хімічної переробки через деполімеризацію, включає аналіз різних аспектів процесу, таких як ефективність, економічність, екологічні наслідки та потенціал для повторного використання матеріалу[86].

Деполімеризація – це хімічний процес розщеплення полімерів на менші молекули, що дозволяє відновити вихідні мономери або інші корисні продукти. У контексті ПВХ (полівінілхлорид), деполімеризація передбачає перетворення цього полімеру в низькомолекулярні сполуки, що можуть бути повторно використані або перероблені для виробництва нових матеріалів.

Основні технології деполімеризації ПВХ: Існує кілька хімічних методів деполімеризації ПВХ–профілів: Термічна деполімеризація: Цей метод передбачає нагрівання ПВХ при високих температурах, щоб розкласти полімер. Однак через наявність хлору в молекулі ПВХ під час розкладу можуть утворюватися небезпечні гази, зокрема діоксини та фурани. Це робить термічну деполімеризацію складною через необхідність контролю за умовами процесу, щоб мінімізувати утворення шкідливих сполук. *Каталітична деполімеризація:* Цей метод використовує каталізатори для прискорення процесу розкладу ПВХ. В результаті використовуються менш агресивні умови в порівнянні з термічною деполімеризацією, що знижує ризик утворення шкідливих газів і продуктів. Каталізатори можуть бути різними – від кислотних до металевих, і процес може відбуватися при помірних температурах. *Гідроліз (деполімеризація з водою):* Метод полягає в використанні води та високих температур для розщеплення ПВХ. Вода взаємодіє з хлорними зв'язками, що дозволяє отримати монохлористий етан та інші сполуки. Цей процес дозволяє значно зменшити кількість шкідливих побічних продуктів, порівняно з іншими методами.

Переваги хімічної переробки ПВХ шляхом деполімеризацію: Високий рівень рециклінгу: ПВХ піддається глибокій переробці, що дозволяє отримувати

якісну вторинну сировину для виготовлення нових продуктів і уникати накопичення відходів. Відновлення базових мономерів: Процес деполімеризації забезпечує виділення чистих мономерів для повторного синтезу ПВХ або споріднених полімерів, що суттєво знижує залежність від первинних нафтохімічних ресурсів. Екологічна безпека: Раціональна організація технологічного процесу мінімізує негативний вплив на довкілля. Зокрема, застосування методу гідролізу ефективно запобігає утворенню та викидам токсичних побічних речовин.

Недоліки та проблеми технологій деполімеризації ПВХ: Висока собівартість процесу: Деполімеризація ПВХ є капіталоємною через необхідність застосування дорогих спеціалізованих каталізаторів та підтримання високих температур. Це зумовлює значні енергозатрати та збільшує вартість апаратурного оформлення. Утворення небезпечних побічних продуктів: Під час термічної деполімеризації існує високий ризик виділення токсичних газів (зокрема, діоксинів). Це вимагає обов'язкового впровадження складних багатоступеневих систем газоочищення та жорсткого моніторингу умов перебігу реакції. Технологічна складність: Ефективний процес деполімеризації потребує спеціалізованого високотехнологічного устаткування та точного дотримання робочих параметрів, що суттєво ускладнює впровадження та масштабування таких технологій на промисловому рівні.

Перспективи та інновації: Розвиток технологій деполімеризації ПВХ має значний потенціал завдяки зростаючим вимогам до екологічної безпеки та сталого розвитку. Потенційні інновації включають: Покращення каталізаторів, що знижують витрати енергії і підвищують ефективність процесу. Розробка нових методів переробки, які зменшують утворення токсичних побічних продуктів. Вдосконалення методів очищення викидів і відходів, що утворюються під час процесу деполімеризації. Таким чином, хімічна переробка ПВХ через деполімеризацію може бути ефективним способом рециклінгу цього матеріалу, однак потребує подальших досліджень і вдосконалення технологій для забезпечення економічної ефективності та мінімізації екологічних ризиків.

Термічна переробка ПВХ–профілів включає в себе процеси спалювання та енергетичного відновлення [87]. Ці методи дозволяють використовувати відходи ПВХ для отримання енергії, але вимагають високого рівня контролю та спеціалізованого обладнання через ризики, пов'язані з токсичними викидами.

Процес термічної переробки ПВХ: Термальна переробка ПВХ передбачає спалювання матеріалу для отримання теплової енергії, яку можна використовувати для генерації електрики або тепла. Це найпоширеніший метод енергетичного відновлення відходів ПВХ, оскільки він дозволяє не тільки зменшити обсяг відходів, але й отримати корисну енергію. Процес спалювання ПВХ включає: Підготовка відходів до спалювання (сортування, подрібнення, сушка). Спалювання в спеціальних печах або інсенераторах, що дозволяє забезпечити контрольовану температуру і умови для повного згоряння. Виведення тепла і отримання енергії, яку можна використовувати для виробництва електрики або тепла.

Екологічні аспекти: Термальна переробка ПВХ через спалювання може мати серйозний вплив на навколишнє середовище, якщо не забезпечити належний контроль за викидами. Особливо важливим є: Система фільтрації та очистки газів: Необхідно використовувати ефективні фільтри для очищення від токсичних викидів, щоб зменшити їх вплив на атмосферу. Моніторинг викидів: Системи моніторингу повинні забезпечувати постійний контроль за рівнями шкідливих речовин у вихлопних газах, щоб відповідати екологічним стандартам.

Перспективи розвитку технологій: Покращення процесів очистки: Розвиток технологій фільтрації та очищення газів дозволить значно знизити екологічні ризики, пов'язані з спалюванням ПВХ. Використання ПВХ як вторинного палива: У майбутньому можна розвивати технології, які дозволяють використовувати ПВХ відходи як паливо для виробництва енергії в комбінованих енергетичних системах. Зниження токсичних викидів: Вдосконалення процесів згоряння та оптимізація температурних режимів можуть дозволити зменшити утворення небезпечних сполук, таких як діоксини.

Термальна переробка ПВХ є ефективним методом рециклінгу відходів з

енергетичним відновленням, проте має серйозні екологічні та технічні виклики, пов'язані з утворенням токсичних викидів і високими вимогами до обладнання та технологій очистки. Однак, із впровадженням новітніх технологій очищення та зниженням енергетичних витрат, цей метод може стати більш ефективним і безпечним у майбутньому.

Переваги: Швидке знищення великої кількості відходів**.** Виробництво теплової/електричної енергії**.** Підходить для непридатного до рециклінгу ПВХ**.**

Недоліки: Викиди HCl, утворення діоксинів і фуранів**.** Неекологічний варіант без систем очищення. Не відновлює матеріал – втрата цінності ПВХ**.** Може бути соціально неприйнятним (опір громадськості).

Переваги та недоліки розглянутих методів систематизовані в таблиці 2.5.

Таблиця 2.5

Переваги та недоліки технологічних методів переробки ПВХ–профілів

Метод	Переваги	Недоліки
Механічна переробка	Економічність**:** Механічна переробка дозволяє значно знижувати витрати на нові матеріали, використовуючи відходи ПВХ. Це вигідно як з економічної, так і з екологічної точки зору. Збереження якості матеріалу**:** ПВХ зберігає свої фізичні властивості після механічної переробки, якщо не перевищується максимальна кількість повторних циклів. Зниження впливу на навколишнє середовище**:** Відходи ПВХ не потрапляють на сміттєзвалища, що допомагає зменшити екологічне навантаження. Застосування вторинного ПВХ**:** Перероблений ПВХ може бути використаний для виготовлення нових будівельних матеріалів, пластикових виробів, труб, профілів тощо.	Зниження властивостей матеріалу**:** При багаторазовому використанні ПВХ може втратити певні властивості, наприклад, міцність або гнучкість. Це обмежує можливість безкінечного використання відходів без додавання первинного матеріалу. Необхідність у технологічному обладнанні**:** Механічна переробка вимагає спеціального обладнання (шредери, гранулятори), що може бути дорогим у разі малій виробничій потужності. Наявність домішок**:** При переробці можуть залишатися домішки, які негативно впливають на якість кінцевого продукту. Це вимагає додаткових етапів очищення та відбору матеріалів.

Продовження таблиці 2.5

Метод	Переваги	Недоліки
Хімічна переробка	Може переробляти забруднені, змішані чи армовані ПВХ–вироби. Відновлення хімічної сировини (мономери, вуглеводні, HCl). Не потребує сортування за кольором чи складом.	Висока енергоємність та складність процесу. На сьогодні мало промислових впроваджень. Високий рівень технологічного контролю і капіталовкладень. Утворення небезпечних сполук (потрібна очистка газів).
Термічна переробка ПВХ–профілів	Енергетичне відновлення:Термальне знищення ПВХ дозволяє отримати значну кількість тепла або електричної енергії. ПВХ є висококалорійним матеріалом, і його спалювання може забезпечити високий рівень енергетичного відновлення. Скорочення обсягів відходів: Спалювання ПВХ значно зменшує обсяг відходів, що дає можливість позбутися великої кількості матеріалу, який в іншому випадку міг би забруднити навколишнє середовище. Простота технології: Термальна переробка є відносно простою технологією порівняно з іншими методами, такими як хімічна переробка або механічне відновлення. Спалювання не вимагає великих витрат на розділення та сортування відходів, хоча певна підготовка все ж необхідна.	Викиди шкідливих речовин: Основною проблемою при спалюванні ПВХ є утворення токсичних газів, таких як діоксини та фурани, які є дуже небезпечними для здоров'я людини і навколишнього середовища. ПВХ містить хлор, і при його згорянні цей хлор може реагувати з іншими елементами, утворюючи ці шкідливі сполуки. Для уникнення цього необхідно використовувати спеціальні системи очищення від газових викидів. Необхідність спеціалізованого обладнання: Процес спалювання ПВХ потребує високотехнологічних інсенераторів, що забезпечують контрольовані умови згоряння. Це вимагає значних інвестицій у обладнання та високу кваліфікацію персоналу, що працює на таких установках. Енергетичні витрати: Хоча термічне відновлення дає енергію, сам процес спалювання також потребує значних енергетичних витрат, зокрема на підтримку високих температур. Тому енергоефективність цих процесів може бути меншою, ніж очікується, якщо не застосовуються ефективні технології. Втрата матеріальних ресурсів: Хоча спалювання ПВХ дозволяє отримати енергію, відновлення матеріальних ресурсів (наприклад, мономерів для переробки) через цей метод неможливе. Це означає, що частина корисних властивостей ПВХ втрачається без можливості повторного використання.

Джерело: узагальнено особисто

Крім того, в контексті даного дослідження доцільно узагальнити модель впливу технологічних методів переробки ПВХ–профілів на стан екологічної безпеки в контексті удосконалення таких моделей, що представлено на рис. 2.4.

Рис. 2.4. Модель впливу технологічних методів переробки ПВХ–профілів на стан екологічної безпеки

Джерело: запропоновано особисто

Вирішальним в даній моделі є саме окреслення перспектив, які виступають можливими заходами щодо удосконалення окреслених технологічних методів.

Таким чином, механічна переробка є найефективнішою, економічно доцільною і поширеною технологією. Хімічна переробка має високий потенціал для глибокої рециклінгу складних ПВХ–відходів, але потребує подальших інвестицій. Термічна утилізація – крайній захід, що має енергетичну вигоду, але створює екологічні загрози.

2.3. Параметри, що впливають на екологічну безпеку вторинної переробки ПВХ–профілів

Оцінка екологічної безпеки вторинної переробки ПВХ–профілів є критично важливою через можливість утворення токсичних сполук, забруднення навколишнього середовища та вплив на здоров'я працівників. В таблиці 2.6 наведено основні параметри, що впливають на екологічну безпеку під час рециклінгу ПВХ.

Таблиця 2.6

Основні параметри, що впливають на екологічну безпеку під час рециклінгу ПВХ

Параметр	Характеристика
Хімічний склад ПВХ–відходів[88]	Стабілізатори: Свинцеві (Pb), кадмієві (Cd) – токсичні; сучасні кальцій–цинкові – екологічно безпечніші. Пігменти: Можуть містити важкі метали. Домішки: Наявність клею, ущільнювачів, армувальних вставок (метал, склопластик). *Чим складніший і токсичніший склад – тим більший ризик викидів і потреба в фільтрації.*

Продовження таблиці 2.6

Параметр	Характеристика
Температурний режим переробки[89]	ПВХ розкладається при **температурі > 200–220°C**, виділяючи **HCl** (хлороводень), який може спричинити: Закислення повітря; Корозію обладнання; Утворення **діоксинів і фуранів** (при наявності органіки і високих температурах > 400°C). *Перевищення температур – головне джерело токсичних викидів.*
Чистота і однорідність сировини[90]	Змішані полімери (наприклад, ПВХ+ПЕТ) створюють проблеми у плавленні та зменшують якість продукту. Наявність металу або інших сторонніх домішок збільшує ризики забруднення. *Попереднє сортування та очищення – ключ до екологічної безпеки.*
Наявність систем газоочищення ПВХ [91]	При будь–якому нагріванні ПВХ потрібно мати: Фільтри сухого очищення (сорбенти) для HCl. Системи абсорбції (лужні розчини). Каталітичні нейтралізатори для органічних токсинів. *Без фільтрації – неминуче отруєння повітря токсичними газами.*
Полівінілхлорид [92]	Процес суспензійної полімеризації для виробництва полівінілхлориду є найважливішим способом виробництва різноманітних універсальних та високоякісних марок ПВХ. Цей процес був винайдений у 1935 році та вперше запатентований компанією Wacker–Chemie GmbH, однією з колишніх материнських компаній Vinnolit. Рецептури, якість продукції та технології постійно розвивалися. Завдяки цьому багаторічному досвіду та постійним удосконаленням, thyssenkrupp Uhde може запропонувати сучасний та високоекономічний процес виробництва S–ПВХ по всьому світу.

Джерело: узагальнено особисто за [88, 89, 90, 91, 92]

В даному сенсі важливим є дотримання стандартів[93]:

Регламент (ЄС) 923/2023: нові обмеження щодо свинцю в ПВХ Новини щодо Регламенту REACH щодо свинцю та його сполук у полівінілхлориді (ПВХ). Фактично, Регламент (ЄС) 923/2023 був опублікований 8 травня 2023 року, вносячи зміни та доповнення до пункту 63 Додатка XVII «Свинець та його сполуки». Нові обмеження застосовуватимуться з 29 листопада 2024 року, але за деякими винятками можуть бути передбачені довші перехідні періоди. Існують

об’єктивні причини, чому саме свинець використовується в ПВХ. Свинець традиційно використовувався у виробництві ПВХ, або полівінілхлориду, як стабілізатор, корисний для надання спеціальних властивостей. Додавання дозволяє запобігти деградації матеріалу як під час компаундування, так і під час виробництва виробів. Свинець надзвичайно ефективний для покращення теплових та механічних властивостей ПВХ, таких як термостійкість, світлостійкість та довговічність. Свинець, присутній у списку кандидатів SVHC Європейського Союзу з 2008 року, згадується в численних нормативних актах через його небезпечні властивості навіть у низьких концентраціях. Фактично, кілька джерел вказують на вплив свинцю на розвиток нервів, а також на спричинення захворювань нирок та порушення нормального кров'яного тиску. Свинець також має тенденцію до біоакумуляції, маючи період напіврозпаду близько 30 днів у крові та 30 років у кістках. Вироби з ПВХ, що містять свинець, особливо будівельні матеріали, мають тривалий термін служби; коли вони закінчуються, оскільки їх переробляють, вони знову вводять важкий метал у навколишнє середовище, що може забруднювати ґрунтові води та продукти харчування, і, загалом, являти собою нові джерела впливу на людину.

З цих причин Європейський Союз поступово прагнув зменшити його використання в технологічних етапах, навіть запропонувавши обмежити його присутність до 0,1 відсотка від ваги ПВХ–матеріалу через досьє, подане Європейським агентством з хімічних речовин (ECHA). Враховуючи, що сполуки свинцю як стабілізатори в компаундах неефективні в концентраціях нижче приблизно 0,5 відсотка, обмеження мало б забезпечити припинення їх використання в процесах виробництва ПВХ. Наявність винятків для окремих складних випадків, відсутність ефективних систем відстеження та технологій переробки, а також, загалом, необхідність досягнення належного балансу між загальними довгостроковими перевагами циркулярного використання цих матеріалів та загальними проблемами зі здоров'ям, пов'язаними з такою роботою, призвели до тривалого та інтенсивного періоду обговорень, кульмінацією яких стала ця поправка до Додатка XVII Регламенту (ЄС) 1907/2006.

Нові обмеження щодо вмісту свинцю та його сполук у ПВХ за Додатком XVII Новий Регламент (ЄС) 923/2023 фактично вносить зміни до Додатка XVII Регламенту (ЄС) 1907/2006 та суттєво впливає на часові рамки дотримання обмежень, запропонованих та обговорених на європейському рівні в останні роки. Слід зазначити, що Регламент (ЄС) 1907/2006 поступово змінюється та оновлюється з метою підтримки належної відповідності до знань, які поступово набуває, розвиває та обговорює наукова спільнота.

ISO 14001 (системи екоменеджменту) [94]; ISO 14001 – це міжнародно визнаний стандарт для систем екологічного менеджменту (СЕМ). Він надає організаціям основу для розробки та впровадження СЕМ, а також для постійного покращення своїх екологічних показників. Дотримуючись цього стандарту, організації можуть гарантувати, що вони вживають проактивних заходів для мінімізації свого впливу на навколишнє середовище, дотримуються відповідних законодавчих вимог та досягають своїх екологічних цілей. Структура охоплює різні аспекти, від використання ресурсів та управління відходами до моніторингу екологічних показників та залучення зацікавлених сторін до екологічних зобов'язань. В епоху підвищеної екологічної свідомості та зростаючих глобальних проблем, таких як зміна клімату, втрата біорізноманіття та виснаження ресурсів, організації відіграють ключову роль. ISO 14001 пропонує структурований підхід для бізнесу до вирішення цих нагальних проблем. Приймаючи цей стандарт, організації сигналізують про зобов'язання не лише щодо дотримання нормативних вимог, але й щодо постійного покращення екологічного стану. Такий проактивний підхід до екологічного менеджменту може призвести до відчутних переваг, таких як зменшення кількості відходів, енергозбереження та економія коштів. Крім того, це покращує репутацію організації, сприяє довірі зацікавлених сторін і часто є критично важливим кроком для участі в глобальній торгівлі та ланцюгах поставок. Простіше кажучи, ISO 14001 є свідченням відданості організації сталому майбутньому, поєднуючи екологічну відповідальність зі стратегічним зростанням бізнесу.

EU REACH, RoHS (обмеження на свинець, кадмій) [12, 95]; Відповідність

RoHS Європейський Союз встановив правила безпеки для захисту людей і навколишнього середовища від присутності небезпечних матеріалів у продуктах, розміщених на ринку ЄС, двома найвідомішими з яких є REACH і RoHS. Відповідність REACH і RoHS в ЄС часто відбувається одностайно, але існують ключові відмінності в тому, що потрібно для відповідності та як це забезпечується. REACH означає реєстрацію, оцінку, авторизацію та обмеження хімічних речовин, а RoHS означає обмеження небезпечних речовин. Хоча норми ЄС REACH і RoHS збігаються в деяких сферах, компанії повинні розуміти відмінності між ними, щоб забезпечити відповідність і уникнути ризику несвідомого порушення закону. Хоча REACH і RoHS мають спільну мету, REACH має ширшу сферу дії. REACH застосовується майже до всіх продуктів, тоді як RoHS поширюється виключно на електроніку та електричне обладнання (EEE). REACH – це європейський регламент, який обмежує використання певних хімічних речовин у всіх частинах і виробах, що виробляються, продаються та імпортуються в ЄС. RoHS – це європейська директива, яка обмежує використання 10 конкретних речовин у ЕЕО, яке виробляється, розповсюджується та імпортується в ЄС.

REACH і RoHS мають власний список заборонених речовин, якими керує Європейське хімічне агентство (ECHA). На даний момент існує 224 хімічні речовини, заборонені відповідно до REACH. Речовини обмежені незалежно від того, чи використовуються вони самостійно, у суміші чи у виробі. В даний час існує 10 речовин, які обмежені RoHS вище певних концентрацій: Кадмій (Cd): < 100 ppm; Свинець (Pb): < 1000 ppm; Ртуть (Hg): < 1000 ppm; Шестивалентний хром: (Cr VI) < 1000 ppm; Полібромовані біфеніли (PBB): < 1000 ppm; Полібромовані дифенілові ефіри (PBDE): < 1000 ppm; Біс (2–етилгексил) фталат (DEHP): < 1000 ppm; Бензилбутилфталат (BBP): < 1000 ppm; Дибутилфталат (DBP): < 1000 ppm; Діізобутилфталат (DIBP): < 1000 ppm. У статті 4(1) цієї директиви є винятки щодо відповідності RoHS. У Додатках III і IV перераховані заборонені речовини, які звільняються від використання в певних цілях. Використання винятків має бути розкрито в деклараціях про відповідність RoHS.

REACH і RoHS мають власні вимоги, яких компанії повинні дотримуватися, щоб продемонструвати відповідність.

Відповідність потребує значних зусиль, тому постійні програми відповідності є важливими. REACH вимагає від компаній, які виробляють, розповсюджують або імпортують більше однієї тонни речовин на рік, подати заявку на авторизацію речовин, що викликають серйозне занепокоєння (SVHCs) у списку авторизації. Положення також обмежує компанії використовувати речовини зі списку заборонених. RoHS – це самодекларуюча директива, у якій компанії заявляють про відповідність маркуванню CE. Цей маркетинг CE демонструє, що компанія створила технічний файл. Технічний файл містить інформацію про продукт, а також кроки, вжиті для забезпечення відповідності RoHS. Компанії повинні зберігати технічну документацію протягом 10 років після розміщення продукту на ринку. Недотримання вимог REACH або RoHS може призвести до великих штрафів та/або відкликання продукції, що може призвести до шкоди репутації. Одне відкликання продукту може негативно вплинути на кількох постачальників, виробників і брендів.

Оскільки REACH є нормативним актом, положення щодо виконання визначаються на рівні Європейської Комісії в Додатку 1 Регламенту забезпечення виконання REACH, тоді як у Додатку 6 зазначено, що повноваження щодо виконання, надані окремим державам–членам ЄС, підпадають під дію існуючих правил. Покарання за недотримання вимог REACH включають штрафи та/або позбавлення волі, якщо тільки цивільно–правові процеси не пропонують більш прийнятний шлях виправлення. Справи розслідуються індивідуально, щоб визначити, чи є необхідність притягнення до відповідальності. Захист належної обачності в цих випадках неприйнятний.

RoHS – це директива, яка означає, що, незважаючи на те, що ЄС ухвалив її колективно, країни–члени запровадили RoHS за допомогою власної законодавчої бази, включаючи застосування та забезпечення виконання. Таким чином, політика застосування різниться залежно від країни, як і покарання та штрафи.

Збір і аналіз даних постачальників REACH і RoHS не завжди є простим завданням. BTF надає рішення щодо відповідності як REACH, так і RoHS, які спрощують процес збору та аналізу даних, зокрема: Перевірка інформації про постачальника; Збір доказової документації; Складання декларацій рівня товару; Консолідація даних; Наше рішення полегшує збір даних від постачальників, включаючи декларації REACH, повні декларації матеріалів (FMD), паспорти безпеки, звіти про лабораторні випробування тощо. Наша команда також доступна для технічної підтримки, щоб забезпечити точний аналіз і застосування наданої документації. Коли ви співпрацюєте з BTF, ми працюємо з вами, щоб оцінити ваші потреби та можливості. Незалежно від того, чи потрібне вам рішення за участю команди експертів для керування вашою відповідністю REACH і RoHS, чи рішення, яке просто надає програмне забезпечення для підтримки ваших ініціатив щодо відповідності, ми надамо індивідуальне рішення, яке найкраще відповідає вашим цілям. Регламенти REACH і RoHS постійно розвиваються в усьому світі, що вимагає своєчасного зв’язку в ланцюзі поставок і точного збору даних. Саме тут на допомогу приходить BTF – ми допомагаємо компаніям досягати та підтримувати відповідність. Ознайомтеся з нашими рішеннями щодо відповідності продуктів, щоб побачити, наскільки легкою може бути відповідність REACH і RoHS.

Доречно підкреслити, що законодавство України та країн ЄС [96] щодо поводження з відходами та викидами має певні особливості. Законодавство України та Європейського Союзу щодо поводження з відходами та викидами має на меті забезпечення охорони навколишнього середовища, ефективного управління відходами та зниження негативного впливу на здоров'я людей та екосистеми.

У ЄС також розроблено комплексне законодавство щодо управління відходами та викидами, яке базується на принципах сталого розвитку, обмеження шкоди для здоров'я людей та охорони природних ресурсів*[97]*.

Директива ЄС 2008/98/ЄС «Про відходи» [19] Основний документ, що встановлює основи для поводження з відходами в ЄС. Передбачає основні

принципи управління відходами, зокрема ієрархію управління відходами (зменшення утворення відходів, повторне використання, переробка, енергетичне використання, безпечне видалення). Встановлює зобов'язання для країн–членів ЄС щодо покращення системи збору, переробки та зберігання відходів.

Директива ЄС 2010/75/ЄС «Про промислові викиди» (IED) [98] Регулює викиди забруднюючих речовин з промислових об'єктів, зокрема в атмосферу, воду та ґрунти. Встановлює найкращі доступні технології (BAT) для зменшення викидів та забезпечення їх контролю.

Рамкова директива ЄС 2003/35/ЄС про доступ до інформації щодо навколишнього середовища [99] Забезпечує доступ громадян до інформації про стан навколишнього середовища, включаючи дані про викиди та відходи. Зобов'язує підприємства публікувати інформацію про їх викиди в атмосферу та інші джерела забруднення.

Зелена угода ЄС (Green Deal**)** [7] Згідно з Європейським зеленим курсом, ЄС сприяє впровадженню заходів для досягнення кліматичної нейтральності до 2050 року. Програма включає інвестиції в очищення відходів, зменшення викидів парникових газів та покращення управління відходами.

Директива ЄС 94/63/ЄС «Про обмеження викидів органічних сполук» [100] Застосовується до певних галузей промисловості (наприклад, нафтової, хімічної), які мають обмежити викиди органічних сполук у повітря. Основні принципи і підходи Принцип обережності: в разі сумнівів щодо шкоди навколишньому середовищу чи здоров'ю людини заходи щодо зменшення ризиків мають бути прийняті навіть за відсутності повних наукових доказів. Ієрархія управління відходами: зменшення кількості відходів, повторне використання, переробка, енергетичне використання та безпечне захоронення. Принцип «забруднювач платить»: підприємства повинні нести відповідальність за забруднення, яке вони спричиняють, і фінансувати заходи щодо усунення негативних наслідків. Принцип інтегрованого управління: поєднання екологічних, соціальних та економічних аспектів в управлінні відходами та викидами. Загалом, Україна поступово адаптує своє законодавство до

європейських стандартів, хоча є певні відмінності та виклики на шляху до повної інтеграції. Системний моніторинг знижує екологічні ризики й забезпечує контроль. Умови праці та захист персоналу Наявність витяжної вентиляції**;** Захисний одяг, маски, рукавички; Обмеження контакту з пилом, парами та токсичними речовинами.

В Україні питання поводження з відходами регулюються рядом законодавчих актів, основні з яких:

Закон України **«**Про управління відходами**»** [6]. Основний нормативно–правовий акт, який визначає основні засади управління відходами в Україні. Визначає класифікацію відходів, їх небезпечність, умови рециклінгу та зберігання. Встановлює відповідальність підприємств та організацій за управління відходами.

Закон України «Про охорону навколишнього природного середовища» [18] Згідно з цим законом, органи державної влади мають проводити контроль за станом навколишнього середовища, зокрема за рівнем забруднення, зокрема викидами в атмосферу. Включає положення, що визначають допустимі рівні викидів забруднювальних речовин в атмосферу. В Україні наразі немає окремого закону під назвою «Про екологічне страхування». Однак питання екологічного страхування врегульовано в рамках інших законодавчих актів. Стаття 49 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» Ця стаття передбачає здійснення добровільного та обов'язкового державного та інших видів страхування громадян, їх майна, а також майна і доходів підприємств, установ і організацій на випадок шкоди, заподіяної внаслідок забруднення навколишнього природного середовища та погіршення якості природних ресурсів. Стаття 50 Закону України «Про природно–заповідний фонд України» Ця стаття передбачає проведення обов'язкового державного чи комерційного екологічного страхування для компенсації шкоди, заподіяної на територіях та об'єктах природно–заповідного фонду внаслідок стихійних природних явищ чи промислових аварій і катастроф. Проєкт Закону України «Про екологічне страхування» У вересні 2021 року Кабінет Міністрів України схвалив проєкт

Закону України «Про екологічне страхування», розроблений Міністерством захисту довкілля та природних ресурсів України. Цей законопроєкт передбачає створення нових фінансових механізмів для відшкодування шкоди, заподіяної довкіллю, життю, здоров'ю, майну громадян, а також сприяння модернізації підприємств–забруднювачів. Згідно з проєктом, обов'язкове екологічне страхування буде застосовуватися до підприємств високого ступеня ризику, а інші підприємства зможуть укладати такі договори за бажанням.

Хоча в Україні ще не прийнято окремий закон «Про екологічне страхування», питання екологічного страхування врегульовано в рамках інших законодавчих актів, а також розробляється окремий законопроєкт, який має на меті впровадження обов'язкового екологічного страхування для підприємств високого ступеня ризику.

Закон України «Про оцінку впливу на довкілля» [101] Охоплює питання оцінки екологічних наслідків діяльності підприємств, включаючи викиди, забруднення водних та ґрунтових ресурсів.

Урядові постанови та накази [102] Зокрема, Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку створення та адміністрування інформаційної системи управління відходами», накази Мінприроди та інші нормативні акти регулюють більш детальні аспекти поводження з відходами.

Таким чином, **е**кологічна безпека вторинної переробки ПВХ визначається цілим комплексом факторів – від вибору технології до контролю за викидами та якістю сировини. Механічна переробка є найбезпечнішою, за умови правильного температурного режиму і сортування. Термічна – найбільш ризикована.

2.4. Сталий підхід до проєктування віконних профілів для зменшення впливу на довкілля

Для більш глибокого розуміння концепції сталого дизайну продукту як фактору, який напряму впливає на формування екологічних принципів слід

спочатку розглянути концепцію сталого розвитку в цілому та її основні принципи та тенденції.

Сталий розвиток – це концепція гармонійного поєднання економічного зростання, соціального добробуту та охорони довкілля з урахуванням потреб як нинішнього, так і майбутніх поколінь. Вона була офіційно сформульована у 1987 році в доповіді Брюнтланда "Наше спільне майбутнє". У глобальному контексті основою сталого розвитку є Цілі сталого розвитку ООН (SDGs), ухвалені у 2015 році [103]. Вони охоплюють 17 ключових напрямів, серед яких: подолання бідності, чиста енергія, відповідальне споживання, боротьба зі зміною клімату та збереження біорізноманіття.

У Європейському Союзі сталий розвиток є фундаментом політики. Втілюється через Європейський зелений курс (European Green Deal) [7], який передбачає перехід до кліматично нейтральної економіки до 2050 року, розвиток циркулярної економіки, екологічне сільське господарство, цифрову трансформацію та справедливий соціальний перехід. Таким чином, у Європі та світі сталий розвиток став не лише етичною нормою, а й стратегічним напрямом політики, що формує майбутнє людства та планети. Із базових принципів світової концепції сталого розвитку на цікавить напрямок, що стосується саме циркулярної економіки, відповідального споживання та екологічної безпеки [7, 104].

Перейдемо тепер безпосередньо до питання, як саме дизайн продуктів може вплинути на загальне екологічне навантаження.

Сталий дизайн продукту (Sustainable Product Design) – це методологія проєктування, що не завдає шкоди навколишньому середовищу. Підхід до розробки виробів, який враховує екологічні, соціальні та економічні аспекти на всіх етапах життєвого циклу продукту – від вибору матеріалів до рециклінгу . При цьому враховується вплив на природу та здоров'я людини протягом усього життєвого циклу виробу. Таким чином, реалізація стосується ресурсозберігаючих виробничих процесів, тривалого терміну служби або часу застосування, а також, що для нас дуже важливо, надійної концепції переробки

[104]. Розглянемо це з прикладу пластикових вікон, що виготовляються переважно з ПВХ профілів (рис. 2.5).

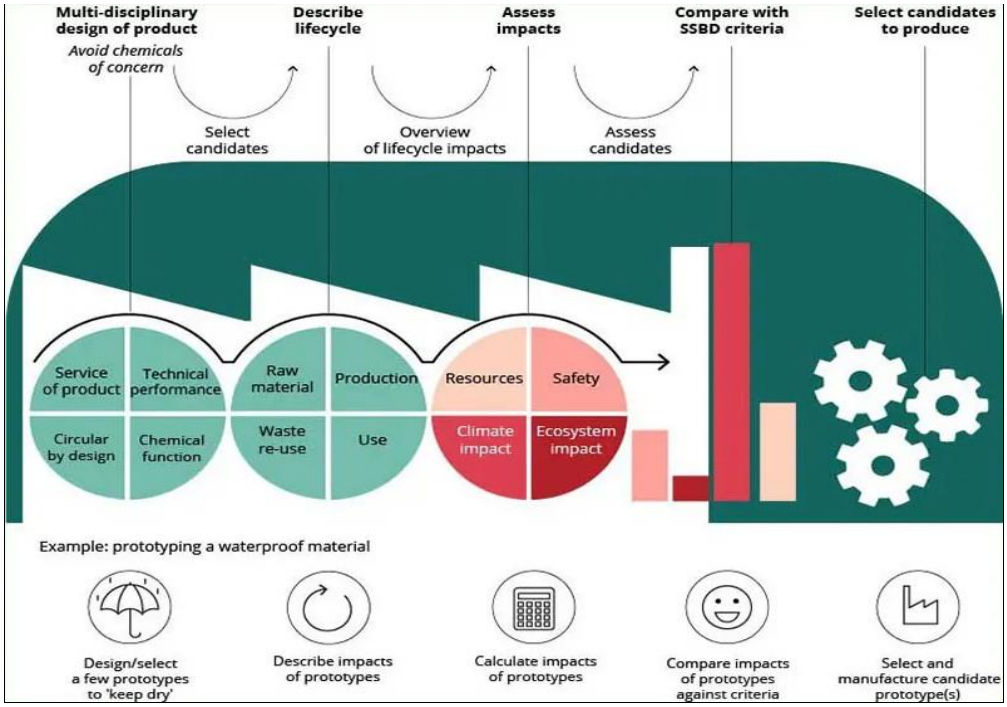

Рис. 2.5 Схема ресурсозберігаючих виробничих процесів [104]

Основні принципи сталого дизайну:

використання екологічно безпечних і відновлюваних матеріалів;

проєктування для тривалого використання (довговічність, ремонтопридатність);

мінімізація відходів при виробництві та споживанні;

можливість повторного використання, рециклінгу або безпечного розкладання;

енергоефективність при виготовленні та експлуатації продукту**;**

зменшення вуглецевого сліду на всіх етапах життєвого циклу**.**

Якщо сталий дизайн розглядати у контексті використання ПВХ–профілів для їх подальшої успішної рециклінгу , то слід відмітити наступні важливі чинники. Правильно спроєктовані ПВХ профілі в концепції сталого дизайну мають:

- легко розбираються для сортування матеріалів;
- містять перероблений ПВХ без втрати якості;
- мають менш токсичні добавки або замінники важких металів;
- сумісні з існуючими системами рециклінгу різних типів та методів.

Такий підхід має підтримати циркулярну економіку та допомагати будівельній галузі зменшити свій вплив на довкілля. Реалізація та правильне проєктування з урахуванням вторинної переробки впливає на розробку матеріалів та продуктів, тому що саме тут закладається основа для ресурсозберігаючих виробів та процесів. Зважаючи на весь життєвий цикл продукту, сценарії майбутньої переробки необхідно враховувати на етапі проєктування. За словами EPPA [53], для пластикових вікон це велика проблема. Вікна, що використовуються сьогодні, повернуться до циклу лише через 30–40 років. Оскільки періоди повернення надто тривалі, тому ніхто не знає, чи можуть і як змінитись вимоги за цей час.

Щоб уникнути погіршення якості, прогибання та деформації, а також покращити стійкість віконні профільні системи з ПВХ армують сталевим профілем, щоб вони могли витримувати температурні зміни, так само як і велика вага склопакета в залежності від розміру та конструкції. Відомо, що віконні профілі без сталевого армування можуть мати ще кращі теплові властивості. Для зниження тепловтрат успішно розроблені гібридні матеріали, що не вимагають сталі. [105]

Виробники систем спробували знайти відповідь на це питання у дослідницькому проєкті. Результати даного проєкту будуть проаналізовані та показані в іншому аналітичному матеріалі, але якщо зробити висновок коротко, то випробування ясно показують, що можна забезпечити придатність вікна до вторинної переробки, здійснивши відповідні кроки на етапі проєктування.

Можна впевнено стверджувати, що переробка є, мабуть, найважливішим критерієм проєктування нового продукту. Для цього має бути передбачено можливість ідентифікації матеріалу або його компонентів. Це просте завдання із пластиковими вікнами, які в основному виготовляються із твердого ПВХ. Однак

багато інших видів відходів рідко повертаються у розсортованому вигляді, тому сортування та очищення є важливою передумовою для якісної переробки (рис. 2.6). Крім того, виріб повинен бути розбірним, незалежно від того, чи він підлягає механічній або хімічній переробці. Щоб у майбутньому постачати більше продуктів рециклінгу, необхідно координувати якість переробленого матеріалу та самого продукту. Все це важливо враховувати на етапі проєктування дизайну продукту [55].

Рис. 2.6 Пластикові відходи від демонтованих ПВХ вікон

Для підтримки безперервності циркуляційних процесів потрібна рушійна сила. Очолює список ініціатив схвалення планувальників будівництва та інвесторів, які обирають будівельні продукти, що містять перероблені матеріали. Якщо законодавці, місцеві органи влади та компанії по поводженню з відходами забезпечать, щоб старі вікна перероблялися лише відповідно до ієрархії відходів, компанії, що спеціалізуються на рециклінгу, зможуть розраховувати на достатню кількість вихідного матеріалу та виводити перероблені матеріали на ринок [106].

На рисунку 2.7 відображена діаграма динаміки переробки ПВХ у Європі в межах ініціативи VinylPlus з 2001 по 2023 рік. У 2023 році було перероблено 737

645 тонн ПВХ. ПВХ відходи сегментовано за категоріями: віконні профілі, труби, м’який ПВХ, підлога, кабелі та інші жорсткі ПВХ. Найбільшу частку складають віконні профілі та супутні товари, зростання обсягів спостерігається до 2020 року, після чого показники стабілізуються [107].

Рис 2.7. Динаміка переробки ПВХ у Європі (джерело: VinylPlus) [107]

Приклади, гідні наслідування або які ініціативи потрібно запроваджувати в Україні опираючись на міжнародні референси. Асоціація EPPA (European PVC Window Profile and Related Building Products Association) за сприянням VinylPlus підтримує технічні проєкти зі збільшення збору та переробки пост–споживчих вікон у Німеччині, Франції та Польщі до 2025 року. Метою проєктів є створення інфраструктури та сприятливого клімату для рециклінгу ПВХ вікон за допомогою співпраці з національними асоціаціями, взаємодії з політиками та зовнішніми зацікавленими сторонами. Успіх проєктів в окремих країнах видно вже сьогодні.

Німеччина. Проєкт Rewindo [32] у Німеччині було запущено понад 20 років тому з ініціативи німецьких виробників ПВХ–профілів. Охоплює весь

виробничо–збутовий ланцюжок віконної промисловості в сегменті пластику, сприяє збору та переробці вікон із ПВХ через організовані пункти збору та публікує інформацію про переробку вікон для зовнішніх зацікавлених сторін. Проєкт вже дуже добре реалізується завдяки розвиненій мережі та численним пунктам збору, а також заохоченню вторинного використання ПВХ, витягнутого з віконного сектора як частини нових продуктів. Rewindo інтегрує інших партнерів у ланцюжок створення вартості (концепція Rewindo «Преміум–партнер»), піддаючи рециклінгу не тільки ПВХ, а й скло, фурнітуру, сталеве армування і навіть ламінаційну плівку з віконних профілів.

Франція. EPPA співпрацює з UFME (Французька асоціація виробників вікон) та SnEP (Національний синдикат з екструзії пластмас) [108, 109]. Проєкт був ініційований добровільним залученням виробничо–збутового ланцюжка до збільшення збирання вікон з ПВХ із терміном експлуатації. Весь проєкт Clearinghouse пов'язує ланцюжок створення вартості та повідомляє про зобов'язання та варіанти рециклінгу [53, 108, 109]. Обидві організації просувають принципи передової практики та використання систем збору та переробки по всій Франції. Створено інтерактивну карту центрів збору пост–споживчих вікон по всій країні. Багаторічна програма Valobat [110] по вікнах і дверях була реалізована для відповідності національним нормативним вимогам щодо фінансової підтримки збору та переробки вікон зі строком експлуатації.

Польща. Проєкт стартував у квітні 2021 року. Ініціатива на першому етапі мала стати пілотним проєктом, спрямованим на поширення інформації, знань та створення пунктів приймання, звідки старі вікна можна буде відправити на переробку. Асоціація PoiD та її члени підтримали проєкт, добре розуміючи необхідність поширення інформації про проблеми демонтованих старих вікон.

Організація пунктів збору у співпраці з POiD та компаніями, що займаються вивозом сміття (шляхом створення інфраструктури для збору старих вікон у контейнери, на піддони), ідеально вписалась у програми Czyste Powietrze (Чисте повітря) та Budujesz Dla Pokoleń (Будуємо для поколінь). Ініціатива проводиться під патронатом Міністерства клімату та довкілля Польщі

[111, 112, 113].

У сучасних умовах екологічних викликів та зростаючих вимог до сталого будівництва виробники віконних систем активно впроваджують інноваційні матеріали та технології. Одним із ключових напрямків є використання альтернативних рециклінг–матеріалів у виробництві ПВХ–профілів. Це дозволяє зменшити залежність від первинних ресурсів, зменшити викиди CO_2 та відповідати європейським екологічним стандартам [60, 104].

Перероблений ПВХ (рециклінг)– основа кругового використання. Одним з найпоширеніших матеріалів є вторинний (рецикльований) ПВХ. Його отримують шляхом механічної переробки старих вікон, дверей, труб та інших виробів із ПВХ.

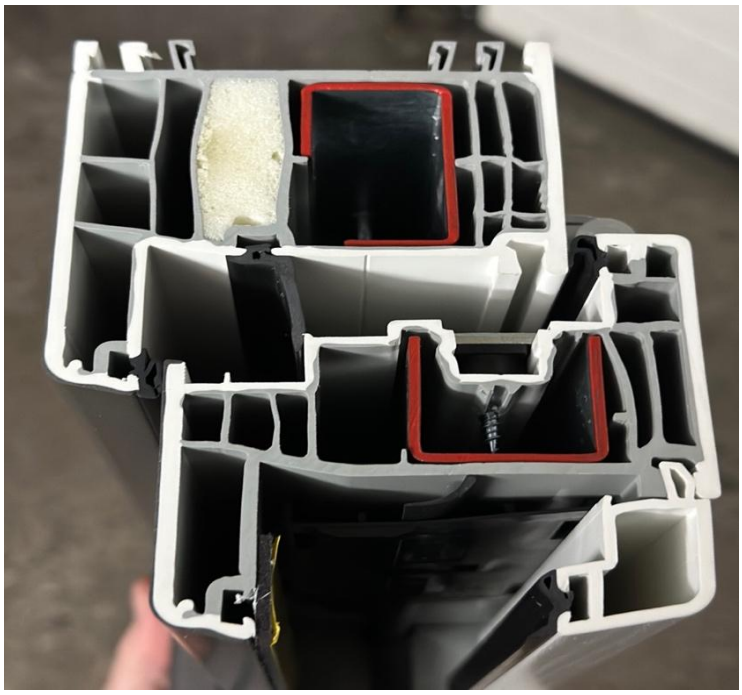

Рис. 2.8 Віконна ПВХ система з використанням ПВХ рециклінгу у внутрішньому шарі

У більшості випадків ПВХ рециклінг використовується у внутрішньому шарі віконного профілю (рис. 2.8), тоді як зовнішній шар виготовляється з первинного матеріалу. Така технологія коекструзії забезпечує довговічність та стійкість до погодних умов, залишаючись при цьому екологічною.

Основні переваги:

– зменшення обсягів відходів;

– зниження витрат на сировину;

– відповідність критеріям сталого будівництва (BREEAM, LEED) [13, 14];

– збереження якості при багаторазовому переробленні.

ПВХ–профілі повністю з рециклінгу: новий стандарт економії ресурсів

На ринку з’являються рішення, де весь профіль виготовлений із переробленого ПВХ [16], без шарів із первинної сировини (рис. 2.9). Такі вироби часто використовуються в умовах, де немає потреби в підвищеному захисті від зовнішнього середовища – наприклад, у підсобних приміщеннях, технічних зонах або внутрішніх конструкціях.

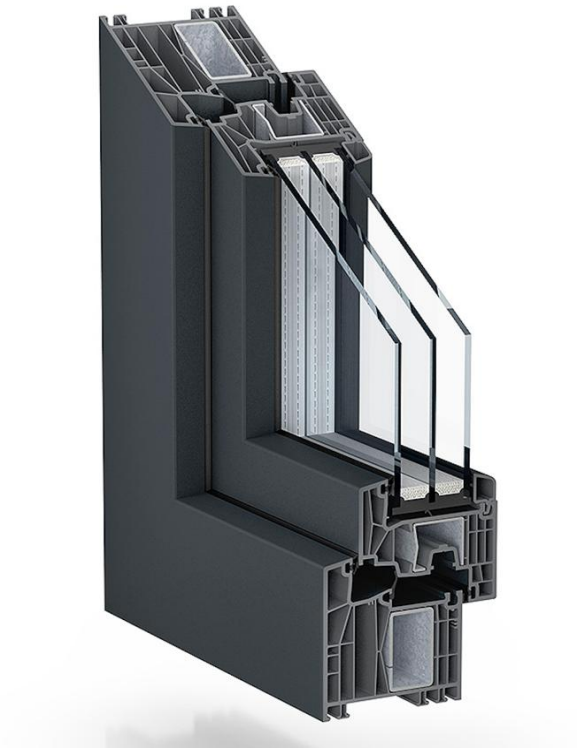

Рис. 2.9 ПВХ профіль, виготовлений на 100% із ПВХ рециклят [16]

Попри дещо нижчу атмосферостійкість, повністю рецикльовані профілі демонструють хорошу механічну міцність і значно зменшують вуглецевий слід продукції. І, звісно, такі профілі не можуть бути білого/світлого кольору бо

переважно сам рециклят має сірий відтінок, так як ПВХ переробляється разом з чорним та сірим ущільнювачем, які дають відповідний відтінок.

WPC – поєднання деревини та ПВХ у новому форматі. WPC (Wood Plastic Composite) – це композиційний матеріал, що поєднує перероблену деревину (тирсу або деревне борошно) та полімерну матрицю (найчастіше ПВХ із застосування клеєвих сумішей). Це дозволяє створювати естетично привабливі, міцні та довговічні вироби, які імітують текстуру натурального дерева, у випадку зовнішнього використання і залишаючись при цьому стійкими до вологи, грибків і шкідників (рис. 2.10) [114].

Рис. 2.10 Віконна профільна система з використанням рециклятy із деревини та клеєвих сумішей [114]

WPC активно використовується у:

– віконних профільних системах (внутрішній шар)

– накладках на рами;

– підвіконнях;

– фасадних елементах;

– дверних конструкціях.

Переваги WPC:

– екологічність і повторне використання матеріалів;

– зменшення деформації;

– менші витрати на догляд і обслуговування.

Біополімери та інноваційні матеріали майбутнього

У пошуках ще екологічніших рішень виробники експериментують з біополімерами, такими як: PLA (полілактидна кислота) – полімер на основі кукурудзяного крохмалю або цукрових буряків; PHA (полігідроксиалканоати) – біорозкладні матеріали, отримані з використанням бактерій. Хоча біополімери поки що не застосовуються масово в ПВХ–профілях через високу вартість і обмежену довговічність, вони мають потенціал у незвичайних архітектурних рішеннях та еко–будівництві.

Але все ж таки одна з біотехнологій прижилась на ринку і почала масово використовуватись.

Біо–ПВХ (Bio–PVC) з рослинних олій: екологічна альтернатива для сталого будівництва

Зростання екологічної свідомості та жорсткі європейські вимоги до токсичності будівельних матеріалів стимулюють пошук безпечніших та сталих альтернатив традиційному ПВХ. Одним із таких інноваційних рішень є Біо–ПВХ на основі рослинних олій – матеріал нового покоління, що поєднує звичні переваги ПВХ із біологічною безпечністю та низьким вуглецевим слідом (рис. 2.11) [115].

Біо–ПВХ – це полівінілхлорид, у якому частина нафтохімічних компонентів замінена на відновлювані рослинні джерела. Зокрема, використовуються епоксидовані олії – з сої, ріпаку, соняшника або касторової рослини – як пластифікатори, що надають матеріалу гнучкість та еластичність

без використання фталатів. Також активно використовуються як сировина різні типи відходів соняшникових, оливкових, рапсових та інших типів олій (відходи з закладів харчування та ін.). Іноді у певних випадках застосовують біоетанол з біомаси (наприклад, цукрової тростини) для заміни етилену – компонента, необхідного для синтезу ПВХ.

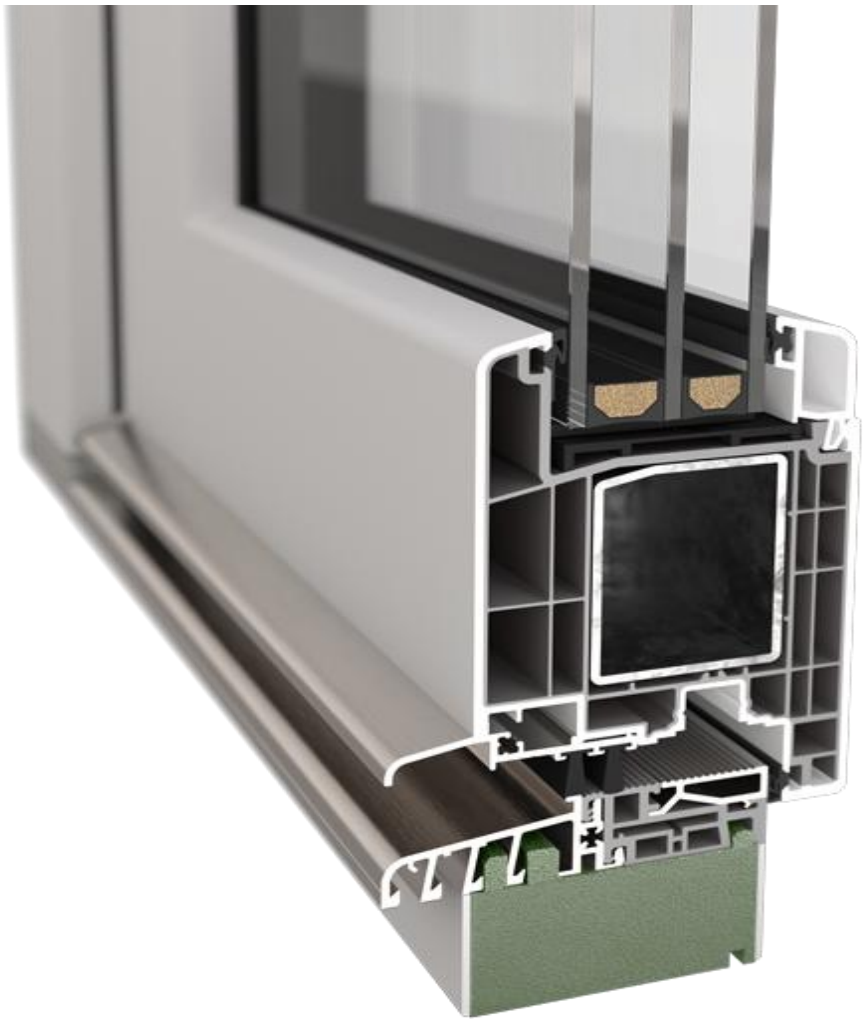

Рис. 2.11 ПВХ профільна система з використанням BIO PVC (не менше 15%) у комбінації з рециклінгом (не менше 40%) та алюмінієм [115]

Технологічні особливості Біо–ПВХ:

– Пластифікація на основі природних олій забезпечує довговічність, термостійкість та еластичність матеріалу без токсичних домішок.

– Хімічна стабільність Біо–ПВХ залишається на рівні традиційного ПВХ,

що дозволяє застосовувати його у зовнішніх та внутрішніх конструкціях.

– Сумісність з рециклінгом. Біо–ПВХ легко змішується з традиційним при переробці, що спрощує цикл повторного використання.

Переваги Біо–ПВХ:

– Нетоксичність: відсутність фталатів, важких металів та летких органічних сполук (VOC).

– Зниження вуглецевого сліду: заміна нафти на рослинну сировину зменшує екологічний вплив виробництва.

– Сумісність з циркулярною економікою: Біо–ПВХ придатний до повторної переробки.

– Відповідність сучасним стандартам: матеріал відповідає вимогам REACH , RoHS, BREEAM і LEED [12, 13, 14, 95].

Також є певні недоліки даної технології. По–перше такий вид матеріалу досить дорогий, і поки що сировинна база замала для використання його у великих обсягах. Але динаміка і розвиток цієї технології досить стрімка у розвитку, і з кожним роком сировинна база збільшується а виробники профільних віконних систем все частіше використовують даний матеріал у своєму виробництві. Іншим недоліком є досить тривалий і складний процес сертифікації виробництва, що має відповідати даній технології. Він тривалий по часу і має значну кількість вимог, що мають виконати виробники профільних систем.

Біо–ПВХ з використанням рослинних олій – це перспективний напрямок для екологізації ПВХ промисловості, в отому числі віконної індустрії. Він дозволяє зменшити токсичність, знизити залежність від нафти та інтегрувати виробництво у систему циркулярної економіки. В умовах сучасного ринку це не лише технологічне, а й репутаційне рішення для компаній, що прагнуть бути «зеленими» та відповідальними перед споживачами та природою.

Отже, інтеграція альтернативних матеріалів у виробництво віконних ПВХ профілів та інших ПВХ матеріалів є не лише трендом, а й необхідністю. Перероблений ПВХ, WPC, Біо–ПВХ та інноваційні композити – усе це

демонструє готовність галузі відповідати вимогам часу та адаптуватися до глобальних кліматичних викликів. Завдяки технологічному прогресу та підтримці з боку європейських екологічних програм, віконна галузь рухається до повної циркулярності, де відходи стають ресурсом, а кожен виріб має шанс на друге життя.

Розрахунок приведений на рисунку 2.12 порівнює кумулятивне споживання енергії (у кіловат–годинах) при виробництві 1 тони віконного профілю з переробленого ПВХ (рециклінг) та первинного (нового) ПВХ. В результаті чого енергоспоживання для виробництва переробленого ПВХ (рециклінг) – 3 814 кВт·год, первинного ПВХ – 18 453 кВт·год. У підтвердження ефективності розрахунків отримуємо заощадження – 14 639 кВт·год, що підкреслює ефективність вторинної переробки ПВХ у контексті сталого розвитку та енергоощадних технологій [116].

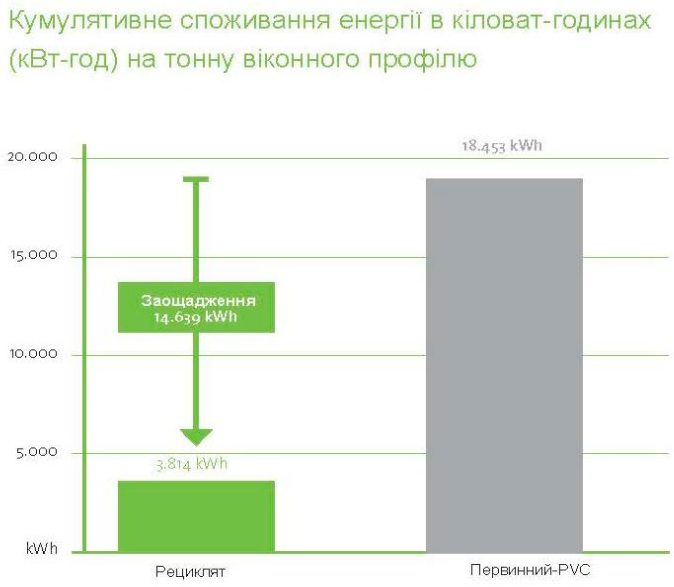

Рис. 2.12. Кількість енергії, заощадженої завдяки використанню перероблених матеріалі

Розрахунок, приведений на рисунку 2.13 ілюструє потенціал глобального потепління (ПГП) у тоннах CO_2–еквіваленту (CO_2e), який виникає під час виробництва 1 тонни віконного профілю з рециклінгу (переробленого ПВХ) та

первинного ПВХ (виготовленого з нової сировини). В результаті були отримані наступні дані: для виробництва рециклінгу викиди CO_2 становлять – 0,7 т CO_2е, для виробництва первинного ПВХ – 2,69 т CO_2е. Відповідно до різниці зафіксованих показників на виробництві рециклінгу заощаджується до 1,99 т CO_2е [116].

Рис. 2.13 Скорочення викидів парникових газів завдяки використанню рецикляту

Таким чином, сталий дизайн є ключем до ефективного рециклінгу ПВХ. Правильно спроєктовані віконні профілі, які враховують вимоги до розбірності, мінімальної токсичності та сумісності з системами вторинної переробки, істотно полегшують рециклінг і зменшують екологічне навантаження протягом усього життєвого циклу продукту. Інноваційні матеріали – шлях до циркулярної економіки. Необхідно якомога ширше використовувати матеріали з використанням новітніх еко–технологій, таких як WPC–композити (деревина + ПВХ), Біо–ПВХ з рослинних олій, 100% профілі з ресаклінгу як альтернативні матеріали, що знижують токсичність, вуглецевий слід та підвищують екологічну

відповідність будівельної продукції. В Україні необхідно активно впроваджувати енергоефективні програми по переробці ПВХ або імплементовувати програми та використовувати досвід сусідніх європейських країн. Європейський досвід демонструє практичну та ефективну реалізацію сталого підходу. Проєкти в Німеччині (Rewindo), Франції (Valobat, SnEP) та Польщі (POiD) створюють успішні моделі для збору та переробки старих ПВХ–вікон. Вони доводять, що за підтримки державної політики, інвесторів і виробників можливо досягти сталого обороту ПВХ як ресурсу. Застосування перероблених матеріалів дає змогу зменшити енергоспоживання майже в 5 разів, що суттєво скорочує ресурсні витрати та покращує екологічні показники виробництва.

Використання переробленого ПВХ дозволяє зменшити викиди парникових газів майже в 4 рази порівняно з виробництвом профілю з первинного ПВХ. Це суттєво знижує вплив на зміну клімату та сприяє досягненню екологічних цілей ЄС та України в контексті декарбонізації та розвитку циркулярної економіки. Кількість енергії, заощадженої завдяки використанню переробленого матеріалу порівняно з використанням первинного ПВХ при виробництві 1 тони віконного профілю, відповідає 14 639 кВт·год, а отже, річній потребі в електроенергії для 4,5 домогосподарств. Переробка вторинної сировини наприкінці терміну експлуатації дозволяє додатково заощадити 954 кВт–год порівняно зі спалюванням, що відповідає приблизно 30 % річної потреби домогосподарства в електроенергії. Використання рециклятy замість первинного ПВХ економить 1,99 тони, або близько 2 тон CO_2. Повторна переробка профілів після закінчення терміну служби дозволяє додатково заощадити близько 2 тон CO_2 порівняно зі спалюванням.

Висновки до другого розділу

Переробка ПВХ–профілів є технологічно складним, але необхідним процесом. Ефективна вторинна переробка й відновлення вимагає високоточного обладнання і якісного сортування сировини. Подальші дослідження повинні бути спрямовані на оптимізацію рецептур компаундів та розробку більш екологічних стабілізаторів.

ПВХ–профілі мають середній рівень екологічного впливу у фазі виробництва, але низький – у фазі експлуатації. Оптимізація рецептури, повторне використання матеріалу і перехід на відновлювану енергію дозволяють зменшити загальний екологічний слід. LCA є важливим інструментом для підвищення екологічної сталості у виробництві ПВХ–профілів.

Аналіз існуючих технологій поводження з ПВХ-відходами свідчить, що **механічна переробка** на сьогодні є найефективнішим, економічно обґрунтованим та найпоширенішим методом, головним обмеженням якого залишається вимога до високої чистоти вхідної сировини.

Хімічна переробка є перспективним напрямом із високим потенціалом для глибокого рециклінгу складних багатокомпонентних відходів, проте її широке впровадження наразі стримується технологічною складністю, високою вартістю та необхідністю залучення додаткових інвестицій.

Своєю чергою, **термічна утилізація** розглядається як крайній варіант поводження з неякісними залишками: попри наявність енергетичної вигоди, цей метод створює суттєві екологічні загрози та вимагає суворого дотримання жорстких екологічних стандартів очищення.

Хоча в Україні ще не прийнято окремий закон «Про екологічне страхування», питання екологічного страхування врегульовано в рамках інших законодавчих актів, а також розробляється окремий законопроєкт, який має на меті впровадження обов'язкового екологічного страхування для підприємств високого ступеня ризику.

Екологічна безпека вторинної переробки ПВХ визначається цілим

комплексом факторів – від вибору технології до контролю за викидами та якістю сировини. Механічна переробка є найбезпечнішою, за умови правильного температурного режиму і сортування. Термічна – найбільш ризикована.

Сталий розвиток ніколи не застаріє, оскільки політичні, економічні та екологічні стратегії у цивілізованому світі мають розроблятися з урахуванням потреб майбутніх поколінь. Це означає, що настав час переосмислення поточних підходів. Але це також дає можливість розвивати нові ідеї та бізнес–моделі. Сьогодні багато компаній доводять, що інвестиції у сталий розвиток зрештою окупаються, і він може дуже скоро перетворитися з моделі майбутнього на стратегію успіху сьогодення.

Основні результати цього розділу опубліковані у працях автора [4, 60-63].

РОЗДІЛ 3
ЕКОЛОГІЧНА ТА ТЕХНОЛОГІЧНА ОЦІНКА МЕТОДІВ ПЕРЕРОБКИ ПВХ ПРОФІЛІВ

3.1. Аналіз інноваційних технологій виробництва ПВХ профілів з рециклятом та з використанням БІО ПВХ

Рециклінг ПВХ-вікон та використання вторинного грануляту для виробництва нових профілів суттєво знижують екологічне навантаження на довкілля. Інституції Європейського Союзу активно розробляють та імплементують нормативно-правову базу для стимулювання цих процесів, оскільки стандартизація методів переробки дозволяє значно скоротити обсяги шкідливих викидів, які супроводжують виготовлення первинного полівінілхлориду.

За даними міжнародних екологічних організацій (зокрема, фонду Wildlife Research), виробництво первинного ПВХ є високоресурсним та енергоємним процесом: близько 43% його сировинної бази становить нафтохімічна продукція. До того ж сумарні витрати енергії на виготовлення металопластикових вікон у вісім разів перевищують енергоємність виробництва дерев'яних конструкцій аналогічного розміру.

Проблема утилізації відпрацьованих рам також залишається критичною. Статистика свідчить, що після закінчення терміну експлуатації ПВХ-вікна генерують на 43% більше твердих відходів порівняно з дерев'яними аналогами. Наразі структура поводження з такими відходами є вкрай неефективною: 82% відпрацьованих матеріалів захоронюється на звалищах, 15% піддається термічній утилізації (спалюванню), і лише 3% йде на вторинну переробку. У контексті глобального переходу до принципів сталого розвитку, такий негативний вплив непереробленого пластику на довкілля може стати суттєвим стримуючим фактором для подальшого зростання ринку ПВХ-профілів, що

додатково підтверджує гостру необхідність масштабування технологій глибокого рециклінгу.

Аналіз наукової літератури, присвяченої даному питанню, показав, що проблема розвитку інноваційних технологій виробництва ПВХ профілів цікавить багатьох вчених, що знайшло відображення в наукових доробках з цього приводу.

Так, Мікульонок І.О. власне монографічне дослідження присвятив проблемам й перспективам поводженню з полімер–, скло– і металовмісними побутовими відходами [23].

Синюк О.М. в дисертаційній роботі обґрунтував наукові основи проєктування обладнання для переробки полімерних відходів у вироби легкої промисловості [20].

Руда М. В. вважає вторинну переробку ПВХ підґрунтям розвитку циркулярної економіки в Україні та пропонує напрями адаптації європейського досвіду в переробці ПВХ до українського середовища [38].

В свою чергу, Паладійчук Ю. в роботі [64] обґрунтував способи переробки полімерних відходів сільськогосподарського виробництва та проаналізував їх потенційну ефективність.

Маркіна Л.М. власні дослідження присвятила визначенню небезпеки пластикових відходів для дослідження можливості їх рециклінгу термічними методами [65].

Крім того заслуговує на увагу робота Михайлової Є. О., присвячена аналізу методів перероблення пластикових відходів та пропозиціям щодо удосконалення його результатів [66].

Вагомою, з точки зору даного дослідження, виступає праця Плаван В. П., присвячена дослідженню сучасного стану та перспектив розвитку переробка полімерних відходів [67].

Поряд із цим, як показав аналіз таких джерел, серед вчених відсутні системні дослідження даного питання, а тому в даному розділі ставиться за мету обґрунтувати перспективи розвитку інноваційних технологій виробництва ПВХ

профілів з рециклятом та з використанням БІО ПВХ.

Виробництво вікон ПВХ з кожним роком збільшується. Проте все більше вже використаних пластикових профілів переробляються. Наприклад, у 2021 році було перероблено 363 137 тонн профілів [68].

Фінансові дані також свідчать про розвиток сегменту відновлених пластикових профілів. У 2022 році світовий ринок перероблених ПВХ–профілів становив 525 млн доларів США. , а у 2025 році він зріс до 777 млн дол.

Дуже позитивною тенденцією щодо мінімізації шкідливого впливу на навколишнє середовище при виробництві ПВХ вікон є стратегії постачальників систем. Так, у 2012 році Deceuninck відкрив центр переробки відходів у Діксмуйде, який потім міг обробляти до 100 000 тонн ПВХ на рік. Rehau вже десять років використовує гранули з власних переробних заводів. Установка в Höxter, Німеччина, наразі забезпечує майже точне розділення різних матеріалів у подрібненому регрануляті ПВХ. Діяльність з обробки також має місце, серед іншого, на заводі в Śrem (Польща) [68]. Наразі завдяки угоді з переробником ПВХ Aluplast отримує регранулат, виготовлений із віконних профілів, зібраних від виробників столярних виробів за допомогою систем цієї компанії. У свою чергу Gealan цього року побудував силос, призначений лише для зберігання перероблених гранул

Аналіз досвіду використання рецикляту дозволив виокремити технологічні особливості даного процесу та ключові інновації, які використовуються сучасними компаніями:

технологія мультишарової екструзії (co–extrusion): зовнішній шар – первинний ПВХ, внутрішній – рециклят;

застосування інтелектуальних систем контролю якості – автоматизовані системи виявлення домішок;

постійний розвиток інновацій в напряму фільтрації та очищення вторинної сировини – для збереження характеристик профілю.

Основними перевагами використання рецикляту виступає зниження вартості матеріалів до 30–60%; зменшення обсягу ПВХ–відходів, що

спалюються або вивозяться на полігони; відповідність вимогам ЄС щодо циркулярної економіки.

В свою чергу, Біо–ПВХ виготовляється зі сировини на рослинній основі (наприклад, біоетанол замість нафти). Він має аналогічні фізико–механічні властивості до традиційного ПВХ [15].

До того ж, варіантами біо–сировини є:

відпрацьовані рослинні олії. Відпрацьовані рослинні олії (соняшникова, пальмова, соєва тощо) є перспективною вторинною біосировиною для виробництва біодизеля шляхом переетерифікації жирних кислот з метанолом або етанолом за участі каталізатора. Основна перевага полягає у можливості рециклінгу відходів харчової промисловості, що знижує екологічне навантаження на довкілля. Біодизель з відпрацьованої олії має низький вуглецевий слід та прийнятні показники згоряння. Водночас необхідна попередня очистка від домішок, що ускладнює промислову реалізацію без належної інфраструктури очищення;

рапсова олія. Рапсова олія є однією з найбільш поширених первинних олійних культур для виробництва біодизеля у країнах ЄС. Високий вміст мононенасичених жирних кислот забезпечує хороші експлуатаційні характеристики пального: стабільність до окислення, високу цетанову кількість та задовільну плинність при низьких температурах. Водночас надмірне використання рапсу у паливному секторі може призвести до дисбалансу в аграрній політиці та зростання конкуренції з харчовим сектором;

біомаса (солома, тирса, лузга, деревні відходи). Біомаса є найпоширенішим видом твердої біосировини, яка застосовується для спалювання, газифікації або анаеробного зброджування з метою отримання теплової енергії, електроенергії або біогазу. Її основною перевагою є велика доступність та низька вартість, зокрема як аграрні або лісові відходи. Однак з точки зору ефективності процесів газифікації та згоряння, біомаса має нижчу теплоту згоряння порівняно з викопними паливами, а також потребує попереднього сушіння та грануляції (для пелет чи брикетів);

крохмаловмісні та цукровмісні культури (кукурудза, цукровий буряк, тростина, пшениця). Ці культури є основною сировиною для виробництва біоетанолу першого покоління через процес гідролізу, ферментації та дистиляції. Біоетанол застосовується як компонент бензину або як самостійне паливо. Основними перевагами є високий вихід етанолу та стабільна сировинна база, особливо в регіонах із розвинутим сільським господарством. Разом з тим така сировина викликає етичні та економічні дискусії щодо ефекту конкуренції з харчовим призначенням, зокрема в умовах нестачі продовольства;

водорості (мікро– та макроводорості). Водорості вважаються найбільш перспективною сировиною третього покоління для біопалива завдяки високому вмісту ліпідів (до 60% маси сухої речовини), швидкому зростанню та незалежності від сільськогосподарських земель. Вони можуть бути використані як джерело як біодизеля (через екстракцію та переетерифікацію), так і біогазу або біоетанолу. Водночас технології культивування, збирання та переробки водоростей на сьогодні залишаються малодоступними через високу собівартість і потребу в значних енергетичних та технічних ресурсах;

органічні відходи (гній, харчові рештки, стічні води). Цей тип сировини використовується для отримання біогазу в результаті анаеробного зброджування. Біогаз містить до 60–70% метану і може бути використаний як паливо для генерації електроенергії, тепла або очищення до рівня біометану. Особливістю даної сировини є наявність постійного джерела утворення та можливість поєднання з системами рециклінгу побутових та агропромислових відходів. Разом з тим, ефективність залежить від правильної побудови біореактора, регуляції температури, pH–середовища та періодичного введення субстрату.

Прикладами застосування технологій Біо–ПВХ є:

BioVyn™ від INOVYN – перший комерційний біо–ПВХ, сертифікований ISCC PLUS;

Greenline – концепція «зеленого ПВХ» у європейських віконних профілях.

При цьому впровадження у виробництво Біо–ПВХ має наступні переваги:

зменшення вуглецевого сліду до 90%; покращення екологічного іміджу бренду; можливість отримання «зелених» сертифікатів (LEED, BREEAM) [15].

Аналіз стану впровадження інноваційних технологій виробництва ПВХ профілів з рециклятом та з використанням БІО ПВХ дозволив отримати результати, які узагальнено в таблиці 3.1.

Таблиця 3.1

Аналіз стану впровадження інноваційних технологій виробництва ПВХ профілів з рециклятом та з використанням БІО ПВХ

№	Компанія (Бренд)	Тип технології	Сировина, що використовується	Переваги	Недоліки	Приклади реалізації та	
						в ЄС	в Україні
1	2	3	4	5	6	7	8
1	INOVYN (BioVyn™)	Біо–ПВХ	Біоетанол (з цукрової тростини)	Зниження CO_2 на 90%; ISCC PLUS сертифікат	Висока вартість; обмежена доступність	Німеччина, Франція: використовується GEALAN, VEKA, Rehau	поки експериментально, частково в імпортних профілях
2	VEKA (ReFrame)	Власна система рециклінгу	Внутрішній рециклят	Високоякісний контроль; Повторне використання профілів	Інвестиції в інфраструктуру переробки	Німеччина: повністю втілено	профілі ReFrame імпортуються
3	Deceuninck (Phoenix)	Рециклят та первинний ПВХ	Внутрішній і зовнішній ПВХ	100% вторинний профіль; Менший екологічний слід	Потреба у гарантіях міцності й довговічності	Бельгія, Франція: реалізовано в проєктах «зеленого будівництва»	профілі доступні через офіційних дилерів
4	Rehau	Рециклят (внутрішній шар)	Старі ПВХ–профілі, відходи	Технологія co–extrusion – 40% менше викидів	Проблеми з кольором, візуальною якістю	використовується в проєктах з еко будівництва	встановлюються в об’єктах преміум–сегменту

Продовження таблиці 3.1

№	Компанія (Бренд)	Тип технології	Сировина, що використовується	Переваги	Недоліки	Приклади реалізації та	
						в ЄС	в Україні
1	2	3	4	5	6	7	8
5	Salamander (greenEvolution)	Біо–ПВХ та рециклят	Комбінована сировина	«Зелений» бренд, вуглецево–нейтральне виробництво	Вища собівартість, потреба в еко–сертифікації	Німеччина, Австрія: застосовується в житлових кварталах з низьким енергоспоживанням	профілі доступні на замовлення
6	Profine (Kömmerling ReFrame)	Co–extrusion з рециклятом	100% рециклят та тонкий зовнішній шар	Профіль без втрати якості; Підтримка кругової економіки	Потреба в стабілізаторах і модифікаторах	флагманський продукт «зеленого ПВХ»	частково використовується у житловому будівництві, офіційні партнери Kömmerling
7	GEALAN (BALANCE)	Крекінг, виробництво етилену з біомаси другого покоління.	біоатрибутований ПВХ	економиться близько 90% викидів CO_2; Технічні властивості матеріалу залишаються незмінними	Сертифікація ,потреба в подальшій оптимізації вартості	Широке розповсюдження	профілі доступні на замовлення

Джерело: узагальнено за джерелами [15] [53] [117] [118] [17]

Як видно з таблиці 3.1, важливого значення в контексті даного дослідження набувають питання розвитку інноваційних технологій виробництва ПВХ–профілів, в тому числі з використанням рециклятy та біо–ПВХ. Можна констатувати, що виробництво ПВХ–профілів із рециклятом і біо–ПВХ уже

активно впроваджується в країнах ЄС, особливо в Німеччині, Бельгії, Австрії. В Україні – процес на стадії імпорту і локального впровадження окремими виробниками, орієнтованими на екобудівництво та експорт. При цьому можна виокремити наступні проблеми використання рецикляту та Біо–ПВХ й перспективи їх розв'язання (табл. 3.2).

Таблиця 3.2

Проблеми використання рецикляту та Біо–ПВХ й перспективи їх розв'язання

Проблема	Характеристика	Перспективи вирішення проблеми (авторське бачення)
Забезпечення однорідності рецикляту	Різні джерела вторинної сировини та їх використання зумовлюють нерівномірну якість та неоднорідність рецикляту	Пошук технологій забезпечення однорідності рецикляту, в тому числі шляхом удосконалення обладнання
Висока вартість біо–ПВХ	На 20–40% дорожчий за традиційний ПВХ	Пошук шляхів оптимізації вартості ПВХ–профілів із використання біо–ПВХ
Додаткові вимоги до регламентної відповідності	Потрібна сертифікація продукції з рециклятом	Процедура сертифікації потрібна, але доречно розробити уніфіковану процедуру сертифікації на основі дослідження впливу технологій
Брак сировини	Обмеженість доступу до сертифікованої біосировини, зокрема Bio–PVC, для виробництва продукції з підтвердженою сталістю	Активізація участі у європейських програмах збору та переробки ПВХ–відходів; налагодження партнерств із сертифікованими постачальниками
Складна та дорога процедура отримання ISCC PLUS сертифікату	Висока вартість впровадження, необхідність підтвердження ланцюга поставок та контролю за вмістом біо–ПВХ	Спрощення процедур за умови інтеграції у сталі галузеві платформи, зокрема через участь у системах типу Rewindo, що забезпечують централізований збір, переробку та постачання Bio–PVC основним операторам ринку

Джерело: узагальнено особисто

Як видно з даної таблиці, в останній колонці згадано таку структуру як Rewindo. Rewindo – ключова структура у сфері збору та переробки ПВХ–відходів у Європі. Через цю систему сертифіковані оператори (наприклад, VEKA, REHAU, GEALAN) отримують частку Bio–PVC, необхідну для збереження чинності ISCC PLUS сертифікату. Згідно з вимогами сертифікації, учасники повинні забезпечити відповідність визначеним квотам використання сталого матеріалу, в іншому випадку сертифікат може бути анульований. Цей підхід створює замкнений цикл переробки, де прозорість і контроль за ланцюгом поставок – ключові чинники екологічної відповідальності [32].

Виробництво ПВХ профілів із використанням рецикляту та біо–ПВХ в Україні має значний потенціал для розвитку, особливо з огляду на відновлення будівництва та збільшення попиту на енергоефективні вікна. Окреслене також підтверджується курсом України на євроінтеграцію та посилення в цьому напряму питань, пов’язаних із захистом навколишнього середовища.

Перспективами розвитку інноваційних технологій виробництва ПВХ профілів з рециклятом та з використанням БІО ПВХ:

зростання будівельної активності в період відновлення України, особливо у житловому секторі, створює попит на вікна та, відповідно, на ПВХ–профіль, вироблений із застосуванням інноваційних технологій;

зростання інтересу до енергоефективних рішень, таких як вікна з ПВХ, сприяє збільшенню продажів;

ремонт та модернізація старих будівель, включаючи заміну вікон, є вагомим фактором для розвитку ринку, в тому числі шляхом застосуванням інноваційних технологій;

збільшення обсягів внутрішнього виробництва ПВХ профілів дозволить скоротити терміни поставок, зменшити вартість та підвищити конкурентоспроможність на європейських ринках, на яких особливо пильна увага приділяється мінімізації шкідливого впливу на навколишнє середовище;

впровадження сучасних технологій виробництва та розробка нових дизайнів ПВХ профілів також сприятиме збільшенню попиту.

Загалом, виробництво ПВХ профілів із використанням рецикляту та біо–ПВХ має значний потенціал для розвитку в Україні, але для його реалізації необхідно подолати існуючі виклики та інвестувати у розвиток власного виробництва та енергоефективних технологій.

Реалізація окреслених перспектив повинна відбуватись у синтезі із впровадженням шляхів удосконалення технології використання рецикляту та біо–ПВХ у виробництві ПВХ–профілів. При цьому такі шляхи повинні реалізовуватись за кількома основними напрямами – технологічними, хімічними, організаційними та цифровими.

Технологічне вдосконалення передбачає впровадження інноваційних технологій: мультиекструзії, покращення гомогенізації, впровадження інноваційних фільтраційних систем: очищення рецикляту від сторонніх включень (метал, скло, поліетилен тощо), а також застосування новітніх методів контролю вологості.

Хімічна модифікація та стабілізація охоплює додавання модифікаторів ударної міцності: компенсує зниження фізико–механічних властивостей рецикляту, використання стабілізаторів кольору та термостійкості, які дозволяють зберігати вигляд і технічні характеристики на рівні первинного матеріалу, застосування екологічно чистих стабілізаторів на основі кальцію–цинку замість свинцю.

Організаційні заходи пов’язані із оптимізацією внутрішньої логістики та сортування шляхом поряд із іншим відстеження джерела рецикляту: розділення поствиробничих і постспоживчих відходів для прогнозованої якості. Крім того важливим є збір вторинної сировини – ПВХ з демонтованих стариїх ПВХ вікон, які викидаються на смітник. Саме даний фактор виступає підгрунтям пропозицій в даній дисертаційній роботі.

Цифрові охоплюють весь спектр рішень, пов’язаних із впровадженням цифрових технологій: цифрове маркування матеріалів, використання MES–

систем (Manufacturing Execution Systems), AI–моделі прогнозування якості: на основі історичних даних система прогнозує властивості готового продукту з певного виду рециклят.

Крім того окреслені перспективи дозволять інтегруватись в моделі кругової економіки, що в свою чергу відкриють нові перспективи для сучасних виробництв.

3.2. Порівняльний аналіз технологій за екологічними критеріями

Як було встановлено в другому розділі даної дисертаційної роботи, на сьогоднішній день існує три основних способи вторинної переробки полімерів. Першим є термічний розклад за допомогою піролізу. В результаті піролізу утворюються напівфабрикати–мономери. Другий за популярністю спосіб пов'язаний з розкладанням матеріалу до рівня низькомолекулярних продуктів. Отримані продукти вторинної переробки можуть бути використані для виготовлення ливарних пластмас і легкорозчинних клеїв [27, 66].

В Україні найбільшого поширення набув третій метод вторинної переробки полімерних матеріалів, який має назву механічний рециклінг, в результаті якого утворюється гранулят, придатний для вторинного виробництва пластмас.

Процедура рециклінгу пластикового сміття включає в себе наступні стадії:

– сортування та ідентифікація;
– – подрібнення і дроблення;
– – відмивання і сушка;
– – агломерація або грануляція.

Першим етапом переробки є поділ змішаних (побутових) відходів термопластів за видами.

Його проводять наступними основними способами:

– – флотаційним;
– – повітряною сепарацією;

- – електросепарацією;
- – хімічними методами;
- – методами глибокого охолодження.

Найбільшого поширення набув метод флотації, який дозволяє розділяти суміші таких промислових термопластів, як ПЕ, ПП, ПС і ПВХ [27].

Другий етап полягає в подрібненні полімерної сировини в крихту, розміри якої повинні складати від 10 до 30 міліметрів в залежності від матеріалу.

На третьому етапі відбувається відмивання і сушіння полімерної сировини. Цей етап найважливіший, так як від якості відмивання безпосередньо залежить якість готової продукції.

Четвертий етап – агломерація чи грануляція. Агломерація – це спікання відмитої крихти в невеликі грудки. Агломерат вже можна реалізовувати як вторинну сировину або гранулювати.

При грануляції полімерна сировина стає більш однорідною, якісною і має велику насипну густину. Гранульовану сировину можна реалізувати за вищою вартістю [27].

Останніми роками Україна активно впроваджує законодавчі та адміністративні заходи для поліпшення екологічної ситуації в країні, такі як зменшення викидів та покращення якості повітря, сприяння використанню відновлюваних джерел енергії та стимулювання рециклінгу відходів [119].

При цьому важливим є оцінка технологій за екологічними критеріями.

Важливість екологічних критеріїв полягають в тому, що вони забезпечують сталий розвиток, сприяють охороні здоров'я населення, збереженню біорізноманіття, а також ефективному управлінню природними ресурсами та попередження й вирішенню екологічних проблем.

Екологічні критерії – це показники, які використовуються для оцінки стану навколишнього середовища та його впливу на живі організми. Вони допомагають зрозуміти, наскільки безпечним та сприятливим для життя є певна територія або система.

Екологічні критерії виступають важливим інструментом для моніторингу

та управління екологічним станом, а також для розробки та впровадження заходів, спрямованих на збереження навколишнього середовища та забезпечення сталого розвитку.

Підґрунтям встановлення екологічних критеріїв виступають екологічні стандарти. Стандарти, зокрема екологічні, лежать в основі розробки нових технічних регламентів (нормативно–правових актів), здійснюючи загальний вплив на формування законодавства. Екологічні стандарти, що містять обов'язкові вимоги і є частиною диспозиції правової норми, оскільки їхні приписи немов продовжують і деталізують окремі положення законів (наприклад, ДСТУ 2195–99. Охорона природи. Поводження з відходами. Технічний паспорт відходу. Склад, вміст, викладення і правила внесення змін. – норма права міститься у Законі України «Про управління відходами», але частина диспозиції цієї норми, яка встановлює обов'язкові вимоги до технічного паспорта відходів, – у зазначеному ДСТУ).

Екологічні стандарти, що є рекомендаційними нормативно–технічними документами, які не містять обов'язкових норм, оскільки містять суто настанови для покращення роботи всіх підприємств (наприклад, ДСТУ ISO 14006:2013. Системи екологічного управління. Настанови щодо запроваджування екологічного проєктування).

У сукупності розглянуті стандарти використовуються для оцінки стану природного середовища і його компонентів, регламентують діяльність виробничо–господарських об'єктів з метою охорони природи, раціонального використання природних ресурсів, забезпечення оптимальної якості навколишнього природного середовища на основі правильного поєднання екологічних і економічних інтересів суспільства в умовах господарської чи рекреаційної діяльності тощо.

Отже, можна згрупувати екологічні стандарти, спираючись на сучасне законодавство, загальна система яких має такий вигляд:

національні стандарти ДСТУ та кодекси усталеної практики, прийняті національним органом стандартизації (національні або державні класифікатори;

стандарти у сфері будівництва (будівельних матеріалів та виробів); державні стандарти з радіаційної безпеки; стандарти у сфері санітарної безпеки);

стандарти, кодекси усталеної практики й технічні умови, прийняті підприємствами, установами та організаціями, що здійснюють стандартизацію;

міждержавні або регіональні стандарти (нові ГОСТи, а також частка тих радянських ГОСТів, які продовжують неофіційно застосовуватись окремими підприємствами в Україні);

міжнародні стандарти – стандарти Міжнародної організації зі стандартизації ISO, їхні європейські аналоги – стандарти EN, а також стандарти у сфері будівництва BREEAM та LEED;

ми віднесли до системи екологічних стандартів також технічні регламенти, хоча за своєю правовою природою останні є нормативно–правовими актами. Проте за предметом регулювання технічні регламенти подібні до екологічних стандартів, а в основі їх розроблення лежать міжнародні, регіональні та національні стандарти [120].

Аналіз наукової літератури показав, що насьогодні велика кількість вчених займається окресленим питанням.

Так, Сова Н. В., Савчук А. П. [25] виокремили проблеми та обґрунтували перспективи повторної переробки ПВХ.

Савчук А. П., Сова Н. В. [121] дослідили актуальні питання переробки полівінілхлориду в умовах циклічної економіки.

Костюк І. М., Сова Н. В. [122] розробили й обгрунтували технології переробки змішаних відходів ПВХ лінолеуму та дослідили полімер–полімерний композит із ПВХ–відходів лінолеуму [123].

Водночас, Крилова Г.В. у власному дисертаційному дослідженні удосконалила процес екобезпечної рециклінгу побутових пластикових відходів в технологіях із завершальним біорозкладом. [21]

В той же час, пластикові відходи є глобальною проблемою, яка швидко загострюється. Майже всі види пластмас можна переробити. Однак ступінь їх переробки залежить від технічних, економічних та логістичних чинників [124].

Пластмаси є обмеженим і цінним ресурсом, тому найкращим результатом після початкового використання, як правило, є переробка в новий продукт [125]. Після того, як пластик збирають і відправляють до центру переробки, його зазвичай поділяють на різні типи полімерів, які потім окремо подрібнюють (і видаляють домішки, такі як папір), в подальшому розділяють відповідно до типу полімеру, оскільки вони мають різні температури плавлення, а потім розплавляють назад у полімерні гранули. Потім ці гранули продають для використання в нових продуктах [126]. Щоб оптимізувати екологічні переваги пластикових відходів слід враховувати всі можливі методи їх переробки [127]. Існує чотири різні шляхи переробки, як показано на рис. 3.1.

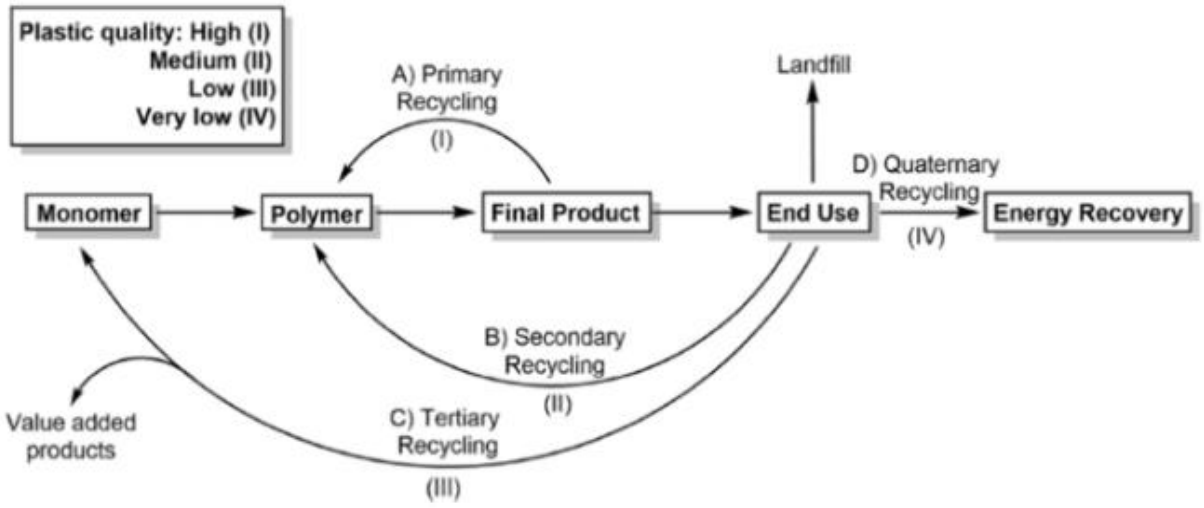

Рис. 3.1. Шляхи переробки пластикових відходів [21]

Вони залучаються після збору, розділення та очищення пластикового сміття [128]. Це первинна переробка, вторинна переробка (механічна переробка), третинна переробка (переробка сировини або хімічних речовин) і четвертинна переробка (відновлення енергії).

Через свою простоту та низьку вартість первинна переробка є найбільш використовуваним методом [129]. Первинна переробка – це механічна переробка, яка є технологією переробки замкнутого циклу, яку можна використовувати лише для високоякісного пластикового сміття з відомою

історією [127]. Цей спосіб передбачає повторне використання речей у їх первісному вигляді. Недоліком цього методу є те, що існує певне обмеження на кількість циклів для кожного матеріалу [129].

Перший цикл вторинної переробки дає змогу використовувати перероблений матеріал у сферах застосування, які мають такі ж властивості та продуктивність, як і первинний пластик. Зазвичай, це не пов'язано з пластиком після споживання, а з перетворенням незабруднених пластикових відходів (наприклад, залишків виробництва) у їх оригінальну форму гранул або смоли на тому самому виробничому підприємстві. Тому не потребує сортування та очищення [85].

Вторинна переробка й відновлення – це механічна повторна переробка відходів і пластику після споживання. Матеріали, перероблені шляхом вторинної переробки, мають нижчі механічні властивості порівняно з механічними властивостями вихідного продукту. Нижчі механічні властивості перероблених вторинних матеріалів пояснюються нижчою чистотою матеріалу та процесами псування, які відбуваються упродовж терміну служби продукту. Вторинна переробка може бути економічно недорогою, якщо кількість відходів невелика та/або забруднена [130]. В іншому випадку вартість переробки зростає через етапи розділення та очищення.

Хоча механічна переробка є загальноприйнятим підходом до переробки звичайного пластику, його слід використовувати з обережністю, коли мова йде про біорозкладаний пластик [127]. Це пов'язано з чутливістю біорозкладаних матеріалів до тепла [127]. Одна з переваг цього методу перед хімічною переробкою полягає в тому, що механічна переробка дешевша за обробку, менший потенціал для глобального потепління та менше використання невідновлюваної енергії [128].

Хімічна переробка – це процес перетворення полімерів у мономери та часткової деполімеризації їх у олігомери за допомогою хімічних процесів, які змінюють хімічну структуру полімеру. Отримані мономери можна використовувати для відтворення оригінального або спорідненого полімерного

продукту шляхом нової полімеризації. Починаючи з мономерів, олігомерів або комбінацій різних вуглеводнів, цей процес здатний зменшити пластичну речовину на менші частинки, придатні для використання як сировини [130].

Хімічна переробка забезпечує наступні переваги порівняно з механічною: можливість створювати оцінювані продукти та потенціал для циклічної економіки виробництва полімерів, оскільки відновлені первинні мономери можна повторно полімеризувати для нескінченної кількості переробок. Однак одним із недоліків цієї технології є те, що вона економічно та екологічно дорога [128].

Четвертинна переробка – це процес відновлення енергії з низькоякісного пластикового сміття шляхом спалювання [128, 130]. Цей метод вважається найкращим методом для зменшення об'єму органічної речовини та виробництва великої енергії з полімерів [130]. Однак цей метод переробки відходів слід використовувати як крайній засіб [128]. Цей метод є неприйнятним для навколишнього середовища через забруднюючі речовини та ризики для здоров'я від токсичних матеріалів, які передаються через повітря, таких як діоксини [130].

Хімічна переробка є одним із підходів, дозволеним згідно з принципами сталого розвитку, оскільки вона призводить до виробництва мономерів, з яких створюється полімер [130].

У таблиці 3.3 наведено переваги та недоліки різних підходів [85, 131, 132, 133, 134].

Таблиця 3.3

Переваги та недоліки різних методів переробки пластикових відходів

Метод переробки	Недоліки	Переваги
Механічна переробка	Погіршення властивостей продукту, попередня обробка	Економічний, ефективний, відомий

Продовження таблиці 3.3

Метод переробки	Недоліки	Переваги
Хімічна переробка	В основному обмежується конденсаційними полімерами	Оперативний для ПЕТ, проста технологія
Відновлення енергії	Екологічно не прийнятний	Виробляє значну енергію з полімерів

Джерело: узагальнено особисто

Найчастіше оцінка технологій переробки полімерів, у тому числі ПВХ, здійснюється на основі наступних екологічних критеріїв: [8, 9]

вуглецевий слід (CO_2–еквівалент) – кількість парникових газів, що виділяються на всіх етапах процесу (зібрано, транспортування, обробка, утилізація);

енергоспоживання – витрати енергії на одиницю продукту або переробленої маси;

використання ресурсів – оцінка споживання води, сировини, допоміжних матеріалів;

токсичність і шкідливі викиди – оцінка викидів діоксинів, м'яких пластифікаторів, важких металів тощо;

утворення вторинних відходів – кількість і небезпека побічних продуктів;

біорізноманіття/екотоксичність – вплив на воду, ґрунт, здоров'я людей.

Наприклад, у роботах О. С. Малишевської аналізуються біотестування на фітотоксичність відходів механічної переробки полімерів [135].

Загалом ці критерії часто інтегруються в оцінку життєвого циклу (LCA, ОЖД) продукції згідно зі стандартами, серед яких ДСТУ ISO 14024 [8, 9].

На нашу думку, оцінка ефективності технологій переробки ПВХ має базуватись не лише на енергетичній доцільності, але й на екологічних параметрах, які дають змогу порівнювати альтернативні підходи з точки зору сталого розвитку.

Пропонується наступний перелік із п'яти екологічних критеріїв (табл. 3.4):

1. Вуглецевий слід (kg CO_2–eq/kg)

2. Енергоспоживання (кВт·год/кг переробленого ПВХ)

3. Токсичність побічних продуктів (екотоксикологічна шкода)

4. Кількість утворених відходів (% від початкової маси)

5. Рівень повторного використання матеріалу (%).

Таблиця 3.4

Запропонований перелік екологічних критеріїв для оцінки технологій

Критерій	Сутність	Значення
Вуглецевий слід	Сумарні викиди парникових газів у перерахунку на CO_2 на одиницю продукції	кг CO_2–eq/кг
Енергоспоживання	Кількість енергії, витраченої на переробку 1 кг ПВХ	кВт·год/кг
Токсичність	Наявність токсичних побічних продуктів, що впливають на навколишнє середовище	Екотоксикологічна шкала
Відходи	Частка непридатного залишку від початкової маси	% від маси
Повторне використання	Частка матеріалу, що може бути використана знову без втрати якості	% від загальної маси

Джерело: запропоновано особисто

Вибір даних екологічних критеріїв базується на наступному:

1. Вуглецевий слід (kg CO_2–eq/kg) – є ключовим показником впливу на зміну клімату. Чим менший вуглецевий слід, тим менше технологія сприяє глобальному потеплінню. Цей критерій дозволяє кількісно оцінити рівень парникових газів, що викидаються у процесі переробки ПВХ.

2. Енергоспоживання (кВт·год/кг) – важливий з точки зору сталого розвитку. Енергоефективні технології споживають менше ресурсів і знижують залежність від викопних джерел енергії.

3. Токсичність побічних продуктів – впливає на стан екосистем і здоров’я

людей. Наявність шкідливих викидів або речовин у технології переробки може призводити до забруднення ґрунтів, води та повітря.

4. Кількість утворених відходів (% від маси) – свідчить про ефективність використання сировини. Чим менше відходів, тим менше навантаження на сміттєзвалища та системи рециклінгу .

5. Рівень повторного використання (%) – показує, наскільки матеріал можна повернути в обіг без втрати якості. Це сприяє циркулярній економіці та зменшенню потреби у первинних ресурсах.

З огляду на те, що нами запропоновано перелік змістовно різних критеріїв доречно надати шкалу оцінки в розрізі кожного критерія, але для зручності все ж таки пропонуємо за даною шкалою надавати критеріям певні бали за п’ятибальною шкалою (табл. 3.5).

Таблиця 3.5

Шкала оцінювання екологічних критеріїв (від 1 до 5 балів)

Критерій	5 балів (дуже добре)	4 бали (добре)	3 бали (задовільно)	2 бали (незадовільно)	1 бал (дуже погано)
1. Вуглецевий слід	≤ 0.5 кг CO_2/кг	0.5–1.0	1.0–1.5	1.5–2.5	>2.5
2. Енергоспоживання	≤ 0.6 кВт·год/кг	0.6–1.0	1.0–1.5	1.5–2.0	>2.0
3. Токсичність	Нетоксичні залишки	Слаботоксичні, без діоксинів	Середньотоксичні	Сильно токсичні	Діоксинові, канцерогенні
4. Відходи	≤ 5%	5–10%	10–20%	20–30%	>30%
5. Повторне використання	≥ 90%	75–89%	50–74%	30–49%	<30%

Джерело: запропоновано особисто

Запропонований нами перелік критеріїв, дозволяє неупереджено зіставити різні технології вторинної переробки ПВХ та на основі отриманих результатів:

формувати рейтинги екологічності технологій;

оцінювати економічну доцільність з екологічним фільтром;

обґрунтовувати державні субсидії чи стимули для впровадження певних

рішень;

визначати найкращі доступні технології для полімерної промисловості в Україні тощо.

Проаналізуємо існуючі технології вторинної переробки ПВХ (механічний, хімічний, термічний метод) за даними критеріями. Результати представимо в таблиці 3.6.

Таблиця 3.6

Оцінка існуючих технології вторинної переробки ПВХ (механічний, хімічний, термічний метод) за виокремленими екологічними критеріями

Технологія	Критерії				
	Вуглецевий слід	Енергоспоживання	Токсичність	Відходи	Повторне використання
Механічний	5 (≤ 0.5)	5 (≤ 0.6)	2 (сильно токсичні залишки при подрібненні та нагріві)	2 (20–30%)	4 (75–89%)
Хімічний	3 (1.0–1.5)	3 (1.0–1.5)	3 (середньотоксичні, ризик побічних продуктів)	3 (10–20%)	3 (50–74%)
Термічний	1 (>2.5)	1 (>2.0)	1 (діоксини, канцерогени)	1 (>30%)	2 (30–49%)

Джерело: розраховано особисто

Отже, як видно з таблиці 3.6, кожна технологія отримала різні оцінки за запропонованим перелік критеріїв:

механічна переробка (подрібнення, плавлення) є енергоефективною та з низьким вуглецевим слідом, але токсичність залишається проблемою через домішки. Рівень повторного використання високий;

хімічна переробка (деполімеризація) дозволяє отримати мономери, але потребує більше енергії та створює помірну токсичність;

термічна переробка (спалювання/піроліз) має найгірші показники: високий CO_2–викид, токсичні діоксини, низький рівень рециклінгу .

Графічно це представлено на рисунку 3.2.

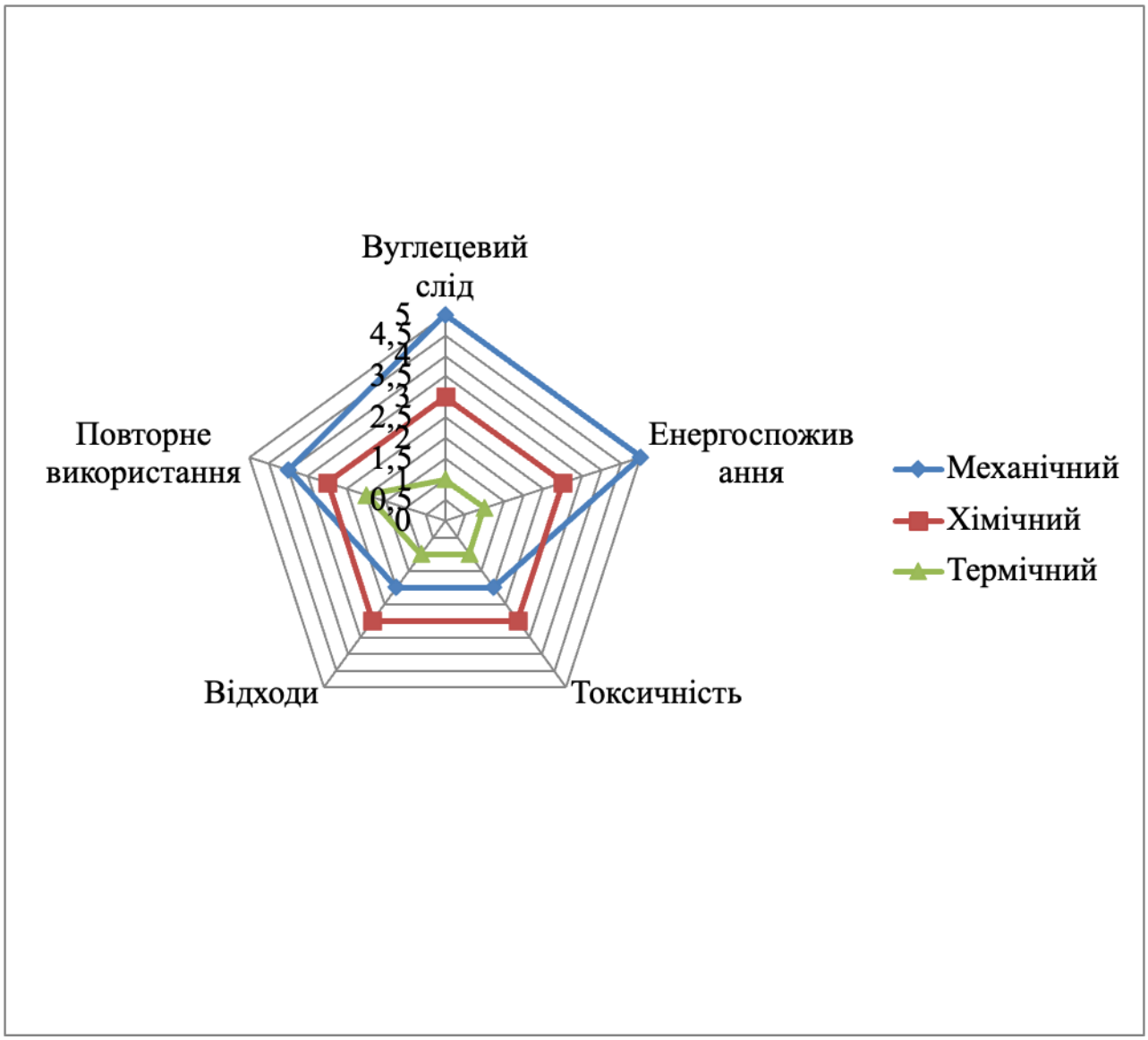

Рис.3.2. Графічна інтерпретація оцінки існуючих технології вторинної переробки ПВХ за виокремленими екологічними критеріями

Джерело: побудовано особисто

Крім того в контексті даного дослідження, на нашу думку, доцільно встановити кореляційний зв'язок між виокремленими критеріями. Це дасть нам змогу констатувати, чи вірним й найдоцільнішим є вибір саме даних екологічних критеріїв та чи спостерігається між ними кореляційний зв'язок.

Дано 3 технології по 5 критеріїв – 15 точок. Проведемо кореляцію між

показниками та узагальнимо отримані результати в таблиці 3.7.

Таблиця 3.7

Кореляційний зв'язок між виокремленими екологічними критеріями

Параметри	Кореляційний коефіцієнт r
Вуглецевий слід – енергоспоживання	r = +0.99 (дуже сильна позитивна кореляція)
Вуглецевий слід – токсичність	r = +0.87 (високий напрямок збільшення токсичності при збільшенні CO_2)
Вуглецевий слід – відходи	r = +0.95
Вуглецевий слід – повторне використання	r = –0.90 (зворотний зв’язок: більше CO_2 – менше повторне використання)

Джерело: розраховано особисто

Отже, можемо зробити наступні висновки:

всі критерії змінюються системно: технології з високим CF мають вищу токсичність, відходи і менше повторне використання;

найсильніша кореляція між вуглецевим слідом та енергоспоживанням – очевидна залежність;

регресійні моделі (наприклад, лінійна регресія $CF \sim E + T + W - R$) показали високий $R^2 \approx 0.96$, що підтверджує обґрунтованість виокремлених екологічних критеріїв.

3.3. Оцінка впливу технологічних методів вторинної переробки на екобаланс країни на основі вуглецевого сліду різних методів

Екобаланс (екологічний баланс) – це оцінка взаємодії виробничих процесів або діяльності людини з природним середовищем, яка включає облік витрат ресурсів, викидів, відходів та впливу на довкілля [8, 9].

Структура екобалансу представлена наступними групами:

1. Вхідні ресурси:

Сировина (наприклад, первинний або вторинний ПВХ)

Енергія (електрика, паливо)

Вода, допоміжні хімічні речовини

2. Процеси виробництва/переробки:

Фізичні або хімічні операції (подрібнення, плавлення, реакції)

Викиди під час експлуатації обладнання

Витрати енергії та води

3. Вихідні потоки:

Продукція (наприклад, ПВХ–гранули)

Викиди в атмосферу (CO_2, HCl, діоксини)

Відходи (шлам, непридатні рештки)

Стоки (забруднена вода)

4. Показники впливу на довкілля:

Вуглецевий слід

Водний слід

Екотоксичність

Рівень утворення небезпечних речовин

Можливість повторного використання

Поряд із цим, аналіз наукової літератури показав, що вторинна переробка й відновлення ПВХ в певній мірі негативно впливає на екобаланс країни [65, 85].

При цьому можна виокремити наступні причини порушення екобалансу внаслідок вторинної переробки ПВХ:

неефективне сортування відходів, що призводить до зниження якості переробки та збільшення токсичних залишків;

надмірне енергоспоживання при використанні складних технологій;

високий вміст добавок у ПВХ, що ускладнює переробку (пластифікатори, барвники, стабілізатори);

недостатня система очищення викидів, особливо при термічній обробці;

недосконаліть законодавства або відсутність економічних стимулів до переробки.

Для того, щоб нівелювати даний негативний вплив, на нашу думку, доцільно:

впровадити автоматизовані сортувальні лінії (ультрафіолет, датчики), що знижують домішки та токсичність, що попередить неефективне сортування;

використовувати енергоефективне обладнання, теплообмінники, сонячну/вітрову електроенергію для уникнення надмірного енергоспоживання;.

високий вміст добавок доцільно нівелювати шляхом забезпечення документації від постачальників та сортування за типом пластифікаторів;

проблема недостатньої системи очищення може бути вирішена шляхом інвестування в адсорбцію HCl, фільтрацію діоксинів, реагенти демінатів і регулярний контроль тощо;

з метою удосконалення законодавства доречно впроваджувати стимули: ЕКАС–бонус за вторинний ПВХ, екологічний податок на спалювання, гранти на переробку.

Отже, можна констатувати, що екобаланс – це основа для оцінки сталості технологій. Для забезпечення його сталого розвитку потрібно: максимально знижувати вуглецевий і енергетичний слід., впроваджувати безпечні технології з мінімумом токсичних залишків, розвивати замкнені цикли повторного використання матеріалів.

Крім того, в контексті сучасної екологічної політики, однією з ключових задач сталого розвитку є зниження впливу промислових процесів на навколишнє середовище. Особливої уваги потребує проблема переробки полівінілхлориду (ПВХ), оскільки цей матеріал є стійким до біологічного розкладу, містить галогенові добавки (переважно хлор) і здатен утворювати токсичні продукти при спалюванні або неефективній рециклінгу . Одним із сучасних інструментів кількісної екологічної оцінки процесів переробки є вуглецевий слід (carbon footprint) – сукупна маса еквіваленту CO_2, що виділяється протягом усього життєвого циклу продукту або процесу [7].

Дослідження різних методів вторинної переробки ПВХ дозволяє встановити значущі відмінності у їхньому впливі на загальний екобаланс.

Так, найпоширенішими технологічними підходами є:

механічна переробка (подрібнення, промивання, повторне пресування),

термічне знешкодження (спалювання з енерговідновленням),

хімічна переробка (деполімеризація),

співспалювання у цементних печах.

Механічна переробка, зазвичай, має найнижчий вуглецевий слід – у межах 0,2–0,5 кг CO_2–екв./кг відходів, оскільки не потребує високотемпературної обробки та дозволяє зберегти структуру полімеру. Однак вона обмежена лише чистими та однорідними фракціями ПВХ.

Термічне знешкодження у традиційних печах (без спеціального обладнання для вилову діоксинів) має вуглецевий слід понад 2,5–3 кг CO_2–екв./кг і створює ризик викиду галогенорганічних сполук.

Хімічна переробка характеризується середнім рівнем вуглецевого сліду (1,2–1,7 кг CO_2–екв./кг) і перспективна з точки зору регенерації вихідних мономерів, але потребує складної очистки.

Копроцесінг у цементних печах дозволяє утилізувати ПВХ з мінімізацією твердих залишків, однак також супроводжується високими викидами CO_2 (до 2 кг/кг) через специфіку самого процесу клінкеризації.

У цілому, для зменшення негативного впливу на екобаланс країни доцільно розвивати технології з найменшим вуглецевим слідом (до 0,5 кг/кг), при цьому оцінюючи не лише CO_2, а й повний екологічний профіль (викиди в повітря, токсичність залишків, витрати енергії). Комплексна оцінка вуглецевого сліду може стати основою для формування нормативів та державної екополітики у сфері управління ПВХ–відходами в Україні.

Технології переробки ПВХ по–різному впливають на рівень викидів CO_2:

механічна переробка – має найменший вуглецевий слід, оскільки не включає хімічних реакцій і вимагає мало енергії (≤ 0.5 кг CO_2/кг). Вона дозволяє зменшити потребу у виробництві первинного ПВХ.

хімічна переробка супроводжується складними процесами (гідроліз,

крекінг), які вимагають високих температур і реактивів – це призводить до середнього рівня CO_2 (~1.2 кг/кг).

термічна переробка спричиняє найбільші викиди (до 3 кг CO_2/кг і більше), оскільки ПВХ містить хлор, який при згорянні утворює HCl та інші шкідливі гази, що потребують додаткового очищення.

Отже, механічний метод – найоптимальніший з погляду вуглецевого сліду.

3.4. Перспективи удосконалення методів вторинної переробки

У дослідженні LCA [136] зазначається: етап переробки ПВХ продукує 0,345 kg CO_2–eq/кг, причому 0,184 kg CO_2 – через електроенергію, а 0,156 kg – через природний газ.

У загальному LCA ПВХ: виробництво 1 kg = 7,83 kg CO_2–eq, а утилізація додає ще 0,345 kg CO_2–eq .

LCA–японське дослідження: механічна переробка переважає хімічну та термічну за енерговитратами й викидами.

Виробництво Вінілу (VinyLoop): енерговитрати на вторинний ПВХ на 46 % менші, GWP – на 39 % нижчі, ніж у первинного ПВХ .

Процес HydroPRS (воднева піролізація): дозволяє економити ≈1,8 t CO_2 з 1 t пластикових відходів, знижує GWP на 50 % проти класичного піролізу та на 80 % проти спалювання.

Переробка ПВХ – складне технолого–екологічне завдання через використання пластифікаторів, стабілізаторів, високі енергозатрати та ризик утворення токсичних викидів.

Якщо розглядати перспективи повторної переробки ПВХ, то варто відмітити, що розвиток нових технологій дозволить більш ефективно переробляти ПВХ–відходи та знизити вплив на навколишнє середовище. Впровадження єдиної системи збору та сортування ПВХ–відходів спростить процес переробки. Підвищення обізнаності про користь повторної переробки

ПВХ сприятиме більш активному залученню споживачів та виробників. Урядові стимули та регулятивні заходи можуть підштовхнути підприємства до більш активної участі у програмах повторної переробки ПВХ. Розвиток та використання біорозкладаючих матеріалів та альтернативних пластиків може зменшити використання ПВХ та, відповідно, проблеми, пов'язані з його переробкою. Розвиток ринків для вторинної сировини з ПВХ може підштовхнути підприємства до збільшення обсягів переробки. [25]

Пропозиції до вдосконалення методів вторинної переробки та їх характеристика представлені в таблиці 3.8.

Таблиця 3.8

Пропозиції до вдосконалення методів вторинної переробки та їх характеристика

Пропозиція	**Характеристика**
1. Поліпшення механічної переробки	Механічна активація для скорочення енергоспоживання і стадій процесу . Створення безвідходних схем, що мінімізують продукти рециклінгу .
Пропозиція	**Характеристика**
2. Термічна утилізація	Контрольоване піролізне знешкодження з рекуперацією енергії, утилізація токсинів.
3. Хімічні методи	Деполімеризація до мономерів для повторного використання ПВХ–бази без нових полімерів.
4. Біотехнологічні підходи	Додавання біорозкладних пластифікаторів для прискореного розпаду .
5. Комбіновані системи	Поєднання механічної й хімічної переробки, з енергомодернізацією та використанням відновлюваної енергії.

Джерело: запропоновано особисто

Розрахуємо приблизний числовий ефект від наданих пропозицій.

За умови переробки 10 000 т ПВХ на рік.

1. Механічна активація

– Зниження енергоспоживання на 30 % (з 0,5 до 0,35 kWh/кг)

– Економія: 1 000 t × (0.15) kWh = 1,500 MWh → ≈0,9 t CO_2/MWh→ 1,350 t CO_2 зекономлено.

2. Контрольований піроліз

– Зниження CF з 3 до 1,5 kg CO_2/kg → економія 15,000 t CO_2.

3. Хімічна деполімеризація

– Повторне використання 80 % замість 60 % → економія 2 000 т свіжого ПВХ, відповідно – 15,660 t CO_2 (7,83 kg × 2,000).

4. Біологічні пластифікатори

– Зменшення токсичності → підвищення IEE на 0,1, приблизно – покращення екобалансу на 10 %.

5. Комбіновані системи

– Загальне зниження CF на 50 %:

Вихідний CF сумарно = 10,000 т × 1.0 kg = 10,000 t CO_2

Після впровадження → 5,000 t CO_2 → економія 5,000 t CO_2.

Отже, найбільший вплив на екобаланс мають вуглецевий слід і енергоспоживання – дані показники висококорельовані. Запропоновані заходи (механічні та хіміко–біотехнологічні) забезпечують конкретну економію CO_2 – до 15–20 tys t CO_2/рік на 10 000 т ПВХ.

Таким чином, інтеграція сучасних технологій (механічні, хімічні, біо–) з обов'язковим LCA дозволить зменшити екологічний вплив, підвищити підтримку циклічної економіки та безпечність перероблених матеріалів.

3.5. Методика вибору оптимальних технологій переробки ПВХ–профілів на основі оцінки технологічних методів вторинної переробки

Оптимальний вибір технології ґрунтується на комплексному аналізі екологічних, енергетичних і технологічних факторів.

Критерії вибору:

1. Екологічна ефективність: оцінюється за п’ятьма критеріями (вуглецевий слід, енергоспоживання, токсичність, відходи, повторне використання).

2. Технічна здійсненність: наявність інфраструктури, доступ до технологічного обладнання.

3. Економічна доцільність: вартість впровадження і експлуатації.

4. Регуляторна відповідність: відповідність екологічному законодавству.

Механічна переробка є найбільш доцільною при наявності якісно сортуваних відходів. Вона має низькі екологічні ризики, але обмежена можливістю очищення ПВХ від домішок.

Хімічна переробка ефективна при наявності забруднених або складних композитів. Вона дозволяє отримати первинні хімічні речовини, але потребує високих витрат.

Термічна переробка – крайній варіант, до якого вдаються при неможливості застосування інших технологій. Високий вплив на довкілля робить її небажаною для широкого застосування.

На нашу думку, в загальному оптимальний підхід передбачає наступні заходи:

1. Використовувати механічну переробку як основний варіант для чистих фракцій ПВХ.

2. Для забруднених відходів – хімічна переробка, з урахуванням контролю токсичних залишків.

3. Термічну – лише як резервний метод із очищенням викидів.

Проте, раціональний підхід до вибору повинен поєднувати екологічну безпеку, економічну доцільність і технологічну готовність. Пріоритет має надаватись низьковуглецевим і безвідходним технологіям.

З цією метою, на нашу думку, доцільно запропонувати узагальнений показник, який буде розраховуватись як інтегральне значення обґрунтованих в параграфі 3.2. екологічних критеріїв (рис. 3.2).

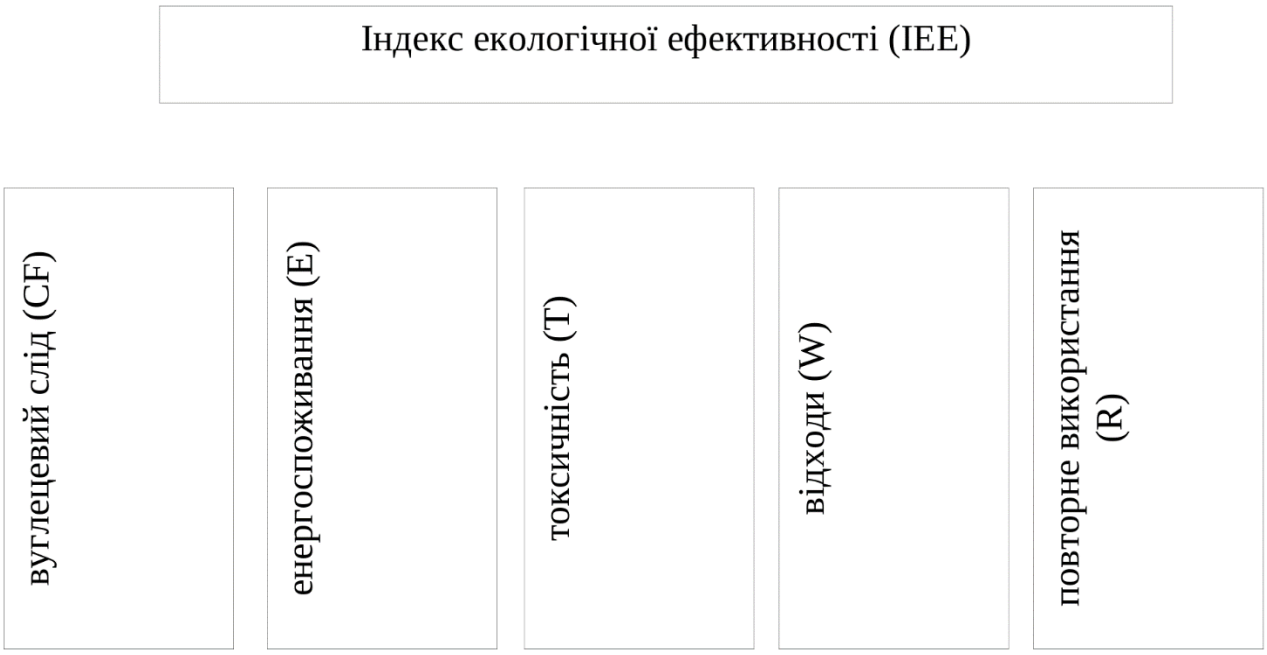

Рис. 3.2. Структура запропонованого інтегрального показника – індексу екологічної ефективності (IEE)

Пропонуємо Індекс екологічної ефективності (IEE) розраховувати за формулою 3.1:

$$\text{IEE} = w_1 \frac{1}{CF_{\text{norm}}} + w_2 \frac{1}{E_{\text{norm}}} + w_3 \frac{T_{\text{norm}}}{5} + w_4 \frac{W_{\text{norm}}}{5} + w_5 \frac{R_{\text{norm}}}{5} \quad (3.1)$$

де:

CFnorm, Enorm – нормовані значення (0–1) вуглецевого сліду та енергоспоживання;

Tnorm, Wnorm, Rnorm – нормовані токсичність, відходи, повторне використання (при цьому токсичність/відходи – менше краще);

w_i – вагові коефіцієнти (наприклад, w_1=0.3, w_2=0.2, w_3=0.15, w_4=0.15, w_5=0.2).

Використання IEE дозволяє інтегрувати різні типи показників у єдине число.

Завдяки нормалізації та зваженню метод порівнює екологічну

ефективність різних технологій.

У формулі Індексу екологічної ефективності (IEE) два перші показники – вуглецевий слід (CF) та енергоспоживання (E) – нормалізуються як абсолютні значення (чим менше – тим краще), оскільки вони є найвпливовішими критеріями у визначенні загального екологічного впливу. Тому для них використовується більша вага ($w_1 = 0.3$, $w_2 = 0.2$).

Інші три показники – токсичність (T), відходи (W) та повторне використання (R) – менш критичні, але також суттєво впливають на оцінку. Тому для них використовуються менші вагові коефіцієнти ($w_3 = 0.15$, $w_4 = 0.15$, $w_5 = 0.2$). Оскільки в цій формулі враховуються різні напрями впливу, значення поділяються пропорційно до їх значущості в оцінці екологічної ефективності.

В таблиці 3.9 представлено конкретні рекомендації, яким чином виробник повинен отримувати значення кожного окремого показника (екологічного критерія), який знаходиться в основі розрахунку IEE.

Таблиця 3.9

Рекомендації до отримання значень показників, що входять в основу IEE

№з/п	Показник	Рекомендації щодо обчислення виробником даного показника	Одиниця виміру
1	Вуглецевий слід	Програмне забезпечення для LCA–аналізу (SimaPro, GaBi), газоаналізатори	кг CO_2–eq/кг
2	Енергоспоживання	Лічильники електроенергії, енергомоніторингові системи	кВт·год/кг
3	Токсичність	Хроматографи, мас–спектрометри, біотест–системи	Екотоксикологічна шкала
4	Відходи	Зважування залишків після переробки, контроль ваговим методом	% від маси
5	Повторне використання	Аналіз якісних характеристик вторинного ПВХ, механічне тестування, спектроскопія	% від загальної маси

Методику вибору оптимальних технологій переробки ПВХ–профілів на основі оцінки технологічних методів вторинної переробки представимо на рисунку 3.3.

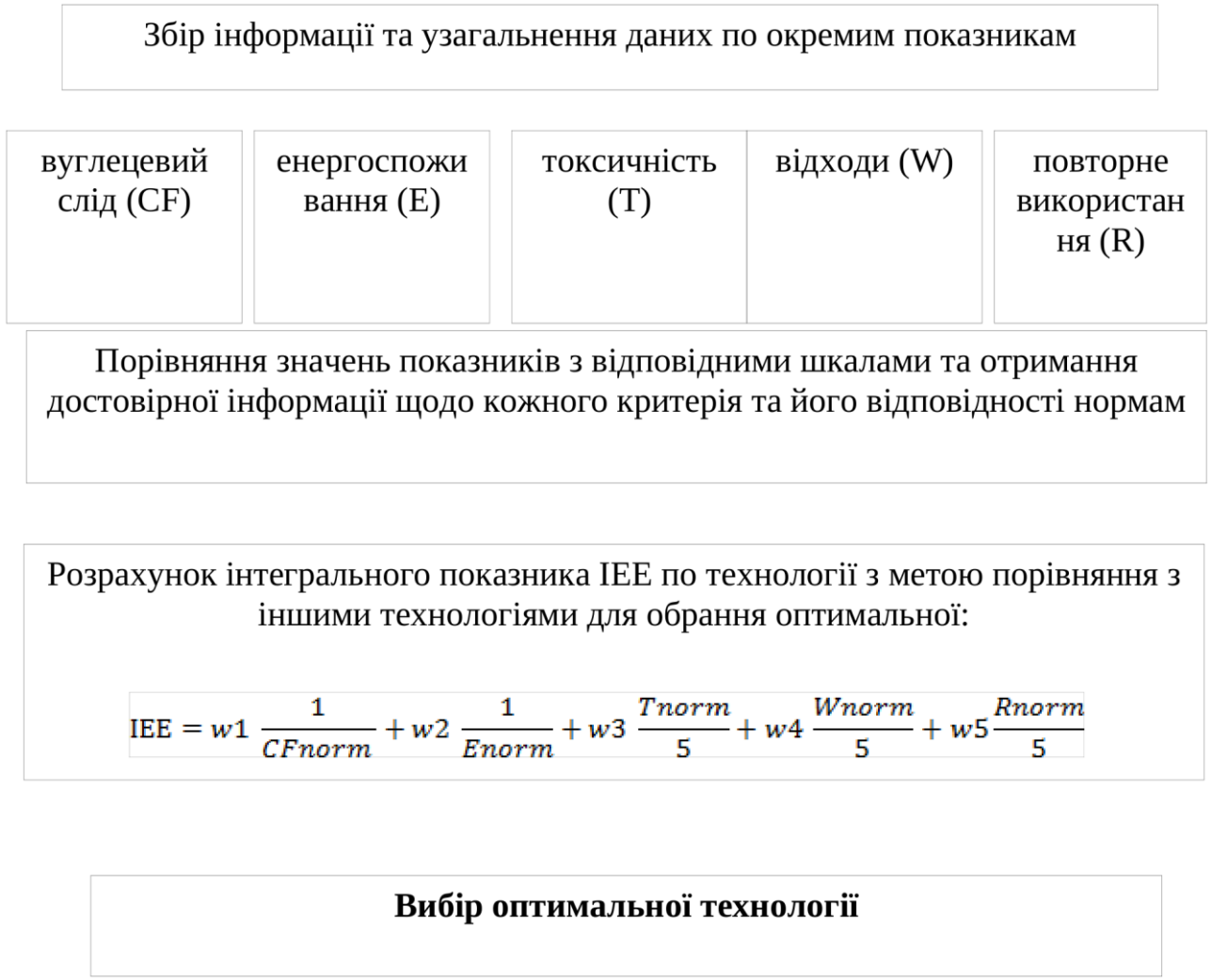

Рис. 3.3. Методика вибору оптимальних технологій переробки ПВХ–профілів на основі оцінки технологічних методів вторинної переробки

Джерело: узагальнено автором

Продемонструємо на конкретному прикладі дію даної методики.

Узагальнення показників, які характеризують кожну окрему технологію в розрізі п’яти технологій представлено в таблиці 3.10 та на рисунку 3.4.

Таблиця 3.10

Узагальнення показників по окремим технологіям для розрахунку IEE

Технологія	Вуглецевий слід (кг CO_2–eq/кг)	Енергоспоживання (кВт·год/кг)	Токсичність (0–1)	Відходи (%)	Повторне використання (%)
Технологія 1	2.5	1.8	0.7	12	40
Технологія 2	3.2	2.2	0.9	18	35
Технологія 3	1.9	1.4	0.5	10	60
Технологія	Вуглецевий слід (кг CO_2–eq/кг)	Енергоспоживання (кВт·год/кг)	Токсичність (0–1)	Відходи (%)	Повторне використання (%)
Технологія 4	2.1	1.6	0.6	11	55
Технологія 5	2.8	2.0	0.8	15	45

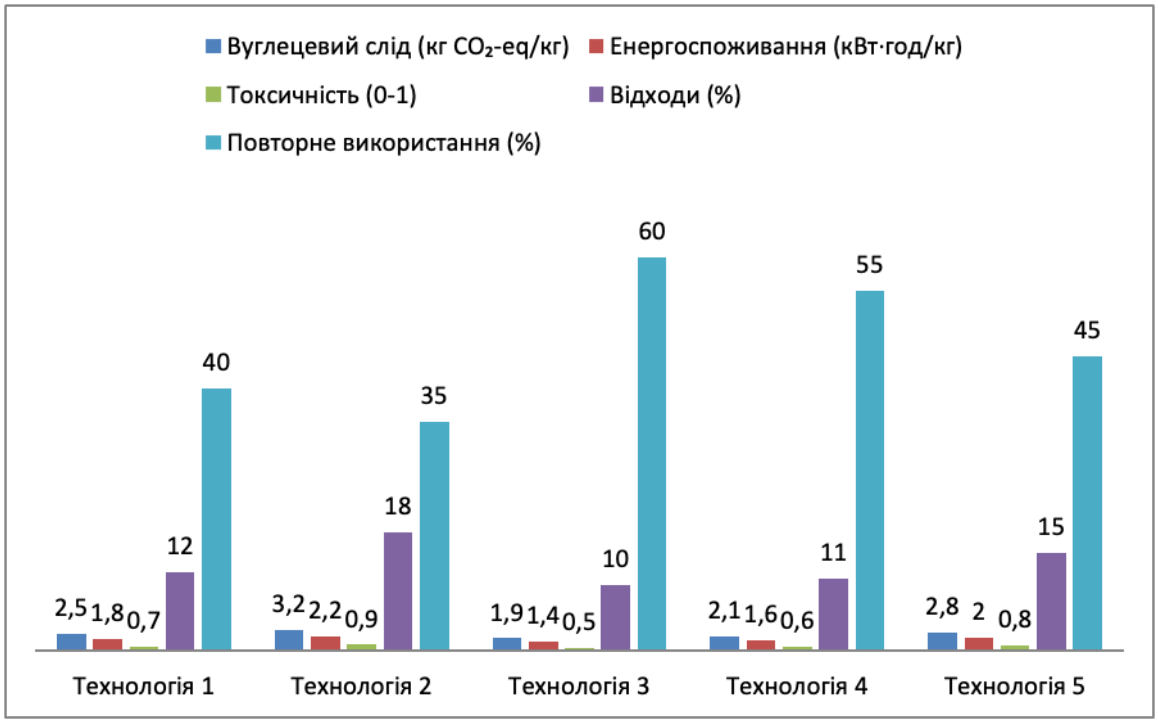

Рис.3.4. Значення показників в розрізі окремих технологій

Джерело: узагальнено особисто

Розраховуємо Індекс екологічної ефективності (IEE):

T3: IEE = 1.000

T4: IEE = 0.808

T1: IEE = 0.489

T5: IEE = 0.316

T2: IEE = 0.000

Таким чином, технологія 3 є найкращою, оскільки має найвищий показник IEE. Вона демонструє найкращі екологічні характеристики за всіма критеріями, особливо з погляду низької токсичності, мінімальних відходів та високого рівня повторного використання. Найменш доцільна до використання – Технологія 2, тому що вона має негативні екологічні показники та мінімальну повторну переробку.

Висновки до третього розділу

Обґрунтовано перспективи розвитку інноваційних технологій виробництва ПВХ-профілів із використанням рециклату та біо-ПВХ. Їх впровадження зумовлене такими факторами:

- Масштабна повоєнна відбудова України: стрімке зростання будівельної активності, насамперед у житловому секторі, формує високий попит на сучасні віконні конструкції та екологічні ПВХ-профілі.
- Курс на енергоефективність і термомодернізацію: масова заміна застарілих вікон під час реконструкції існуючого будівельного фонду стимулює розширення ринку та впровадження інноваційних теплозберігаючих рішень.
- Розвиток внутрішнього виробництва та експортний потенціал: нарощування локальних потужностей дозволить оптимізувати логістику, знизити собівартість продукції та підвищити її конкурентоспроможність на ринках ЄС, де діють жорсткі екологічні вимоги щодо мінімізації впливу на довкілля.
- Технологічне та естетичне вдосконалення: застосування передових методів переробки і розроблення нових дизайнів профілів розширюють асортимент, задовольняють зростаючі вимоги споживачів та додатково стимулюють попит.

Запропоновано перелік із п’яти екологічних критеріїв для оцінки технології переробки ПВХ:

1. Вуглецевий слід (kg CO_2–eq/kg) – є ключовим показником впливу на зміну клімату. Чим менший вуглецевий слід, тим менше технологія сприяє глобальному потеплінню. Цей критерій дозволяє кількісно оцінити рівень парникових газів, що викидаються у процесі переробки ПВХ.

2. Енергоспоживання (кВт·год/кг) – важливий з точки зору сталого розвитку. Енергоефективні технології споживають менше ресурсів і знижують залежність від викопних джерел енергії.

3. Токсичність побічних продуктів – впливає на стан екосистем і здоров’я

людей. Наявність шкідливих викидів або речовин у технології переробки може призводити до забруднення ґрунтів, води та повітря.

4. Кількість утворених відходів (% від маси) – свідчить про ефективність використання сировини. Чим менше відходів, тим менше навантаження на сміттєзвалища та системи рециклінгу .

5. Рівень повторного використання (%) – показує, наскільки матеріал можна повернути в обіг без втрати якості. Це сприяє циркулярній економіці та зменшенню потреби у первинних ресурсах.

Встановлено, що технології переробки ПВХ по–різному впливають на рівень викидів CO_2:

механічна переробка – має найменший вуглецевий слід, оскільки не включає хімічних реакцій і вимагає мало енергії (≤ 0.5 кг CO_2/кг). Вона дозволяє зменшити потребу у виробництві первинного ПВХ.

хімічна переробка супроводжується складними процесами (гідроліз, крекінг), які вимагають високих температур і реактивів – це призводить до середнього рівня CO_2 (~1.2 кг/кг).

термічна переробка спричиняє найбільші викиди (до 3 кг CO_2/кг і більше), оскільки ПВХ містить хлор, який при згорянні утворює HCl та інші шкідливі гази, що потребують додаткового очищення.

Отже, механічний метод – найоптимальніший з погляду вуглецевого сліду.

Надано пропозиції до вдосконалення методів вторинної переробки та їх характеристика: поліпшення механічної переробки, термічна утилізація, хімічні методи, біотехнологічні підходи, комбіновані системи.

Запропонований узагальнений показник, який розраховується як інтегральне значення обґрунтованих екологічних критеріїв. Використання IEE дозволяє інтегрувати різні типи показників у єдине число. Завдяки нормалізації та зваженню метод порівнює екологічну ефективність різних технологій.

РОЗДІЛ 4
РОЗРОБКА МЕХАНІЗМУ РЕЦИКЛІНГУ СТАРИХ ДЕМОНТОВАНИХ ПВХ–ВІКОН З МЕТОЮ ЇХ ПОДАЛЬШОЇ ПЕРЕРОБКИ

4.1. Напрями інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів у промисловість

Полівінілхлорид (ПВХ) є одним із найбільш поширених полімерів, який активно використовується у виробництві будівельних матеріалів, зокрема віконних і дверних профілів, труб, облицювальних панелей. Водночас зростаючий обсяг використання ПВХ призводить до значного накопичення відходів, утилізація яких становить серйозну екологічну проблему. Традиційні методи знешкодження, такі як спалювання або захоронення на полігонах, супроводжуються утворенням токсичних сполук (діоксинів, фуранів, важких металів), що несуть високі ризики для довкілля та здоров'я людини [1, 2].

В умовах посилення європейських та міжнародних екологічних вимог інтеграція безпечних технологій переробки ПВХ–профілів у промисловість стає стратегічним завданням України. Вона відповідає положенням Національної стратегії управління відходами, принципам циркулярної економіки та «Зеленого курсу» ЄС, зеленого будівництва, до якого прагне долучитися Україна. Використання механічної активації, хімічної деполімеризації, контрольованого піролізу та біотехнологічних підходів дозволяє значно знизити вуглецевий слід і енергоспоживання, мінімізувати токсичність та збільшити частку повторного використання матеріалів [12, 19].

Крім екологічних переваг, впровадження таких технологій має суттєве економічне значення: вторинний ПВХ може замінити до 70–80 % первинної сировини, що знижує залежність від імпорту полімерів і забезпечує підприємствам стабільну ресурсну базу. За оцінками, лише переробка 10 тис. тонн демонтованих віконних профілів здатна принести економічний ефект понад

8 млн євро на рік, включаючи економію ресурсів і зниження викидів парникових газів.

Таким чином, актуальність інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів у промисловість зумовлена необхідністю мінімізації екологічних ризиків, виконання міжнародних зобов'язань України, формування конкурентоспроможного та ресурсоефективного виробництва, а також розвитку циркулярної економіки та зеленого будівництва**.**

В якості таких напрямів інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів у промисловість доцільно зазначити:

1. Впровадження системи роздільного збору та сортування відходів ПВХ на рівні підприємств та муніципалітетів. Це дозволить забезпечити якісну сировину для механічної та хімічної переробки, знизити рівень домішок та підвищити відсоток повторного використання.

2. Індустріальна інтеграція сучасних технологій (механічна активація, деполімеризація, контрольований піроліз, біопластифікатори) у виробничі цикли підприємств. Для цього доцільно створити пілотні виробництва на базі існуючих переробних заводів.

3. Використання відновлюваних джерел енергії при переробці ПВХ для зменшення вуглецевого сліду. Наприклад, впровадження сонячних електростанцій чи біоенергетичних установок на підприємствах.

4. Розробка кластерів переробки ПВХ, які об'єднуватимуть виробників, наукові установи та місцеві органи влади. Це створить синергію для впровадження інновацій та зниження витрат.

5. Автоматизація процесів сортування та переробки з використанням сучасних роботизованих ліній та систем штучного інтелекту для підвищення якості вторинної сировини.

Так, роздільний збір на рівні підприємств та муніципалітетів є базовою умовою формування якісного потоку сировини для механічної та хімічної переробки ПВХ [2, 32].

Стандартизовані контейнери та кольорове кодування зменшують частку

сторонніх домішок (скло, метал, органіка), що підвищує вихід придатного матеріалу.

Водночас, впровадження системи попередньої ідентифікації маркування (наприклад, PVC–U, PVC–P) дозволяє оперативно відокремлювати жорсткі та пластифіковані фракції.

Оптичне сортування доречно здійснювати з використанням ІЧ‑сенсорів та спектральної ідентифікації, що покращує точність відбору до 95–98 %, знижуючи витрати на доочищення.

На нашу думку, на підприємствах доцільно організувати «пости промислового демонтажу» ПВХ–вікон із попереднім вилученням фурнітури, армування, ущільнювачів.

У муніципалітетах потрібно розробити правила роздільного збирання в межах будівельних майданчиків і центрів повторного використання будматеріалів.

При цьому, договори на відповідальне вивезення й приймання ПВХ–відходів мають містити KPI за чистотою фракції, часткою повернення і рівнем домішок. Цифрове відстеження партій (QR/RFID) формує прозорий ланцюг простежуваності від місця демонтажу до переробника.

Крім того доцільно впровадити економічні стимули (знижені тарифи за вивіз чистих фракцій, штрафи за змішані), які пришвидшують перехід на роздільний збір.

Результатом впровадження даної пропозиції є підвищення відсотка повторного використання та зниження витрат на переробку, що напряму покращує екологічний та економічний баланс.

Важливе значення також має індустріальна інтеграція сучасних технологій. Так, механічна активація (інтенсифіковане подрібнення/активаційне змішування) підвищує адгезію між реґранулятом та модифікаторами, покращуючи механіку.

Деполімеризація дозволяє частково відновлювати мономерні/олігомерні

фракції та вилучати стабілізатори, що утруднюють повторний переробк. Контрольований піроліз дає змогу перетворювати органічну частину на синтез‑газ/масляні фракції за умов селективного знешкодження HCl. Біопластифікатори (наприклад, на основі цитратів/епоксидованих олій) зменшують токсикологічні ризики й покращують екологічний профіль виробів [86, 131].

Особливу увагу, на нашу думку, потрібно приділити створенню пілотних виробництв на базі діючих заводів, що зменшує капітальні бар’єри й пришвидшує перенесення технологій у серійні лінії.

Інтегровані лінії мають включати вузли дегазації, системи уловлювання HCl, нейтралізацію та рекуперацію енергії з гарячих потоків [87, 98].

Обов’язковою в даному контексті виступає метрологія: контроль гранулометрії, реології (MFR), залишкових стабілізаторів, летких домішок і механічних показників.

При цьому технологічні карти повинні охоплювати модифікацію складів ($CaCO_3$, ударомодифікатори, твердники) для забезпечення стабільності властивостей.

На нашу думку, співпраця з НДІ та університетами забезпечує адаптивні рецептури під різні джерела відходів (віконні профілі, труби, кабельний ПВХ тощо).

В свою чергу, IT‑надбудова MES/SCADA дає змогу моніторити якість у реальному часі й оперативно коригувати параметри екструзії та грануляції.

Наступним напрямом виступає такий аспект, як відновлювані джерела енергії (ВДЕ) у переробці.

Енергомісткість подрібнення, екструзії та термічних стадій формує значну частку вуглецевого сліду переробки ПВХ. Інтеграція дахових/наземних СЕС для живлення дробарок, мийок і грануляторів зменшує питомі викиди CO_2‑еквіваленту. Біоенергетичні установки на відходах деревини/агросировини можуть покривати теплові навантаження сушіння та підігріву промивних

контурів. Акумуляція (Li‑ion/Na‑ion) і керування піковими навантаженнями дозволяють знизити вартість кВт·год та стабілізувати роботу ліній. Системи рекуперації тепла з екструдерів і конденсаційних вузлів скорочують споживання газу/електрики на допоміжні процеси. Контракти PPA/зелені тарифи формують передбачувану вартість енергії на 10–15 років, підвищуючи інвестпривабливість проєктів зеленого будівництва.

В той же час, моніторинг енергоефективності (ISO 50001) забезпечує безперервне поліпшення, зокрема через енергоаудит вузлів з найбільшими втратами [137].

Гібридні рішення (СЕС + мережа + акумуляція) підтримують безперервність процесів і зменшують ризики зупинок.

Кількісна оцінка ефектів інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ‑профілів представлена в таблиці 4.1:

Таблиця 4.1

Кількісна оцінка ефектів інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ‑профілів

Показник	Формула / припущення	Результат
Обсяг переробки демонтованих ПВХ‑профілів	Задане припущення	10 000 т/рік
Економія на сировині завдяки заміщенню первинного ПВХ	10 000 · 800 євро/т	8 000 000 євро/рік
Скорочення викидів CO_2	10 000 · 2 т CO_2/т	20 000 т CO_2/рік
Економія електроенергії	(2,5 – 1,5) кВт·год/кг · 10 000 т	10 000 000 кВт·год/рік
Економія витрат на електроенергію	10 000 000 · 0,10 євро/кВт·год	1 000 000 євро/рік
Додатковий вихід придатного матеріалу завдяки сортуванню	10 000 · 10 %	1 000 т/рік

Продовження таблиці 4.1

Показник	Формула / припущення	Результат
Економічний ефект від додаткового виходу RePVC	1 000 · 800 євро/т	800 000 євро/рік
Зниження собівартості переробки завдяки кластеризації та автоматизації	1200 євро/т · 10 % · 10 000 т	1 200 000 євро/рік

Джерело: розраховано автором на основі припущень щодо цін, енергоємності та показників виходу RePVC.

Вибір базового обсягу переробки демонтованих ПВХ–профілів на рівні 10 000 т/рік ґрунтується на поєднанні ринкових, виробничих та соціально–економічних чинників**.**

По–перше, відповідно до європейської практики функціонування регіональних центрів рециклінгу полімерів, економічно доцільною вважається потужність 8–15 тис. т/рік, яка дозволяє:

забезпечити безперервне завантаження ліній;

уникнути перевитрат на логістику;

сформувати стабільний попит на вторинну сировину.

По–друге, з огляду на ситуацію на ринку праці, обсяг 10 000 т/рік відповідає можливості залучення:

80–120 працівників (оператори, інженери, логісти, контролери якості);

без дефіциту кваліфікованих кадрів;

без надмірної автоматизації на стартовому етапі.

По–третє, з точки зору інвестиційного навантаження, така потужність не потребує надмірних капітальних витрат і може бути реалізована як пілотний проєкт, масштабований у подальшому.

Отже, показник 10 000 т/рік є репрезентативним, реалістичним і економічно обґрунтованим.

Кількісна оцінка інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ‑профілів підтверджує високу економічну та екологічну доцільність таких

рішень. Переробка 10 тис. т демонтованих віконних профілів на рік за умов заміщення первинного ПВХ вторинним RePVC дає змогу заощадити близько 8 млн євро на сировині та скоротити викиди парникових газів на орієнтовно 20 000 т CO_2 на рік. Застосування енергоефективних технологій, що знижують питомі витрати електроенергії з 2,5 до 1,5 кВт·год/кг, забезпечує економію близько 10 000 000 кВт·год на рік, що за умовної вартості електроенергії 0,10 євро/кВт·год відповідає додатковому економічному ефекту близько 1 000 000 євро. Впровадження високоточних систем сортування підвищує вихід придатного матеріалу щонайменше на 10 %, тобто орієнтовно на 1 000 т RePVC, що додає ще близько 800 000 євро економії щороку. Кластерні моделі організації виробництва та автоматизація технологічних процесів дозволяють знизити собівартість переробки приблизно на 10 %, що для базового рівня витрат 1 200 євро/т забезпечує додатковий економічний ефект на рівні близько 1 200 000 євро на рік. Сукупний ефект від впровадження зазначених заходів перетворює переробку ПВХ‑профілів на один із ключових напрямів підвищення ресурсоефективності та конкурентоспроможності промислових підприємств.

Безперечним є той факт, що перехід на ВДЕ покращує екологічні декларації продуктів (EPD) та полегшує вихід на ринки з високими вимогами до зеленого будівництва.

При цьому спостерігається сумарний ефект, який проявляється в наступному: нижчий вуглецевий слід продукції та краща відповідність ESG‑критеріям для інвесторів.

Крім того, на нашу думку важливим є створення кластерів переробки ПВХ (промислово‑наукових екосистем). Кластери об’єднують переробників, виробників виробів, збирачів відходів, логістів, науковців і муніципалітети в єдину економіку масштабу.

Доведено, що спільна інфраструктура (сортувальні хаби, аналітичні лабораторії, центри тестування) знижує витрати кожного учасника. Співфінансування НДДКР підвищує швидкість комерціалізації нових рецептур і

технологічних вузлів. Єдиний цифровий майданчик для відстеження потоків матеріалу та CO_2-балансів забезпечує прозорість і планування потужностей. Публічно-приватні партнерства спрощують виділення земельних ділянок і підключення до мереж/інженерних систем. Регулярні кластерні ради погоджують стандарти якості реґранулятів, тести сумісності та правила технічного аудиту постачальників. Освітні програми кластерів готують операторів ліній, інженерів–технологів та фахівців із якості. Механізми внутрішнього карбон–ринку в межах кластера стимулюють учасників до додаткових скорочень викидів. Спільні закупівлі обладнання (CAPEX-кооперація) гарантують кращі умови від виробників та сервісних компаній.

В результаті реалізації запропонованого напряму – зниження собівартості, вища якість продукції та системна інноваційність регіону.

Наступний напрям – автоматизація та штучний інтелект у сортуванні й переробці. Комп'ютерний зір і мультиспектральні камери дають змогу розпізнавати ПВХ та домішки з високою точністю на конвеєрі. Роботизовані маніпулятори із навчанням від демонстрацій прискорюють вилучення фурнітури/армування з рам та профілів. Моделі ШІ прогнозують якість реґрануляту за параметрами вхідної сировини та режимів грануляції/екструзії. Алгоритми оптимізації логістики мінімізують пробіги транспорту й втрати часу при зборі/доставці партій. Предиктивне обслуговування обладнання зменшує простої, підвищує OEE та продовжує ресурс екструдерів і дробарок.

Цифрові близнюки ліній дозволяють тестувати рецептури і режими без ризику для реального виробництва. Автоматизовані системи контролю якості (онлайн-віскозиметрія, газоаналіз) забезпечують стабільні властивості продукту. Інтеграція ERP/MES з модулем простежуваності формує повний паспорт партії та підвищує довіру клієнтів. Безпека праці покращується через моніторинг небезпечних газів (HCl), автоматичні витяжки й інтерлоки. Автоматизація скорочує людський фактор, підвищує вихід придатної продукції

та рентабельність.

Запропоновані напрями, на нашу думку, здатні забезпечити ефективність промислових підприємств та забезпечити необхідний рівень їх екологічності.

4.2. Пропозиції щодо удосконалення нормативно–правової бази та створення спеціальних програм розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів

Удосконалення нормативно–правової бази та створення спеціальних програм розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів виступає необхідною умовою гармонізації українського законодавства [6, 19].

Перш за все, на нашу думку, доцільно розробити Проєкт національного стандарту на вторинний ПВХ з чіткими вимогами до якості та безпечності.

Структура Проєкту Національного стандарту на вторинний ПВХ представлена в таблиці 4.2.

Таблиця 4.2

Структура Проєкту Національного стандарту на вторинний ПВХ

Елемент	Характеристика
Загальні положення:	вимоги до якості та безпечності вторинного ПВХ
Основні вимоги:	домішки ≤ 3 %, повторне використання ≥ 70 %, контроль токсичних залишків.
Вимоги до процесу:	вуглецевий слід ≤ 2,5 кг CO_2/кг, енергоспоживання ≤ 1,5 кВт·год/кг.
Контроль якості:	сертифікація та щорічний моніторинг.
Маркування:	«RePVC–eco».

Джерело: запропоновано особисто

Нижче подано макет національного стандарту у формі нормативного акта із чіткими вимогами до якості та безпечності вторинного ПВХ (RePVC).

Проєкт НАЦІОНАЛЬНОГО СТАНДАРТУ УКРАЇНИ «Вторинний ПВХ (RePVC). Технічні вимоги та методи контролю»

Сфера застосування: визначає вимоги до гранулятів і порошків RePVC, що виробляються з демонтованих виробів (віконні профілі, труби, кабельний ПВХ).

Нормативні посилання: ISO 14021, ISO 50001, EN 15343 (простежуваність), EN 17059 (піролізні установки), відповідні ДСТУ/EN щодо випробувань ПВХ [137, 138, 139].

Терміни та визначення: RePVC‑U, RePVC‑P, партія, домішки, стабілізатор, леткі речовини, паспорт партії.

1. Вимоги до якості

Вміст ПВХ ≥ 96 мас. %, сумарні полімерні домішки ≤ 3 мас. %, неорганічні домішки ≤ 1 мас. %.

Залишкова вологість ≤ 0,5 %.

Леткі речовини (VOC) ≤ 0,3 мас. %.

Вміст стабілізаторів на основі важких металів: Pb ≤ 0,05 %, Cd ≤ 0,005 %.

Індикативна текучість розплаву (MFR) у межах, погоджених із замовником для конкретного застосування.

Гранулометричний склад: 90 % гранул у діапазоні 2–5 мм (для гранулятів) або d50 = 150–500 мкм (для порошків).

Механічні показники контрольних зразків: σt, E, ударна в’язкість – не нижче 85 % від аналогів із первинного ПВХ для заданої рецептури.

2. Вимоги безпечності та екології

Вміст HCl у газових викидах при термообробці – відповідно до лімітів місцевих норм, з обов’язковою нейтралізацією та моніторингом.

Відсутність заборонених пластифікаторів (DEHP, DBP тощо) понад граничні концентрації, встановлені REACH/нац. нормами.

Паспорт безпеки матеріалу (SDS) та екологічна декларація продукту (EPD) для серійних марок.

3. Методи контролю

ІЧ‑спектроскопія/DSC для ідентифікації полімерної матриці та домішок.

Гравіметрія для вологи; газоаналіз для VOC.

Атомно–абсорбційна/ICP‑MS для важких металів.

Механічні випробування зразків, реологія (MFR), гранулометрія (сита/лазерний аналіз).

4. Правила приймання і маркування

Партія не більше 25 т з однорідними параметрами.

Паспорт партії з QR‑кодом: джерело, дата, протокол випробувань, CO_2‑фактор, рецептура.

Маркування «RePVC‑eco» з класом якості (A/B) та призначенням (профілі/труби/загальнопромислова переробка).

5. Транспортування та зберігання

Закрита тара/біг–беги; захист від зволоження та прямого сонячного випромінювання.

Термін зберігання – 12 місяців за умов ≤ 25 °C і RH ≤ 65 %.

6. Відповідність та оцінка відповідності

Первинна сертифікація лінії та щоквартальний аудит лабораторії контролю якості.

Періодичний нагляд – раз на 12 місяців, включно з відбором зразків із ринку.

Оцінка ефектів запровадження стандарту на вторинний ПВХ (RePVC) представлена в таблиці 4.3:

Таблиця 4.3

Оцінка ефектів запровадження стандарту на вторинний ПВХ (RePVC)

Показник	Формула / припущення	Результат
Обсяг демонтованих ПВХ‑профілів на рік	Задане припущення	10 000 т/рік

Продовження таблиці 4.3

Показник	Формула / припущення	Результат
Обсяг RePVC до запровадження стандарту	10 000 · 0,20 · 0,90	1 800 т/рік
Обсяг RePVC після запровадження стандарту	10 000 · 0,80 · 0,70 · 0,97	5 432 т/рік
Додатковий обсяг вторинного ПВХ	Різниця між новим та базовим рівнем	3 632 т/рік
Економія на сировині	3 632 · 800 євро/т	2 905 600 євро/рік
Скорочення викидів CO_2	3 632 · 2 т CO_2/т	7 264 т CO_2/рік
Зменшення витрат на захоронення	3 632 · 80 євро/т	290 560 євро/рік

Джерело: розраховано автором на основі припущень щодо структури потоків ПВХ–відходів.

Запровадження національного стандарту на вторинний ПВХ (RePVC) дає змогу істотно підвищити частку повторного використання демонтованих ПВХ‑профілів. У розрахунковому прикладі для 10 000 т відходів на рік обсяг вторинного ПВХ зростає з 1 800 т до 5 432 т, тобто на 3 632 т. За умови, що вартість первинного ПВХ становить близько 2 000 євро/т, а RePVC – 1 200 євро/т, додаткова економія на сировині перевищує 3 млн євро на рік. Одночасно скорочуються викиди парникових газів приблизно на 7 264 т CO_2 на рік завдяки заміщенню первинного полімеру, а також зменшуються витрати на захоронення відходів орієнтовно на 290 560 євро щороку. Це підтверджує високу екологічну та економічну ефективність запровадження єдиного стандарту якості для RePVC.

Крім того, на нашу думку, доцільним виступає внесення змін до Закону України «Про управління відходами» з урахуванням обов’язкової рециклінгу ПВХ–виробів [6, 140].

Пропозиції до внесення змін у законодавство стосуються, перш за все, таких законодавчих актів:

1. Закон «Про управління відходами»: система РВВ, квоти на повторне використання ≥ 50 %.

2. Податковий кодекс: пільгова ставка податку, податковий кредит.

Так, пропонується доповнити закон «Про управління відходами» статтею

«Обов’язкова утилізація полівінілхлоридних виробів (ПВХ)» із такими ключовими положеннями:

Визначення переліку виробів, що підлягають обов’язковій рециклінгу (віконні профілі, труби, кабельні оболонки тощо).

Обов’язок виробників/імпортерів забезпечити збір і передачу на переробку не менше 80 % демонтованих виробів від обсягу введення на ринок із лагом 10 років.

Вимога укладати договори з ліцензованими переробниками та звітувати в електронній системі простежуваності.

Адміністративна відповідальність за невиконання квот; можливість заміщення частини зобов’язань купівлею підтверджених «сертифікатів переробки».

Формулювання доповненого елементу представлено на рисунку 4.1.

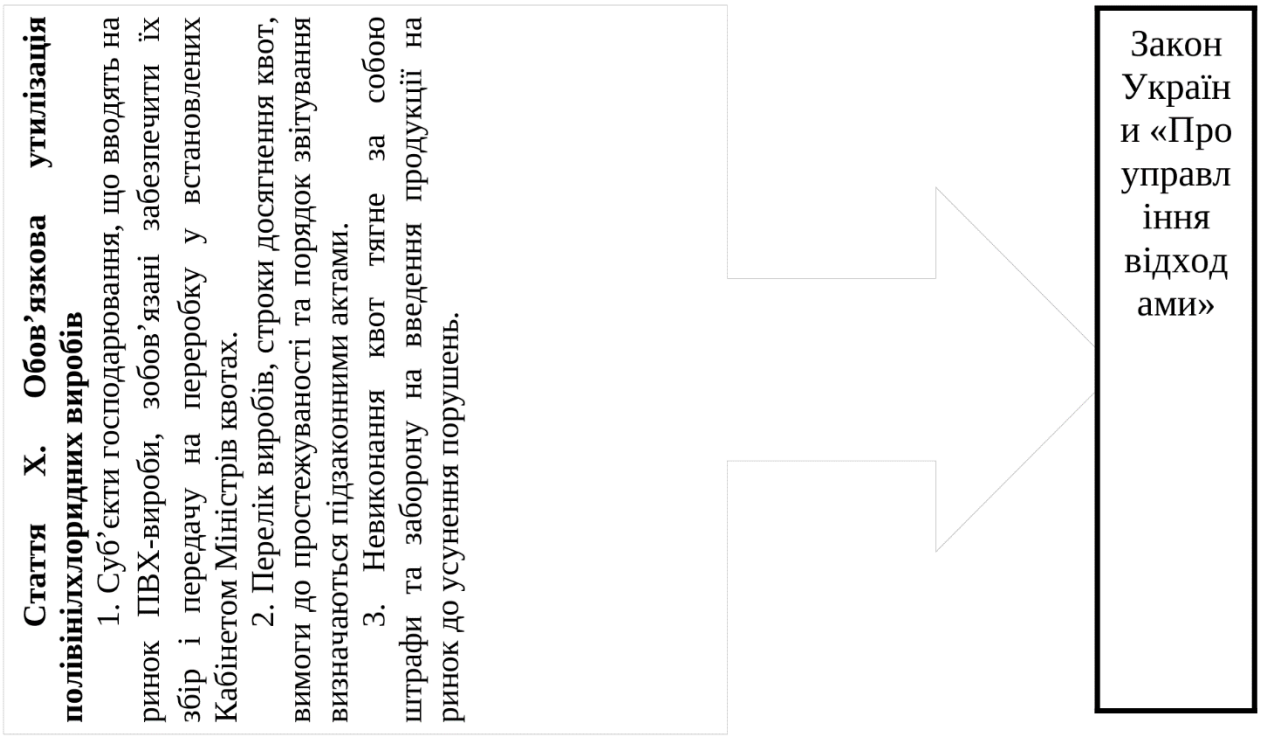

Рис. 4.1. Пропозиції щодо доповнення Закону України «Про управління відходами»

Крім того доцільно нести правки в Закон України «Про управління

відходами» в контексті визначення системи РВВ і квоти ≥ 50 % повторного використання.

Отже, пропонується розширена відповідальність виробника (РВВ) для ПВХ‑виробів із мінімальною квотою повторного використання/переробки 50 % з поетапним зростанням:

створення колективних систем РВВ для ПВХ із обов’язковою реєстрацією;

щорічні звіти про зібрані/перероблені обсяги та досягнуті показники якості;

механізм «зелених сертифікатів переробки» для підтвердження виконання зобов’язань в контексті зеленого будівництва.

Формулювання доповненого елементу представлено на рисунку 4.2.

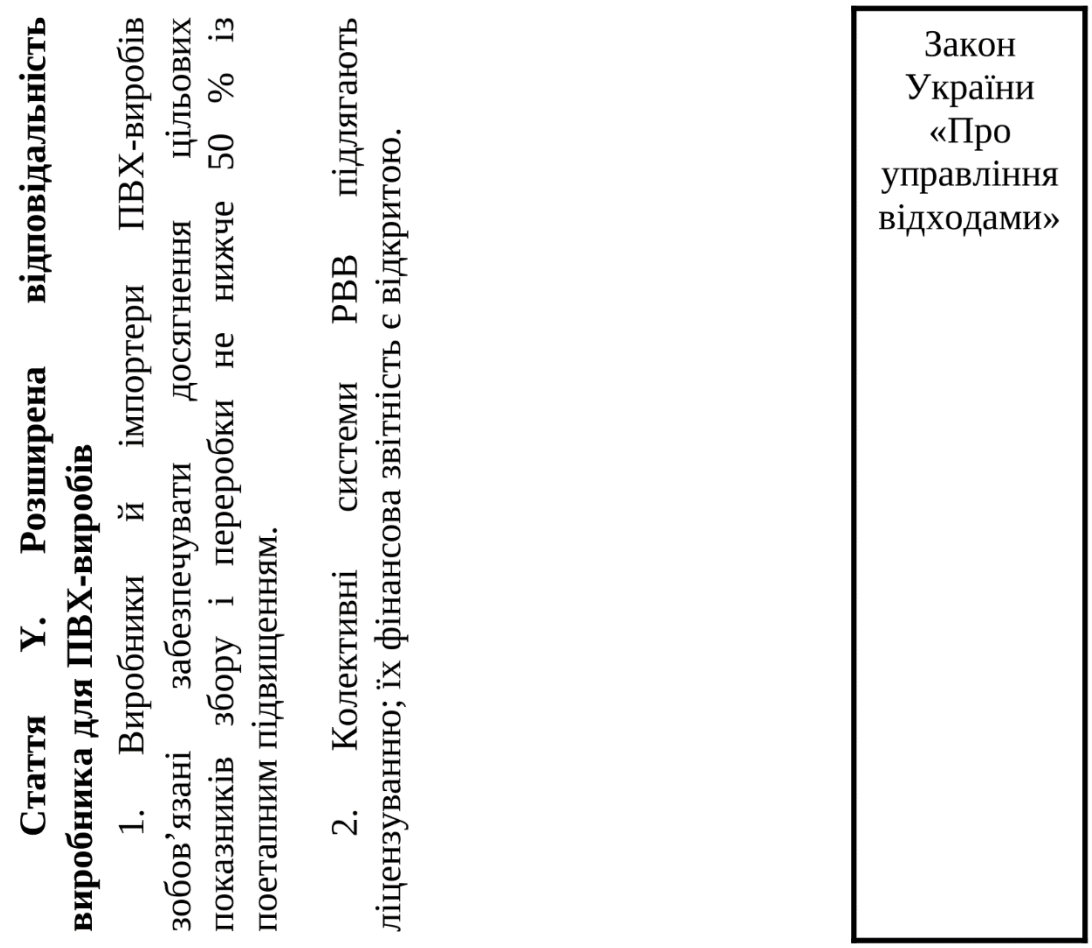

Рис. 4.2. Пропозиції щодо доповнення Закону України «Про управління відходами»

Крім того, доцільно внести правки в Податковий кодекс України в частині

пільгової ставки та податкового кредиту [140].

На нашу думку, доречно запровадити податкові стимули для виробників та переробників, що використовують RePVC:

впровадити прискорену амортизацію обладнання для переробки ПВХ (коефіцієнт 2,5);

податковий кредит на інвестиції у ВДЕ для переробних підприємств – до 20 % капітальних витрат;

запровадити зниження ставки податку на прибуток на 5 п.п. для частки прибутку, отриманого від продажу продукції з RePVC‑eco.

Доцільно також реалізувати запровадження розширеної відповідальності виробника (РВВ) для компаній, що випускають ПВХ–вікна та профілі. Це стимулюватиме виробників брати участь у переробці.

Важливим напрямом також виступає надання податкових пільг і державних грантів підприємствам, що впроваджують екологічно безпечні технології.

Оцінювання ефектів законодавчих змін і податкових стимулів для переробки ПВХ доцільно здійснювати в рамках балансової моделі «потік відходів → вихід вторинної сировини → економічні вигоди → податкові ефекти», де ключовими змінними виступають потужність інфраструктури переробки, різниця цін між первинним та вторинним ПВХ, вуглецевий ефект заміщення, а також параметри податкових преференцій. У базовій постановці сукупна пропускна здатність мережі пілотних хабів визначається як сума їхніх номінальних потужностей:

$$Q_{\Sigma} = \sum_{i=1}^{n} Q_i \tag{4.1}$$

За умови впровадження трьох регіональних хабів з однаковою паспортною потужністю Qi = 15 000 т/рік маємо $Q_{\Sigma} = 3 \cdot 15\,000 = 45\,000$ т/рік. Саме ця величина формує «верхню межу» переробки у сценарії функціонування

мережі хабів, що відображає перехід від одиничного пілоту до інституційно підтриманої інфраструктури (через РВВ, гранти, податкові стимули), отже, розрахунки мають інтерпретуватися як річний ефект при досягненні проєктного завантаження.

Економічний ефект від заміщення первинного ПВХ вторинним (RePVC) коректно моделювати як зменшення витрат на сировину на одиницю продукції, помножене на обсяг заміщення:

$$E_{\text{raw}} = Q_{\Sigma} \cdot \Delta P, \tag{4.2}$$

де, $\Delta P = P_{\text{prim}} - P_{\text{sec}}$ – цінова «премія первинності», що відображає, наскільки дорожче обходиться первинний полімер порівняно з вторинним матеріалом еквівалентної функціональної придатності. За прийнятим припущенням ΔP=800 євро/т річна економія витрат на сировину становить $E_{\text{raw}} = 45\,000 \cdot 800 = 36\,000\,000$ євро/рік. Важливо, що цей ефект є прямим (cash–effect) і не залежить від ставки дисконту в однорічному горизонті; однак у багаторічній оцінці його доцільно приводити до теперішньої вартості через

$$\text{NPV} = \sum_{\text{i}=1}^{T} \frac{E_{\text{raw,t}}}{(1+r)^t} \tag{4.3}$$

Екологічний ефект у вуглецевому вимірі доцільно рахувати за методом заміщення (substitution approach), коли кожна тонна вторинного ПВХ вважається такою, що «витісняє» виробництво певної кількості первинного ПВХ, а відтак зменшує пов’язані з ним викиди. Тоді скорочення викидів CO_2 за рік визначається як:

$$E_{CO_2} = Q_{\Sigma} \cdot \Delta c \tag{4.4}$$

Δc – питомий ефект скорочення (т CO_2/т), який узагальнює різницю вуглецевих інтенсивностей ланцюга «первинне виробництво» та

«переробка/рециклінг». За прийнятою консервативною оцінкою Δc=2 т CO_2 / t отримуємо:

$$E_{CO_2} = 45\,000 \cdot 2 = 90\,000 \text{ т } CO_2/\text{рік.} \quad (4.5)$$

Методологічно це є чистим річним ефектом, який, за наявності ціни на вуглець P_{CO2}, може бути монетизований як $V_{CO_2} = E_{CO_2} \cdot P_{CO_2}$.

У нашому випадку монетизація вуглецю не закладена, натомість фіксується фізичний результат, що є коректним для дисертаційної постановки із фокусом на екологічній результативності.

Податковий ефект від прискореної амортизації обладнання слід трактувати як зміну оподатковуваного прибутку через збільшення амортизаційних відрахувань у поточному періоді. Загальна логіка тут така: якщо річна амортизація за стандартним режимом дорівнює A_0, а за прискореним режимом – A_1, то додаткова амортизація $\Delta A = A_1 - A_0$ зменшує податкову базу на ΔA, а економія податку становить:

$$E_{\text{tax,dep}} = \Delta A \cdot \tau \quad (4.6)$$

де τ– ставка податку на прибуток.

У нашому сценарії закладено A1=1 250 000 євро/рік і A0=500 000 євро/рік, отже ΔA=750 000 євро/рік. За ставки τ=18% маємо $E_{\text{tax,dep}} = 750\,000 \cdot 0.18 = 135\,000$ євро/рік.

Економічно це не «додатковий прибуток», а перерозподіл податкового тягаря у часі (tax deferral), тобто збільшення ліквідності та скорочення поточних податкових платежів, що для капіталомістких переробних ліній є критичною умовою інвестиційної привабливості на етапі запуску.

Податковий кредит на інвестиції у ВДЕ коректно описувати як одноразову

знижку податкового зобов'язання або компенсацію частини капітальних витрат у розмірі к від інвестицій I_{RES} : $E_{\text{tax,RES}} = \kappa \cdot I_{\text{RES}}$. За прийнятою конструкцією к = 20% і I_{RES}=1 000 000 євро одержуємо $E_{\text{tax,RES}} = 0.20 \cdot 1\,000\,000 = 200\,000$ євро (одноразово). Для наукової інтерпретації важливо підкреслити, що цей механізм зменшує ефективну вартість капіталу (WACC) для переробного підприємства, адже знижує потребу у зовнішньому фінансуванні інвестицій, а отже опосередковано впливає і на конкурентоспроможність RePVC.

Ефект від зниження ставки податку на прибуток для частки прибутку, отриманого від продажу продукції з RePVC–eco, доцільно формалізувати як різницю ефективних ставок на маржинальний прибуток «еко–сегмента»: $E_{\text{tax,eco}} = \Pi_{\text{eco}} \cdot (\tau_0 - \tau_1)$.

Якщо прибуток від RePVC–eco оцінено як Π_{eco}=2 000 000 євро/рік, а ставка знижується з τ0=18% до τ1=13% (зменшення на 5 п.п.), тоді $E_{\text{tax,eco}} = 2\,000\,000 \cdot (0.18 - 0.13) = 100\,000$ євро/рік. Таким чином, сумарний економіко–фіскальний ефект для суб'єктів ринку складається з (i) прямої сировинної економії, (ii) фізичного екологічного результату у CO_2–еквіваленті, (iii) податкових механізмів, що підвищують ліквідність і рентабельність інвестицій у переробку; саме така «триконтурна» конструкція є найбільш придатною для обґрунтування доцільності РВВ, грантів і податкових стимулів як взаємодоповнюваних інструментів.

Таблиця 4.4

Розрахункова деталізація показників

Показник	Позначення	Формула	Підстановка	Результат
Сукупна потужність хабів	Q_Σ	$3 \cdot 15\,000$	$3 \cdot 15\,000$	45 000 т/рік
Економія на сировині	E_{raw}	$Q\Sigma \cdot 800$	$45\,000 \cdot 800$	36 000 000 €/рік
Скорочення CO_2	E_{CO2}	$Q\Sigma \cdot 2$	$45\,000 \cdot 2$	90 000 т/рік

Продовження таблиці 4.4

Показник	**Позначення**	**Формула**	**Підстановка**	**Результат**
Економія податку (аморт.)	$E_{tax,dep}$	$(A1-A0)\tau$	$(1\,250\,000 - 500\,000) \cdot 0.18$	135 000 €/рік
Кредит ВДЕ	$E_{tax,RES}$	κI_{RES}	$0.20 \cdot 1\,000\,0000$	200 000 € (1 раз)
Економія податку (RePVC–eco)	$E_{tax,eco}$	$Пеco(\tau 0 - \tau 1)$	2 000 000(0.18–0.13)	100 000 €/рік

Оцінка економічних та екологічних ефектів змін у законодавстві й податкових стимулів представлена в таблиці 4.5:

Таблиця 4.5

Оцінка економічних та екологічних ефектів змін у законодавстві й податкових стимулів

Показник	Формула / припущення	Результат
Сукупна потужність пілотних хабів	3 · 15 000 т/рік	45 000 т/рік
Економія на сировині завдяки заміщенню первинного ПВХ	45 000 · 800 євро/т	36 000 000 євро/рік
Скорочення викидів CO_2	45 000 · 2 т CO_2/т	90 000 т CO_2/рік
Економія податку завдяки прискореній амортизації обладнання	(1 250 000 – 500 000) · 18 %	135 000 євро/рік
Податковий кредит на інвестиції у ВДЕ	1 000 000 · 20 %	200 000 євро (одноразово)
Зменшення податкового навантаження на прибуток від RePVC‑eco	2 000 000 · (18 % – 13 %)	100 000 євро/рік

Джерело: розраховано автором на основі припущень щодо параметрів пілотних хабів та податкових преференцій.

Розташування ваги економічних та екологічних ефектів в обєднуючому просторі:

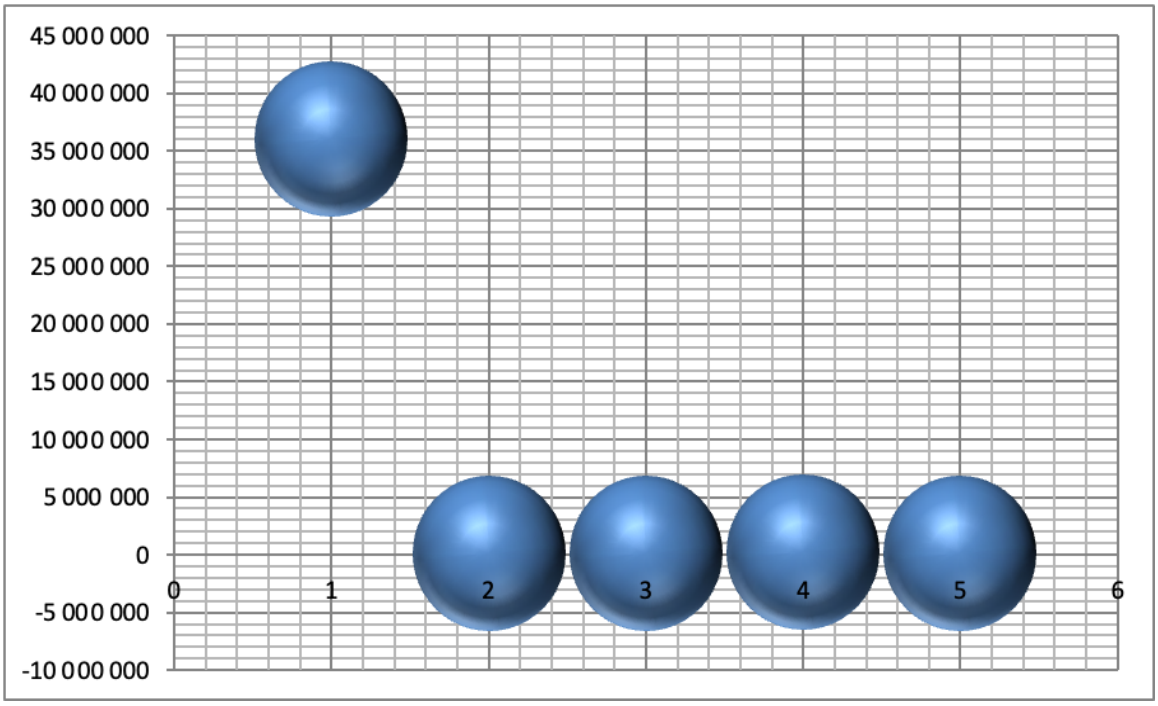

Рис.4.3. Розташування ваги економічних та екологічних ефектів в обєднуючому просторі

Джерело: побудовано особисто

Реалізація комплексних змін у законодавстві та податковій політиці щодо переробки ПВХ дає відчутний макроекономічний ефект. Створення мережі з трьох регіональних хабів потужністю по 15 тис. т/рік кожен забезпечує переробку до 45 000 т відходів ПВХ щороку. За умови економії близько 800 євро на кожній тонні вторинного полімеру загальний економічний ефект становить орієнтовно 36 млн євро на рік, а скорочення викидів CO_2 – близько 90 000 т на рік. Податкові стимули доповнюють цей ефект: прискорена амортизація обладнання дає економію близько 135 000 євро податку щороку, податковий кредит на інвестиції у відновлювані джерела енергії – ще 200 000 євро одноразово, а зниження ставки податку на прибуток для доходів від продажу продукції з RePVC‑eco забезпечує додаткову економію приблизно 100 000 євро на рік. У сукупності це створює потужні фінансові стимули для розвитку галузі переробки ПВХ.

Крім того, доцільним є створення державної програми розвитку переробки

ПВХ, включаючи фінансування досліджень і пілотних проєктів.

Так, сучасний етап розвитку економіки України характеризується зростанням обсягів використання полімерних матеріалів, серед яких особливе місце займає полівінілхлорид (ПВХ). Масове застосування ПВХ–профілів у будівництві, інфраструктурних та побутових об'єктах обумовлює значне накопичення відходів, пов'язаних із заміною віконних систем, труб та інших виробів. Традиційні методи поводження з такими відходами – захоронення або спалювання – створюють високі екологічні ризики через можливе утворення токсичних сполук та значний вуглецевий слід.

У цих умовах актуальним завданням є розробка та впровадження державної програми переробки ПВХ, яка має ґрунтуватися на принципах сталого розвитку та циркулярної економіки. Програма повинна передбачати системні заходи, спрямовані на створення замкненого циклу використання полімерних матеріалів, що дозволить одночасно зменшити екологічне навантаження та забезпечити додатковий ресурс для промисловості.

Ключові завдання державної програми включають:

1. Формування інфраструктури збору відходів – створення пунктів прийому демонтованих віконних профілів та інших ПВХ–виробів на рівні муніципалітетів і будівельних компаній.

2. Розвиток технологічної бази – стимулювання підприємств до впровадження механічної, хімічної та комбінованої переробки ПВХ із мінімальним вуглецевим слідом.

3. Нормативно–правове забезпечення – запровадження системи розширеної відповідальності виробника (РВВ) для компаній, що випускають ПВХ–продукцію, та встановлення обов'язкових квот на повторне використання вторинного полімеру.

4. Фінансово–економічні стимули – надання податкових пільг, грантів та пільгового кредитування підприємствам, які впроваджують екологічно безпечні технології переробки.

5. Освітньо–інформаційна підтримка – підвищення рівня обізнаності

населення та бізнесу щодо переваг повторної переробки та залучення громадськості до програм екологічного управління.

Державна програма розвитку переробки ПВХ представлена в таблиці 4.6.

Таблиця 4.6

Державна програма розвитку переробки ПВХ

Елемент	Характеристика
Мета та завдання програми	Створення повного циклу збору, переробки та повторного використання ПВХ. Зменшення викидів парникових газів та залежності від імпорту первинного ПВХ. Розвиток науково‑технічних компетенцій та інфраструктури якості.
1) Фінансування досліджень	Передбачити конкурсні гранти для НДІ та підприємств на розробку рецептур, модифікаторів, технологій деполімеризації та систем уловлювання/нейтралізації HCl. Створити державний референс–центр із випробувань та методології контролю якості RePVC.
2) Пілотні заводи	Запустити 2–3 пілотні регіональні хаби з потужністю 10–20 тис. т/рік кожен, інтегровані з сортувальними майданчиками та лабораторією. Передбачити співфінансування 50/50: держава – бізнес.
3) Підтримка МСБ	Пільгові кредити/гарантії для МСБ, що займаються демонтажем, логістикою та первинним сортуванням; ваучери на сертифікацію та закупівлю роботизованих вузлів.
4) Екологічна освіта	Національна кампанія з правильної рециклінгу ПВХ–виробів; навчальні модулі для ПТО/університетів; підготовка технологів переробки.
5) Фонд «EcoPVC Ukraine»	Створення цільового фонду, що акумулює внески РВВ, бюджетні кошти та міжнародні гранти для фінансування кластерів, НДДКР і субсидій на ВДЕ.

Джерело: запропоновано особисто

Запровадження державної програми переробки ПВХ забезпечить низку стратегічних переваг для економіки України. По–перше, буде зменшено залежність від імпорту первинних полімерів за рахунок формування внутрішньої

ресурсної бази. По–друге, скоротяться витрати на захоронення відходів і знизиться екологічне навантаження на довкілля. По–третє, Україна отримає можливість інтегруватися у європейський ринок зеленого будівництва, що відкриє доступ до міжнародних інвестицій та технологій.

Таким чином, державна програма переробки ПВХ є не лише екологічною необхідністю, а й стратегічним інструментом економічного розвитку та євроінтеграції України. Вона поєднує економічну доцільність, соціальну відповідальність та екологічну безпеку, формуючи основу для побудови конкурентоспроможної циркулярної економіки.

Отже, на нашу думку, впровадження пропозицій до діючої нормативно–правової бази здатне забезпечити ефективність процесів переробки ПВХ.

4.3. Обґрунтування моделі екологічно орієнтованого бізнесу на основі врахування потенціалу повторного використання переробленого ПВХ

Сучасна модель економіки дедалі більше ґрунтується на принципах сталого розвитку, де ключовим завданням є поєднання економічного зростання з мінімальним негативним впливом на довкілля. У цьому контексті концепція екологічно орієнтованого бізнесу посідає провідне місце, оскільки спрямована на формування нового підходу до організації виробництва, управління ресурсами та відносин зі споживачами.

Екологічно орієнтований бізнес можна визначити як систему господарювання, що передбачає інтеграцію екологічних критеріїв у стратегічні та операційні процеси підприємства. Його діяльність спрямована не лише на отримання прибутку, а й на зменшення вуглецевого сліду, раціональне використання ресурсів, мінімізацію відходів та впровадження інноваційних технологій, які відповідають вимогам циркулярної економіки.

Основними принципами такого бізнесу є:

1. Екологічна відповідальність – дотримання міжнародних і національних екологічних стандартів, впровадження систем екологічного менеджменту (ISO 14001, EMAS).

2. Ресурсоощадність і енергоефективність – використання відновлюваних джерел енергії, зменшення споживання первинних ресурсів, підвищення ефективності виробничих процесів.

3. Циркулярність – перехід від лінійної моделі виробництва до замкнених циклів, у яких відходи перетворюються на вторинні ресурси.

4. Інноваційність – застосування новітніх технологій переробки, екодизайну та цифрових рішень для оптимізації процесів.

5. Соціальна відповідальність – орієнтація на добробут суспільства, збереження здоров'я людей та підвищення рівня екологічної свідомості.

У практиці екологічно орієнтованого бізнесу важливе місце посідає створення зелених ринків та розвиток продуктів з маркуванням «eco–friendly», що формує довіру споживачів і забезпечує конкурентні переваги. Наприклад, використання вторинних полімерів, у тому числі ПВХ, у виробництві будівельних матеріалів дозволяє зменшити вартість продукції, одночасно відповідаючи вимогам зеленого будівництва.

Наукові дослідження підтверджують, що інтеграція екологічних стратегій у бізнес–моделі створює довгострокові економічні вигоди. Компанії, що впроваджують принципи сталого розвитку, отримують доступ до міжнародних інвестиційних ресурсів, знижують операційні витрати за рахунок енергоощадності, формують позитивний імідж та підвищують свою стійкість до кризових явищ.

Таким чином, екологічно орієнтований бізнес є одним із ключових чинників переходу до нової економіки, що поєднує економічну ефективність, соціальну відповідальність та екологічну безпеку. Його розвиток в Україні має стратегічне значення, адже дозволяє не лише зменшити екологічне навантаження, а й інтегрувати національну економіку у глобальні ринки зеленого будівництва, підвищуючи конкурентоспроможність в умовах

післявоєнного відновлення.

Екологічно орієнтований бізнес у сфері переробки ПВХ може ґрунтуватися на принципах циркулярної економіки. Основна ідея – максимальне повторне використання матеріалу у виробництві нових товарів. Бізнес–модель включає створення підприємств замкненого циклу, де відходи ПВХ перетворюються на вторинну сировину та знову використовуються у виробництві вікон, труб, будівельних матеріалів.

Додаткові джерела доходу – продаж сертифікованої вторинної сировини, надання послуг із збору та рециклінгу .

Використання екологічного маркування продукції з вторинного ПВХ підвищить довіру споживачів і дозволить зайняти нішу на ринку матеріалів для зеленого будівництва.

Потенціал повторного використання (до 60–80 %) робить бізнес економічно вигідним за умови належної організації логістики та ринків збуту.

Бізнес–модель на основі повторного використання ПВХ включає наступні складові (рис. 4.4).

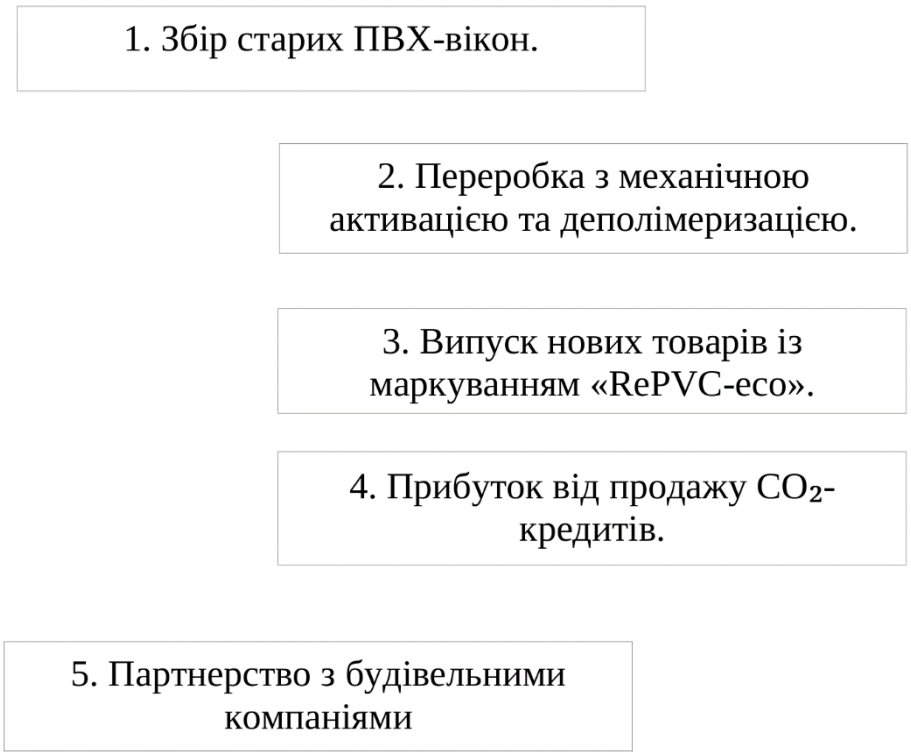

Рис. 4.4. Бізнес–модель на основі повторного використання ПВХ

Джерело: розроблено особисто

Як видно, з рисунку 4.4., бізнес–модель має окремі складові.

Так, збір старих ПВХ‑вікон – доцільно організувати партнерства з ЖЕКами, ОСББ, девелоперами й демонтажними компаніями. Створити мережу приймальних пунктів і мобільні бригади демонтажу з оплатою за чисті фракції. Використовувати QR‑маркування партій і електронні накладні для простежуваності.

Переробка з механічною активацією та деполімеризацією. Лінія: подрібнення → відділення фурнітури/армування → мийка/сушка → механічна активація у високозсувних змішувачах → грануляція → опційна деполімеризація побічних фракцій з рекуперацією HCl. Контроль: волога, MFR, механіка, важкі метали, VOC.

Випуск «RePVC‑eco». Необхідно запровадити маркування «RePVC‑eco» із класами A (профілі/труби) та B (загальнопромислове застосування). Надати EPD та паспорт партії. Розробити лінійку товарів: профілі, плити, трубні заготовки, кабельні оболонки, компаунди для литья.

Прибуток від CO_2‑кредитів. Пропонується обліковувати скорочення викидів порівняно з первинним ПВХ; валідувати методику; продавати кредити на сумісних платформах (за наявності нац. механізму/сумісності з EU ETS). Дохід спрямовувати на ВДЕ та модернізацію.

Партнерство з будівельними компаніями. На нашу думку доцільно створити довгострокові контракти з девелоперами та виробниками вікон/фасадів на постачання RePVC‑компаундів із гарантованими параметрами. Запровадити сервіс «демонтаж‑переробка‑повторне використання» як частину ESG‑пропозиції.

Таким чином, на нашу думку, окреслена бізнес–модель здатна сприяти налагодженню процесу повторного використання ПВХ. У контексті глобальних викликів зміни клімату, ресурсного дефіциту та посилення екологічних регуляторних вимог набуває особливого значення формування бізнес–моделей, що базуються на принципах сталого розвитку та циркулярної економіки. Одним

із ключових напрямів є створення екологічно орієнтованого бізнесу, який використовує відходи як ресурс для виробництва нової продукції. У цьому аспекті перероблений полівінілхлорид (ПВХ) виступає стратегічною сировиною для забезпечення замкнених циклів виробництва.

Потенціал повторного використання ПВХ полягає у можливості його багатократної механічної чи хімічної переробки без суттєвої втрати основних експлуатаційних властивостей. Це дозволяє застосовувати вторинний матеріал у виробництві будівельних профілів, трубопроводів, панелей, елементів інтер'єру та інших виробів. Таким чином, формується ресурсна база для сталого функціонування підприємств без надмірної залежності від первинних полімерів, значна частка яких імпортується.

Модель екологічно орієнтованого бізнесу на основі повторного використання ПВХ передбачає інтеграцію кількох ключових елементів:

1. Логістика збору відходів – організація системи повернення демонтованих ПВХ–вікон і профілів через будівельні компанії та муніципальні програми.
2. Технологічна переробка – використання механічної активації, деполімеризації чи комбінованих методів із низьким вуглецевим слідом.
3. Виробничий цикл – повторне застосування отриманої вторинної сировини у виробництві продукції з підвищеною доданою вартістю.
4. Ринкова інтеграція – екологічне маркування продукції та її просування на внутрішніх і міжнародних ринках зеленого будівництва.
5. Соціальна складова – формування культури відповідального споживання та підвищення екологічної свідомості населення.

Обґрунтування економічної доцільності такої моделі ґрунтується на кількох факторах: зменшенні витрат на утилізацію відходів, заміщенні первинних ресурсів вторинними, виході на ринок екологічно сертифікованої продукції та можливості залучення інвестицій в зелене будівництво. Водночас соціально–екологічний ефект полягає у зниженні вуглецевого сліду, скороченні полігонного навантаження та створенні нових робочих місць у сфері

екопереробки.

Крім того, в контексті даного дослідження доречно проаналізувати існуючий досвід і кейси компаній у сфері екологічно орієнтованого бізнесу на основі переробки ПВХ (табл.4.7).

Таблиця 4.7

Кейси компаній у сфері екологічно орієнтованого бізнесу на основі переробки ПВХ

Країна	Кейси
1. Європейський досвід (VinylPlus, ЄС)	У Європейському Союзі з 2011 року діє програма VinylPlus, ініційована виробниками ПВХ. Її мета – створення замкненого циклу використання цього полімеру. У межах програми було налагоджено систему збору демонтованих віконних профілів, кабелів та труб, що дозволило щорічно переробляти понад 800 тис. тонн ПВХ. Ключовий ефект – зменшення вуглецевого сліду галузі та розвиток інноваційних технологій деполімеризації. Цей кейс демонструє, як об’єднання виробників на рівні галузі може створювати ефективні системи рециклінгу .
2. Німеччина: компанія Veka Recycling	Німецька компанія Veka Recycling є одним із провідних прикладів успішного впровадження циркулярної моделі у виробництві ПВХ–профілів. Вона організувала збір демонтованих вікон по всій Європі та створила власні заводи з переробки. Отриманий вторинний ПВХ використовується для виробництва нових профілів, труб і плит. Компанія довела, що якість вторинної сировини може бути співставною з первинною, що підвищує економічну доцільність рециклінгу .

Продовження таблиці 4.7

Країна	Кейси
4. Японія: Sekisui Chemical	Японська корпорація Sekisui Chemical реалізує програми з рециклінгу будівельних матеріалів і пластмас, включаючи ПВХ. Її бізнес–модель базується на хімічній переробці та отриманні з відходів мономерів для подальшого виробництва полімерів. Завдяки цьому компанія змогла скоротити споживання первинної сировини та викиди CO_2, отримавши доступ до міжнародних «зелених» інвестицій.
3. Велика Британія: Rehau та Eurocell	У Великій Британії компанії Rehau та Eurocell організували систему прийому старих віконних рам від будівельних компаній і приватних споживачів. Завдяки цьому було знижено навантаження на полігони та створено додаткові робочі місця у сфері переробки. Вироблені з вторинного ПВХ профілі відповідають європейським стандартам енергоефективності та екологічності, що дало змогу компаніям зміцнити свої позиції на «зеленому» ринку.
5. Україна: перші кроки у напрямі переробки ПВХ	В Україні процеси переробки ПВХ поки що перебувають на початковому етапі. Окремі підприємства (наприклад, невеликі заводи у Київській та Львівській областях) займаються механічним подрібненням та повторним використанням відходів профільних систем. Однак відсутність системи збору демонтованих вікон та недостатнє нормативно–правове регулювання гальмують розвиток цього сегмента. Перспективним напрямом для України є впровадження європейських практик через участь у програмах на кшталт VinylPlus Med, що передбачає інтеграцію країн–партнерів до системи циркулярної економіки ЄС.

Отже, досвід провідних європейських та японських компаній свідчить, що екологічно орієнтований бізнес на основі повторного використання ПВХ є економічно вигідним і технологічно здійсненним. Ключовими чинниками успіху

є створення системи збору відходів, інвестиції в інноваційні технології та державна підтримка «зелених» ініціатив. Для України цей досвід може стати основою формування власної моделі циркулярної економіки у будівельному секторі.

Для підтвердження доцільності представленої моделі наведемо певні розрахунки на основі змінних, що визначають прибутковість бізнесу з повторного використання переробленого ПВХ. Методика ґрунтується на статистичному підході PCA (Principal Component Analysis).

Вхідні змінні для аналізу:

– reuse_rate – частка високоякісного повторного використання (%)

– yield_share – вихід придатного продукту (%)

– energy_price – ціна електроенергії (€/кВт·год)

– co2_price – ринкова ціна CO_2 (€/т)

– price_high – ціна високоякісної продукції (€/т)

– price_low – ціна низькоякісної продукції (€/т)

Для аналізу застосовано метод головних компонент (PCA) [141].

Дані стандартизовано (перетворено у z–оцінки). Було виділено два фактори, які разом пояснюють близько 70 % дисперсії вихідних змінних.

Оскільки змінні мають різні одиниці виміру, застосовується стандартизація у z–оцінки:

$$z_{\mathrm{jt}} = \frac{x_{\mathrm{jt}} - \mu_{\mathrm{j}}}{\sigma_{\mathrm{j}}} \tag{4.7}$$

μ_{j} і σ_{j}– середнє та стандартне відхилення j–тої змінної.

Далі формується кореляційна (або коваріаційна) матриця:

$$R = \frac{1}{T-1} * Z^{\mathrm{T}} Z \tag{4.8}$$

де Z – матриця стандартизованих даних.

PCA знаходить ортонормований базис власних векторів vkv_kvk та

власних значень λk з рівняння $Rv_{\mathrm{k}} = \lambda_{\mathrm{k}} v_{\mathrm{k}}$; частка поясненої дисперсії k–тою компонентою становить $\frac{\lambda_{\mathrm{k}}}{\sum_{\mathrm{j}=1}^{m} \lambda_{\mathrm{j}}}$. У нашій постановці виділяються дві головні компоненти, які пояснюють приблизно 70% дисперсії, що відповідає практиці скорочення розмірності для управлінських рішень у ситуації обмежених даних і високої корельованості показників.

Щоб перетворити PCA на інструмент оцінки прибутковості, необхідно перейти від «навантажень» (loadings) до «факторних балів» (scores). Нехай матриця навантажень для двох $L = [l_{\mathrm{jk}}]$ задана у нашій таблиці (наприклад, для reuse_rate: l1,1=0.49, l1,2=−0.32 тощо). Тоді факторні бали для спостереження t обчислюються як лінійні комбінації стандартизованих змінних:

$$\sum_{\mathrm{j}=1}^{6} w_{\mathrm{j}1} z_{\mathrm{jt}} \text{ та } F_{2\mathrm{t}} = \sum_{\mathrm{j}=1}^{6} w_{\mathrm{j}2} z_{\mathrm{jt}} \tag{4.9}$$

де w_{jk} – ваги (у практиці можуть дорівнювати навантаженням або нормованим навантаженням/коефіцієнтам регресійного методу оцінки score). У дисертаційній моделі доцільно застосувати нормування ваг, щоб уникнути залежності факторних балів від довільної шкали:

$$w_{\mathrm{jk}} = \frac{l_{\mathrm{jk}}}{\sqrt{\lambda_{\mathrm{k}}}} \tag{4.10}$$

Припустимо, що внесок факторів у дисперсію становить 40% і 30% відповідно, тоді ваги агрегування у композитний індекс конкурентоспроможності (прибутковості) логічно задавати пропорційно поясненій дисперсії: $\omega_1 = \frac{0.40}{0.70} = 0.571$ та $\omega_2 = \frac{0.30}{0.70} = 0.429$.

Тоді інтегральний індекс прибутковості бізнес–моделі RePVC можна визначити як $I_{\mathrm{t}} = \omega_1 F_{1\mathrm{t}} + \omega_2 F_{2\mathrm{t}}$. Такий індекс має чіткий зміст: перший фактор відображає енергетично–екологічний контур (енергоціна, вуглецеві стимули, повторне використання), другий – ринково–ціновий контур (вихід придатного продукту та ціни високоякісного сегмента).

Однак для керівника зазвичай критичним є не сам індекс, а перехід до прибутку. Тому доцільно формалізувати функцію операційного прибутку

переробного бізнесу як різницю доходів і витрат із урахуванням структури якості продукту. Нехай Q – обсяг переробки (т/рік), y – частка виходу придатного продукту (yield_share), r – частка високоякісного повторного використання (reuse_rate), Ph і Pl – ціни high–grade та low–grade продукції (€/т), e – питомі витрати електроенергії (кВт·год/т), Pe – ціна електроенергії (€/кВт·год), а ccc – питомий «вуглецевий ефект» (т CO_2/т), який за наявності ринку CO_2 може перетворюватися у додаткову вартість/залік за ціною PCO2 (€/т). Тоді річний прибуток у спрощеній, але економічно коректній формі задається як:

$$П = Qy(rP_{\mathrm{h}} + (1 - r)P_{\mathrm{l}}) - QeP_{\mathrm{e}} + QcP_{CO_2} - \mathrm{FC} \tag{4.11}$$

де FC – умовно–постійні витрати (зарплата, ремонт, логістична диспетчеризація тощо). У цій формулі явно видно, що Pe і PCO2 діють у протилежних напрямках, а r,y,Ph,Pl формують «ринковий» контур. Саме тому PCA–виділення двох факторів є методологічно виправданим: воно статистично відображає два макроблоки впливу на П. Далі встановлюється економетричний зв’язок між прибутком і факторами:

$$П_{\mathrm{t}} = \alpha + \beta_1 F_{1\mathrm{t}} + \beta_2 F_{2\mathrm{t}} + \varepsilon_{\mathrm{t}} \tag{4.12}$$

Оскільки фактори ортогональні (некорельовані), оцінювання β1,β2 методом найменших квадратів є стійким до мультиколінеарності, а знаки коефіцієнтів мають управлінську інтерпретацію: очікувано β1<0 при домінуванні енергетичного тиску (високі Pe), але β1 може зростати (менш негативний або позитивний), якщо діє суттєва компенсація через PCO2 та енергоефективність; β2>0 за умови розширення high–grade сегмента і підвищення виходу y. Таким чином, ускладнена математична постановка дозволяє не просто «описати» фактори, а перевести їх у функцію управління прибутковістю.

Таблиця 4.8

Перехід від змінних до факторів та індексу прибутковості (параметризація моделі)

Елемент моделі	Позначення	Математична форма	Економічний зміст
Стандартизація	zjt	$\frac{x_{\mathrm{jt}} - \mu_{\mathrm{j}}}{\sigma_{\mathrm{j}}}$	вирівнювання шкал
Фактор 1	F1t	$\sum w_{\mathrm{j1}} z_{\mathrm{jt}}$	енерго–екологічний контур
Фактор 2	F2t	$\sum w_{\mathrm{j2}} z_{\mathrm{jt}}$	ринково–ціновий контур
Інтегральний індекс	It	$0.571F_{1\mathrm{t}} + 0.429F_{2\mathrm{t}}$	композитна оцінка конкурентоспроможності
Прибуток	П	$Qy(rP_{\mathrm{h}} + (1 - r)P_{\mathrm{l}}) - QeP_{\mathrm{e}} + QcP_{CO_2} - \mathrm{FC}$	фінальний критерій ефективності
Економетрія	Пt	$\alpha + \beta_1 F_{1\mathrm{t}} + \beta_2 F_{2\mathrm{t}}$	вплив факторів на прибуток

Розраховуємо навантаження факторів (factor loadings):

Таблиця 4.9

Факторні навантаження змінних моделі прибутковості

Змінна	Фактор 1	Фактор 2
reuse_rate	0.49	–0.32
yield_share	–0.23	–0.58
energy_price	0.55	0.34
co2_price	–0.50	0.28
price_high	0.16	0.53
price_low	0.36	–0.31

Фактор 1 (Енергетично–екологічний): високе навантаження мають ціна енергії (+0.55) та ціна CO_2 (–0.50), а також частка повторного використання (+0.49). Відображає баланс між вартістю енергоресурсів та вигодою від карбон–кредитів.

Фактор 2 (Ціново–ринковий): найбільший вплив мають yield_share (–0.58) та ціна high–grade (+0.53). Характеризує залежність маржі від обсягу продукції та ціни її реалізації.

Фактор 1 пояснює близько 40 % варіацій.

Фактор 2 пояснює близько 30 %.

Разом: приблизно 70 % дисперсії, що є достатнім для узагальнень.

Отже, ключовим драйвером прибутковості є вартість енергії: її зростання різко знижує маржинальність.

Вигода від CO_2–кредитів значно зменшує ризики високих енергозатрат.

Вихід продукції та ціна high–grade RePVC формують другий вимір успіху.

Для бізнес–моделі критично важливе поєднання енергоефективності з орієнтацією на якісні сегменти ринку.

Таким чином, модель екологічно орієнтованого бізнесу, що враховує потенціал повторного використання переробленого ПВХ, є оптимальним напрямом розвитку промисловості у післявоєнній Україні. Вона поєднує економічну ефективність, екологічну безпеку та соціальну відповідальність**,** формуючи передумови для інтеграції у європейський «зелений» економічний простір.

4.4. Економічна ефективність механізму рециклінгу старих демонтованих ПВХ–вікон з метою їх подальшої переробки

Рециклінг старих демонтованих віконних профілів із полівінілхлориду (ПВХ) набуває особливої актуальності у контексті переходу до циркулярної економіки та раціонального використання ресурсів. Щороку в Україні утворюються значні обсяги ПВХ–відходів будівельного сектору, пов’язані з масовою заміною вікон у житлових і громадських будівлях. Традиційні методи поводження з цими відходами – полігонне захоронення чи спалювання – не лише завдають шкоди довкіллю, але й призводять до втрати потенційно цінної вторинної сировини [6, 19].

Механізм рециклінгу та повторної переробки демонтованих вікон дає можливість розглядати відходи не як проблему, а як додатковий ресурс для економіки.

Економічна ефективність такого підходу полягає насамперед у скороченні

витрат на закупівлю первинних полімерів та зменшенні залежності від імпортних поставок сировини.

Вторинний ПВХ може використовуватися у виробництві нових профілів, труб, панелей та інших будівельних матеріалів, що сприяє формуванню замкненого виробничого циклу [2].

Крім того, рециклінг демонтованих ПВХ–вікон дозволяє зменшити витрати на захоронення відходів, які в умовах зростання тарифів на полігонні послуги стають суттєвим економічним тягарем для підприємств та муніципалітетів. Таким чином, підприємства отримують подвійний ефект: економію на рециклінгу та можливість реалізації продукції зі вторинної сировини.

Додатковим джерелом економічної вигоди є вихід на сегмент «зеленого» ринку, де зростає попит на екологічно сертифіковані матеріали. Використання вторинного ПВХ підвищує конкурентоспроможність продукції та відкриває доступ до міжнародних програм підтримки сталого виробництва. Водночас такий підхід сприяє залученню інвестицій, оскільки підприємства, що демонструють екологічну відповідальність, є привабливішими для партнерів і фінансових установ [10, 11].

Розрахуємо економічний ефект на прикладі рециклінгу 10 000 т демонтованих ПВХ–вікон.

1. Вартість рециклінгу відходів на полігоні – близько 50 євро/т. Переробка дозволяє уникнути цих витрат: економія становить ≈500 000 євро.

2. Вартість первинного ПВХ – близько 1 200 євро/т. Вторинна сировина коштує на 30 % дешевше (≈840 євро/т). Таким чином, продаж 8 000 т вторинного ПВХ (80 % вихід) принесе ≈6,72 млн євро.

3. Економія викидів CO_2 – до 15 000–20 000 т/рік. За ціною 80 євро/т CO_2 (система EU ETS) це ≈1,2–1,6 млн євро додаткового ефекту.

4. Загальний економічний ефект: понад 8 млн євро на 10 000 т переробленого ПВХ.

Вихідні припущення: 10 000 т вхідного матеріалу; вихід придатного

RePVC – 80 % (8 000 т) після вилучення домішок, втрат на мийці, сушці та сортуванні.

Вартість рециклінгу змішаних будівельних відходів на полігоні – 50 €/т.

Ринкова ціна первинного ПВХ – 1 200 €/т; вторинний – на 30 % дешевший (840 €/т).

Орієнтовна економія викидів CO_2 – 1,5–2,0 т CO_2-екв. на 1 т RePVC порівняно з первинним, що для 8 000 т становить 12 000–16 000 т CO_2-екв [116].

Консервативно приймемо 15 000–20 000 т CO_2-екв. з урахуванням енергоміксу.

Крок 1. Уникнення витрат на захоронення

10 000 т × 50 €/т = 500 000 €. Це прямі уникнені витрати, які підприємства не сплачують полігону/перевізнику за захоронення ПВХ-відходів.

Крок 2. Дохід від продажу вторинного ПВХ

Обсяг придатного RePVC: 10 000 т × 80 % = 8 000 т. Ціна: 840 €/т. Дохід: 8 000 т × 840 €/т = 6 720 000 €.

Крок 3. Додатковий ефект від CO_2-кредитів

За ціною 80 €/т CO_2 та скороченні 15 000–20 000 т CO_2-екв. потенційний дохід становить 1 200 000–1 600 000 € [142].

Крок 4. Сумарний економічний ефект

Складаємо: 500 000 € (уникнені витрати) + 6 720 000 € (дохід від RePVC) + 1 200 000–1 600 000 € (CO_2-кредити) = 8 420 000–8 820 000 €. Навіть за консервативного сценарію – понад 8 млн €.

Таблиця 4.10

Розрахунок складових потенційного валового економічного ефекту перероблення 10 000 т демонтованих ПВХ-вікон

Стаття	Формула	Сума, €
Уникнення захоронення	10 000 т × 50 €/т	500 000
Дохід RePVC	8 000 т × 840 €/т	6 720 000

Продовження таблиці 4.10

Стаття	Формула	Сума, €
Стаття	Формула	Сума, €
CO_2-кредити (мін.)	15 000 т × 80 €/т	1 200 000
CO_2-кредити (макс.)	20 000 т × 80 €/т	1 600 000
Разом (мін.)	500 000 + 6 720 000 + 1 200 000	8 420 000
Разом (макс.)	500 000 + 6 720 000 + 1 600 000	8 820 000

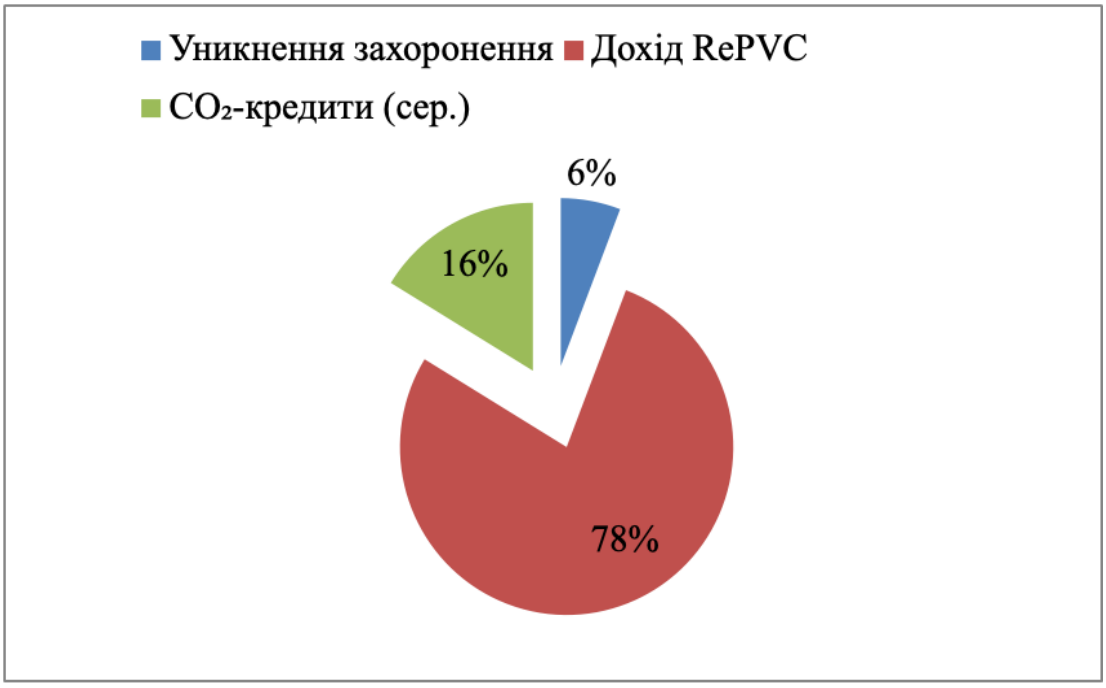

Рис.4.5. Структура сумарного економічного ефекту у відносному вираженні

Джерело: розраховано особисто

При цьому, доцільно враховувати операційні витрати (енергія, праця, реагенти, амортизація) та капітальні інвестиції. Наведений розрахунок ілюструє валовий ефект; для бізнес-плану слід будувати P&L, грошові потоки та чутливість до цін на енергоносії й CO_2.

Отже, економічна ефективність механізму рециклінгу демонтованих ПВХ–вікон проявляється у зменшенні витрат на управління відходами, зниженні собівартості продукції, створенні нових можливостей для виходу на екологічно

орієнтовані ринки та підвищенні інвестиційної привабливості підприємств. Це робить впровадження екологічно безпечних технологій переробки ПВХ стратегічно важливим напрямом розвитку промисловості України в умовах післявоєнного відновлення.

Математична формалізація дисертаційної моделі інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ–профілів доцільно будувати як систему трьох взаємопов'язаних блоків: енергоефективність (ЕФ), екологічна безпека (ЕБ) та економічна вигода/ефективність (ЕВтЕ), доповнену соціальним ефектом як похідною від зниження екологічних ризиків.

Такий підхід забезпечує логічну відповідність сучасним рамкам «triple bottom line», де технологічні рішення оцінюються не лише у фінансових термінах, а також через енерговитрати та вплив на довкілля; водночас він є достатньо формалізованим для розрахунків, що підтверджують наукову новизну та практичну придатність моделі. У загальному вигляді інтегральну ефективність можна задати як векторний критерій $K = (\mathrm{EF}, \mathrm{EB}, \mathrm{EVtE}, \mathrm{SE})$, де кожна компонента має власну розрахункову базу, а для порівняння сценаріїв (до/після впровадження) використовується різниця $\Delta K = K_{\mathrm{after}} - K_{\mathrm{before}}$ [103].

У блоці енергоефективності (ЕФ) ключовим є порівняння питомих енерговитрат на виробництво еквівалентної кількості матеріалу у первинному та вторинному циклі. Нехай e_{prime} – питомі витрати електроенергії первинного циклу (кВт·год/кг), e_{sec} – питомі витрати рециклінгу (кВт·год/кг), тоді абсолютна економія енергії на масі Q (у тоннах) обчислюється як $E_{\mathrm{el}} = (e_{\mathrm{prim}} - e_{\mathrm{sec}}) \cdot Q \cdot 10^3$ кг.

За параметрами, закладеними у наших розрахунках, e_{prim}=2. 5 кВт·год/кг, e_{sec}=1.5 кВт·год/кг, отже Δe=1.0 кВт·год/кг.

Для обсягу Q=10 000 т/рік маємо $E_{\mathrm{el}} = 1.0 \cdot 10\,000 \cdot 10^3 = 10\,000\,000$ кВт·год/рік.

Відносний показник енергоефективності (коефіцієнт покращення) коректно задавати як $\mathrm{EF} = \frac{e_{\mathrm{prim}} - e_{\mathrm{sec}}}{e_{\mathrm{prim}}}$, що для наведених значень дорівнює $\mathrm{EF} =$

$\frac{2.5-1.5}{2,5} = 0.4$, тобто 40% зниження питомих енерговитрат, що є суттєвим аргументом технологічної доцільності та підставою для прив'язки моделі до енергетичних цілей декарбонізації промисловості.

Блок екологічної безпеки (ЕБ) формалізує скорочення викидів CO_2 як результат заміщення первинного виробництва вторинним матеріалом. Нехай c_{primc} та c_{secc} – питомі викиди CO_2 (т/т матеріалу) у первинному та вторинному циклі відповідно; тоді скорочення викидів за обсягом Q дорівнює $ЕВ = Q \cdot (c_{\text{prim}} - c_{\text{sec}}) = Q \cdot \Delta c$.

За прийнятою оцінкою Δc=2 т CO_2 для Q=10 000 т/рік отримаємо ЕВ=20 000 т CO_2/рік. Для сценарію мережі хабів (Q=45 000 т/рік) – ЕВ=90 000 т CO_2/рік. Методологічно цей блок дозволяє напряму пов'язати модель із довгостроковими кліматичними орієнтирами (зокрема, траєкторіями до 2050 року), оскільки інтегральний ефект за період ТТТ років може бути представлений як $EB_{\text{T}} = \sum_{\text{t}=1}^{T} Q_{\text{t}} \Delta c$, а в умовах зростання потужності хабів – як $EB_{\text{T}} = \sum_{\text{t}=1}^{T} (Q_0 + gt)\Delta c$, де g – щорічний приріст переробки. Саме таке представлення створює «схему досягнення цілей» через нарощення переробки та технологічне зниження інтенсивності викидів [116].

У блоці економічної вигоди та ефективності (ЕВтЕ) доцільно розрізняти (а) прямий ефект економії на сировині, (б) енергетичний фінансовий ефект, (в) ефект від підвищення виходу придатного матеріалу, (г) ефект від зниження собівартості переробки через кластеризацію та автоматизацію. Пряма сировинна економія: $E_{\text{raw}} = Q \cdot \Delta P$, де ΔP=800 €/т, отже $E_{\text{raw}} = 10\,000 \cdot 800 = 8\,000\,000$.

Енергетична економія у грошовому виразі: $E_{\text{el},€} = E_{\text{el}} \cdot P_{\text{e}} = 10\,000\,000 \cdot 0.10 = 1\,000\,000$ €/рік.

Додатковий вихід придатного матеріалу при сортуванні формалізується як $Q_{\text{add}} = \gamma Q = 0.10\gamma = 0.10$, отже Qadd=1 000 т/рік, а відповідний ефект $E_{\text{add}} = Q_{\text{add}} \Delta P = 1\,000 \cdot 800 = 800\,000$ €/рік. Нарешті, зниження собівартості переробки: якщо базова собівартість C=1 200 €/т, а відносне зниження δ=0.10, тоді $E_{\text{cost}} = Q \cdot C \cdot \delta = 10\,000 \cdot 1\,200 \cdot 0.10 = 1\,200\,000$ €/рік. Таким чином,

агрегований річний економічний ефект можна подати як:

$$\mathrm{EVtE} = E_{\mathrm{raw}} + E_{\mathrm{el},€} + E_{\mathrm{add}} + E_{\mathrm{cost}} \tag{4.13}$$

тобто $\mathrm{EVtE} = 8\,000\,000 + 1\,000\,000 + 800\,000 + 1\,200\,000 = 11\,000\,000$ €/рік (за базовим сценарієм 10 тис. т/рік). Для дисертаційної логіки важливо, що ця сума відображає ефект від впровадження технологій та організаційної моделі, а не бухгалтерський прибуток підприємства; прибуток вимагав би додаткового віднімання повних операційних та капітальних витрат, тому EVtE слід трактувати як «економічний потенціал вигоди», який далі може бути переведений у NPV/IRR інвестиційного проєкту.

Соціальний ефект (SE) доцільно включати як похідну від зниження викидів та покращення якості повітря, що опосередковано зменшує захворюваність і втрати робочого часу. Формально соціальну ефективність можна подати через скорочення втрат робочих днів і відповідний приріст виробленої доданої вартості. Нехай ρ – кількість «уникнених» днів непрацездатності на 1 тис. т скорочення CO_2 (днів/тис. т), W – середня продуктивність/дохід на один робочий день (€/день), тоді:

$$\mathrm{SE} = (\tfrac{\mathrm{EB}}{1000}) \cdot \rho \cdot W. \tag{4.14}$$

Ця формула є універсальною: навіть якщо ρ\rhoρ та W оцінюються сценарно (нижня/середня/верхня межа), соціальний блок стає кількісним і дозволяє показати, що екологічні рішення мають економічну віддачу не лише в межах підприємства, а й на рівні суспільства (через більшу зайнятість, нижчі витрати на медичні послуги, менші виплати лікарняних).

Таблиця 4.11

Розрахункові блоки інтегрованої моделі

Блок	**Позначення**	**Формула**	**Підстановка (база 10 000 т/рік)**	**Результат**
Енергоефективність (відносна)	EF	$\frac{e_{\text{prim}} - e_{\text{sec}}}{e_{\text{prim}}}$	(2.5–1.5) /2,5	0.40 (40%)
Економія енергії (фізична)	Eel	$(e_{\text{prim}} - e_{\text{sec}})Q10^3$	$1.0 \cdot 10\,000 \cdot 103$	10 000 000 кВт·год
Екобезпека (CO_2)	EB	$Q\Delta c$	$10\,000 \cdot 2$	20 000 т CO_2
Економія на сировині	Eraw	$Q\Delta P$	$10\,000 \cdot 800$	8 000 000 €
Ефект від енергії (гроші)	Eel,€	$E_{\text{el}}P_{\text{e}}$	$10\,000\,000 \cdot 0.10$	1 000 000 €
Додатковий вихід	Eadd	$\gamma Q\Delta P$	$0.10 \cdot 10\,000 \cdot 800$	800 000 €
Зниження собівартості	Ecost	$QC\delta$	$10\,000 \cdot 1\,200 \cdot 0.10$	1 200 000 €
Сукупний EVtE	EVtE	сума ефектів	8.0+1.0+0.8+1.2 млн	11 000 000 €

Висновки до четвертого розділу

Запропоновано комплексні напрями інтеграції екологічно безпечних технологій переробки ПВХ-профілів у промисловість, серед яких ключовими є:

впровадження ефективної системи роздільного збору та сортування відходів ПВХ на рівні підприємств і муніципалітетів для забезпечення механічної та хімічної переробки якісною вторинною сировиною з мінімальним вмістом домішок;

індустріальна інтеграція сучасних технологій (механічної активації, деполімеризації, контрольованого піролізу та застосування біопластифікаторів) у виробничі цикли шляхом створення пілотних потужностей на базі діючих переробних підприємств;

залучення відновлюваних джерел енергії (зокрема, сонячних електростанцій та біоенергетичних установок) у процеси рециклінгу для мінімізації вуглецевого сліду;

формування інноваційних кластерів переробки ПВХ, що об’єднують виробничі підприємства, наукові установи та органи місцевого самоврядування задля досягнення синергетичного ефекту та оптимізації витрат;

автоматизація технологічних процесів сортування і переробки із застосуванням сучасних роботизованих ліній та систем штучного інтелекту для підвищення якості вихідного рециклату.

Обґрунтовано шляхи вдосконалення нормативно-правової бази у сфері поводження з полімерними відходами. Доведено, що розроблення спеціальних програм розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ-профілів є необхідною умовою гармонізації українського законодавства з європейськими стандартами. Зокрема, доведено доцільність внесення змін до Закону України «Про управління відходами» в частині законодавчого закріплення вимоги щодо обов’язкового рециклінгу відпрацьованих ПВХ-виробів.

Уточнено сутність поняття «екологічно орієнтований бізнес» у контексті переробної галузі. Його визначено як комплексну систему господарювання, що

базується на глибокій інтеграції екологічних критеріїв у стратегічні та операційні процеси підприємства. Доведено, що діяльність такого бізнесу має спрямовуватися не лише на генерацію прибутку, а й на зменшення впливу на довкілля, раціональне ресурсоспоживання, мінімізацію утворення відходів та імплементацію інновацій, що відповідають принципам циркулярної економіки.

Підтверджено практичну значущість та економічну доцільність запропонованих рішень. На основі розробленого методу розраховано очікуваний економічний ефект від впровадження оптимізованого циклу рециклінгу на прикладі переробки 10 000 тонн демонтованих ПВХ-віконних конструкцій.

ВИСНОВКИ

1. У роботі вирішено актуальне науково-прикладне завдання щодо обґрунтованого вибору технології перероблення демонтованих ПВХ-вікон та повернення придатної полімерної фракції у виробництво з урахуванням екологічної безпеки й економічних умов. Для його вирішення сформовано п’ятикритеріальну модель порівняння технологій, удосконалено метод інтегрального оцінювання їхньої екологічної ефективності та виконано розрахунки матеріального й вуглецевого балансів вторинного циклу. Отримані результати становлять основу запропонованого механізму збирання, сортування та перероблення ПВХ-відходів, спрямованого на заощадження первинних ресурсів, скорочення викидів і розвиток циркулярної економіки.

2. За результатами аналізу сучасного стану поводження з ПВХ-відходами встановлено, що в розглянутих європейських моделях демонтажні підприємства, пункти збирання та переробники пов’язані організованою системою передавання відходів, а якість вторинного матеріалу підлягає контролю. Для України обґрунтовано потребу розвивати мережу окремого збирання демонтованих ПВХ-вікон, забезпечувати облік і сортування матеріалу та запроваджувати чіткі вимоги до якості вторинного ПВХ з урахуванням європейського досвіду.

3. Обґрунтовано необхідність попередньої підготовки демонтованих ПВХ-віконних конструкцій до перероблення. Встановлено доцільність відокремлення скла, металевого армування, фурнітури та ущільнювачів із подальшим очищенням ПВХ-профілю. Для контролю якості отриманої вторинної сировини у запропонованому проєкті національного стандарту визначено такі вимоги: вміст ПВХ — не менше 96 мас. %, полімерних домішок — не більше 3 мас. %, неорганічних домішок — не більше 1 мас. %. Ці показники конкретизують вимоги до підготовки матеріалу перед його поверненням у виробництво. Для відносно чистої й однорідної ПВХ-фракції доцільно насамперед розглядати

механічне перероблення; для забруднених фракцій додатково перевіряти технологічну придатність та екологічну безпеку.

4. Порівняльна оцінка механічного, хімічного та термічного способів перероблення ПВХ за п’ятьма екологічними критеріями — вуглецевим слідом, енергоспоживанням, токсичністю, кількістю залишкових відходів і часткою повторного використання матеріалу — показала перевагу механічного способу за вуглецевим слідом та енерговитратами для відносно чистої й однорідної ПВХ-фракції. За прийнятою шкалою він отримав по 5 балів за цими двома критеріями; таким оцінкам відповідають показники до 0,5 кг CO_2/кг матеріалу та до 0,6 кВт·год/кг відповідно. За часткою повторного використання матеріалу механічний спосіб отримав 4 бали, що відповідає діапазону 75–89 %. Ці результати обґрунтовують доцільність його вибору для підготовленої сировини за умов порівняльної оцінки та дотримання вимог екологічної безпеки.

5. Удосконалено метод багатокритеріального оцінювання технологій перероблення ПВХ-профілів шляхом застосування індексу екологічної ефективності (IEE). IEE формується на основі нормованих значень п’яти критеріїв та вагових коефіцієнтів і дає змогу звести різнорідні екологічні характеристики до єдиного порівняльного показника. Запропоновано послідовність вибору технології, за якою спочатку визначають технологічно та екологічно допустимі способи для конкретної партії сировини, після чого здійснюють їх порівняння за IEE.

6. За результатами оцінювання життєвого циклу ПВХ-профілю встановлено екологічні переваги вторинного циклу за прийнятих у роботі умов розрахунку. У розрахунковому порівнянні, наведеному в роботі, питомі енерговитрати для вторинного циклу становлять 1,5 кВт·год/кг порівняно з 2,5 кВт·год/кг для первинного, тобто зменшуються на 40 % за прийнятих умов. За сценарієм перероблення 10 000 т ПВХ-відходів на рік і виходу 8 000 т придатного вторинного матеріалу його використання замість первинного ПВХ може забезпечити розрахункове скорочення викидів на 12 000–16 000 т CO_2-екв. на рік. Для досягнення такого ефекту необхідні сортування сировини, контроль її якості

й температурного режиму перероблення, щоб обмежити термічний розклад ПВХ та пов’язані з ним небезпечні викиди.

7. Розроблено механізм збирання, сортування, підготовки, перероблення та повторного використання демонтованих ПВХ-віконних конструкцій. Розрахунковий сценарій показав можливість повернути у виробництво близько 80 % маси зібраних ПВХ-відходів. Для прийнятого в роботі обсягу потенційне скорочення викидів становить 12–16 тис. т CO_2-екв. на рік. Продаж вторинного ПВХ може забезпечити валову виручку 6,72 млн євро на рік за умовної ціни, прийнятої в розрахунку. Отже, запропонований механізм поєднує екологічні та економічні ефекти; фактичний прибуток залежить від витрат на збирання, перероблення та збут.

8. Порівняльний аналіз виробництва біо-ПВХ із відновлюваної сировини, внутрішнього рециклінгу виробничих відходів, коекструзії з вторинним ПВХ та використання комбінованої первинної і вторинної сировини показав два основні напрями зменшення екологічного впливу: заміщення сировини викопного походження та повернення ПВХ-відходів у виробничий цикл. Для наведених у роботі прикладів біо-ПВХ заявлено скорочення викидів CO_2 приблизно на 90 %, а для коекструзії з вторинним ПВХ — на 40 %. Рециклінг також зменшує потребу в первинній сировині та кількість відходів, що передаються на видалення. Отже, ці підходи мають екологічні переваги, але їхній фактичний ефект для конкретного підприємства слід оцінювати за складом сировини, технологією виробництва та межами розрахунку вуглецевого сліду.

9. Запропоновано напрями вдосконалення нормативного та організаційного забезпечення вторинного використання ПВХ. Доцільним є встановлення вимог до складу й безпечності вторинного ПВХ, визначення методів випробувань та відомостей, які повинен містити паспорт партії. Для готових будівельних виробів екологічні показники, зокрема вуглецевий слід, можна подавати в екологічній декларації продукції (EPD) на основі оцінки життєвого циклу відповідно до ISO 14025 та EN 15804. Потребу в такому підході підтверджують приклади з таблиці 3.1: для окремих технологій біо-ПВХ у ній

наведено заявлене скорочення викидів CO_2 близько 90 %, а для коекструзії з вторинним ПВХ - 40 %. Ці показники характеризують конкретні наведені приклади; для продукції українського виробника їх потрібно підтверджувати окремим розрахунком ОЖЦ за визначених умов виробництва.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. European Council of Vinyl Manufacturers (ECVM), “PVC’s physical properties.” [Online]. Available: https://pvc.org/about–pvc/pvcs–physical–properties/
2. VinylPlus, “PVC recycling technologies,” 2017. [Online]. Available: https://vinylplus.eu/wp–content/uploads/2017/02/VinylPlus_PVC_recycling_tech_20092017.pdf
3. A. Buekens and K. Cen, “Waste incineration, PVC, and dioxins,” Journal of Material Cycles and Waste Management, vol. 13, no. 3, pp. 190–197, 2011. doi: 10.1007/s10163–011–0018–9.
4. С. В. Кожевніков, “Аналіз проблематики вторинного перероблення віконних ПВХ профілів. Український та європейський досвід,” Екологічна безпека та технології захисту довкілля, № 5, с. 59–64, 2023. doi: 10.31073/ecobezpeka202305/1–08.
5. VinylPlus, “Committed to sustainable development,” [Online]. Available: https://www.vinylplus.eu/
6. Верховна Рада України, “Про управління відходами,” Закон України від 20.06.2022 № 2320–IX. [Online]. Available: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2320–20
7. European Commission, “The European Green Deal,” [Online]. Available: https://commission.europa.eu/strategy–and–policy/priorities–2019–2024/european–green–deal_en
8. Environmental management – Life cycle assessment – Principles and framework, ISO 14040:2006, 2006. [Online]. Available: https://www.iso.org/standard/37456.html
9. Environmental management — Life cycle assessment — Requirements and guidelines, ISO 14044:2006, 2006. [Online]. Available: https://www.iso.org/standard/38498.html

10. Environmental labels and declarations – Type III environmental declarations – Principles and procedures, ISO 14025:2006, 2006. [Online]. Available: https://www.iso.org/standard/38131.html
11. Sustainability of construction works – Environmental product declarations – Core rules for the product category of construction products, EN 15804:2012+A2:2019, 2019. [Online]. Available: https://knowledge.bsigroup.com/products/sustainability–of–construction–works–environmental–product–declarations–core–rules–for–the–product–category–of–construction–products–1
12. European Parliament and Council of the European Union, “Regulation (EC) No 1907/2006 of 18 December 2006 concerning the Registration, Evaluation, Authorisation and Restriction of Chemicals (REACH).” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/reg/2006/1907/oj
13. “BREEAM – Building Research Establishment Environmental Assessment Method.” [Online]. Available: https://www.breeam.com
14. “USGBC. Leadership in Energy and Environmental Design (LEED).” [Online]. Available: https://www.usgbc.org/leed
15. INOVYN, “INOVYN launches world’s first commercially available grade of bio–attributed PVC,” 2019. [Online]. Available: https://www.inovyn.com/news/inovyn–launches–worlds–first–commercially–available–grade–of–bio–attributed–pvc/
16. “Kömmerling ReFrame sustainable systems.” [Online]. Available: https://www.koemmerling.com/ua/uk/сталий–розвиток/koemmerling–reframe/
17. “Gealan.” [Online]. Available: https://www.gealan.de/ua/products/window–and–door–technology/balance/
18. Верховна Рада України, “Про охорону навколишнього природного середовища,” Закон України від 25.06.1991 № 1264–XII. [Online]. Available: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264–12

19. European Parliament and Council of the European Union, “Directive 2008/98/EC of 19 November 2008 on waste and repealing certain Directives.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2008/98/oj
20. О. М. Синюк, “Наукові основи проєктування обладнання для переробки полімерних відходів у вироби легкої промисловості,” автореф. дис. д–ра техн. наук, спец. 05.05.10, Київський національний університет технологій та дизайну, Київ, 2018, 44 с.
21. Г. В. Крилова, “Екобезпечна утилізація побутових пластикових відходів в технологіях із завершальним біорозкладом,” дис. д–ра філософії, спец. 101 «Екологія», Національний університет «Львівська політехніка», Львів, 2022. [Online]. Available: https://lpnu.ua/sites/default/files/2023/radaphd/22210/disertaciya–krilova–gv.pdf
22. Н. О. Кондратенко, “Теоретико–методологічні засади стратегії ресурсозбереження у регіональних економічних системах,” дис. д–ра екон. наук, спец. 08.00.05, Київ, 2011, 469 с.
23. І. О. Мікульонок, Поводження з полімер–, скло– і металовмісними побутовими відходами. Київ: КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2022, 112 с. [Online]. Available: https://ela.kpi.ua/items/3e6aba35–909d–41b6–8c80–401b2c17a388
24. Є. М. Шарико, Д. С. Новак, В. П. Плаван та Н. М. Березненко, “Особливості властивостей ПВХ композиції, наповненої графітом,” у Перспективні матеріали та процеси в прикладній електрохімії–2018, В. З. Барсуков, ред. Київ: КНУТД, 2018, с. 237–241.
25. Н. В. Сова та А. П. Савчук, “Проблеми та перспективи повторної переробки ПВХ,” у Освіта для сталого майбутнього: екологічні, технологічні, економічні і соціокультурні питання, Київ: КНУТД, 2023, с. 89–92. [Online]. Available: https://er.knutd.edu.ua/handle/123456789/26243

26. О. Єфремова, Т. Іванішена, Т. Іщук, О. Трухіна та Ю. Єфремова, “Сучасний стан поводження з полімерними відходами,” Вісник Хмельницького національного університету. Технічні науки, № 5 (313), с. 26–31, 2022. doi: 10.31891/2307–5732–2022–313–5–26–31.
27. С. Ю. Існюк та Я. В. Радовенчик, “Сучасні технології переробки пластикових відходів в Україні,” у Матеріали XXII Міжнародної науково–практичної конференції «Екологія. Людина. Суспільство», Київ, 20–21 травня 2021, с. 169–172. doi: 10.20535/EHS.2021.232578.
28. А. В. Лупинос та Н. М. Гуржій, “Аналіз тенденцій розвитку підприємницької діяльності в галузі утилізації полімерних відходів в Україні,” Менеджмент та підприємництво: тренди розвитку, № 2 (04), с. 55–63, 2018. doi: 10.26661/2522–1566–2018–2/04–06.
29. Н. М. Матвєєва та Г. О. Мальований, “Особливості розвитку підприємств з переробки відходів та вторинної сировини,” Економіка та суспільство, № 60, 2024. doi: 10.32782/2524–0072/2024–60–49.
30. “Полівінілхлорид (ПВХ), основні властивості та застосування.” [Online]. Available: https://pvh–shtory.com.ua/uk/blog/180–polivinilhlorid–svoystva–primenenie.html
31. “Аналіз ринку труб та профілів із ПВХ в Україні. 2023 рік.” [Online]. Available: https://pro–consulting.ua/ua/issledovanie–rynka/analiz–rynka–trub–i–profilej–iz–pvh–v–ukraine–2023–god
32. Rewindo, “Aus alten Kunststofffenstern neues Profil gewinnen,” [Online]. Available: https://rewindo.de/
33. “Використання пластику в будівельній галузі.” [Online]. Available: https://plast–lom.com.ua/vikoristannya–plastiku–v–budivnitstvi/
34. “Структурні зміни та виклики в будівельній індустрії україни: аналіз та прогнози.” [Online]. Available: https://kse.ua/wp–content/uploads/2024/09/02_09_24_Zvit_Strukturni_zmini_ta_vikliki_v_budivelnii—_industrii—.pdf

35. “Глобальні тенденції, частка, зростання, аналіз, можливості та прогноз до 2024 року на складеному ринку ПВХ–2019.” [Online]. Available: https://ua.tianhengpack.com/news/pvc–compound–market–2019–global–trends–share–30654963.html
36. “Enhancing Lean Manufacturing in PVC Processing with One–Pack Stabilisers.” [Online]. Available: https://baumannchemicals.com/how–can–one–pack–stabilizers–revolutionize–lean–production–in–pvc–processing/
37. “Проблеми профілю ПВХ у виробництві.” [Online]. Available: https://ua.pvcstabilizer.net/info/pvc–profile–problems–in–producing–31676252.html
38. М. В. Руда, Т. С. Яремчук та М. Г. Бортнікова, “Циркулярна економіка в Україні: адаптація європейського досвіду,” Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку, т. 3, № 1, с. 212–222, 2021. doi: 10.23939/smeu2021.01.212.
39. European Parliament and Council of the European Union, “Directive 94/62/EC of 20 December 1994 on packaging and packaging waste.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/1994/62/oj
40. European Parliament and Council of the European Union, “Directive (EU) 2015/720 of 29 April 2015 amending Directive 94/62/EC as regards reducing the consumption of lightweight plastic carrier bags.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2015/720/oj
41. European Parliament and Council of the European Union, “Directive (EU) 2018/852 of 30 May 2018 amending Directive 94/62/EC on packaging and packaging waste.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2018/852/oj
42. European Parliament and Council of the European Union, “Directive (EU) 2019/904 of 5 June 2019 on the reduction of the impact of certain plastic products on the environment.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2019/904/oj

43. A. Dhakal et al., “Term paper on sustainable plastic waste management,” Kathmandu University, 2021. [Online]. Available: https://www.researchgate.net/publication/353820805_Term_Paper_on_Sustainable_Plastic_Waste_Management
44. Y. Liu, C. Zhou, F. Li, H. Liu, and J. Yang, “Stocks and flows of polyvinyl chloride (PVC) in China: 1980–2050,” Resources, Conservation and Recycling, vol. 154, Art. no. 104584, 2020. doi: 10.1016/j.resconrec.2019.104584.
45. Y. Miao, A. von Jouanne, and A. Yokochi, “Current Technologies in Depolymerization Process and the Road Ahead,” Polymers, vol. 13, no. 3, Art. no. 449, 2021. doi: 10.3390/polym13030449.
46. “The Vinyl Council of Australia represents the PVC/vinyl value chain in Australia.” [Online]. Available: https://www.vinyl.org.au/
47. “Lack of plastic recycling infrastructure threatens the environment.” [Online]. Available: https://www.packaging–gateway.com/comment/plastic–recycling–infrastructure–threatens–environment/
48. “Why PVC is the Sustainable Choice.” [Online]. Available: https://www.vinylinfo.org/
49. “The Global Vinyl Council (GVC).” [Online]. Available: https://www.vinylinfo.org/the–global–vinyl–council/
50. “European plastics converters.” [Online]. Available: https://www.plasticsconverters.eu/
51. “Plasticisers, unlocking the potential.” [Online]. Available: https://www.plasticisers.org/
52. “What is Product Stewardship?.” [Online]. Available: https://productstewardship.net/about/what–product–stewardship
53. EPPA, “The European PVC Window Profile and Related Building Products Association,” [Online]. Available: https://www.eppa–profiles.eu/
54. Gütegemeinschaft Kunststoff–Fensterprofilsysteme (GKFP), “Офіційний вебсайт.” [Online]. Available: https://www.gkfp.de/

55. VinylPlus, “Progress Report 2022: Reporting on 2021 Activities,” 2022. [Online]. Available: https://pieweb.plasteurope.com/members/pdf/p245264B.PDF
56. Straits Research, “PVC window profiles market.” [Online]. Available: https://straitsresearch.com/report/pvc–window–profiles–market
57. Т. Ю. Афоніна, “Аналіз конкурентного середовища галузі металопластикових вікон України.” [Online]. Available: http://www.repository.hneu.edu.ua/handle/123456789/13772
58. Pro–Consulting, “Аналіз ринку ПВХ–профілів в Україні. 2020 рік,” 2020. [Online]. Available: https://pro–consulting.ua/ua/issledovanie–rynka/analiz–rynka–pvh–profilej–v–ukraine–2020–god
59. A. J. Martín, C. Mondelli, S. D. Jaydev, and J. Pérez–Ramírez, “Catalytic processing of plastic waste on the rise,” Chem, vol. 7, no. 6, pp. 1487–1533, 2021. doi: 10.1016/j.chempr.2020.12.006.
60. С. В. Кожевніков та Ю. О. Березницька, “Сталий підхід до проєктування віконних профілів для зменшення впливу на довкілля,” Екологічна безпека та природокористування, т. 55, № 3, с. 163–176, 2025. doi: 10.32347/2411–4049.2025.3.163–176.
61. С. В. Кожевніков, “Головні тенденції ПВХ ресайклінгу,” у Робоча програма та тези доповідей V Міжнародної науково–практичної конференції «Енергія. Ресурси. Екологія», Київ, 27–29 листопада 2024, с. 101–102. [Online]. Available: https://www.knuba.edu.ua/wp–content/uploads/2024/12/ere–2024–ua.pdf
62. С. В. Кожевніков та Ю. О. Березницька, “Сталий дизайн продукту як важливий критерій використання ресайклінгу у ПВХ профілях для покращення впливу на навколишнє середовище,” у Матеріали IV Міжнародної науково–практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво»), Київ, 13–14 травня 2025, с. 139–142.

63. С. В. Кожевніков та Ю. О. Березницька, “Важлива роль ПВХ ресайклінгу у зменшенні викидів CO_2 та вуглецевого сліду,” у Матеріали III Міжнародної науково–практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво»), Київ, 2024, с. 399–402. [Online]. Available: https://tgv.kname.edu.ua/images/2024/Zbirnik_gotovij.pdf

64. Ю. Паладійчук та І. Телятнук, “Обґрунтування способів переробки полімерних відходів сільськогосподарського виробництва,” Техніка, енергетика, транспорт АПК, № 4 (115), с. 97–108, 2021. doi: 10.37128/2520–6168–2021–4–11.

65. Л. М. Маркіна, С. Ю. Ушкац та Н. Ю. Жолобенко, “Визначення небезпеки пластикових відходів для дослідження можливості їх утилізації термічними методами,” Проблеми охорони праці в Україні, т. 37, № 2, с. 25–37, 2021. doi: 10.36804/nndipbop.37–2.2021.25–37.

66. Є. О. Михайлова, Д. М. Дейнека та Г. М. Панчева, “Аналіз методів перероблення пластикових відходів,” Вісник Національного технічного університету «ХПІ». Серія: Нові рішення в сучасних технологіях, № 1 (7), с. 80–89, 2021. doi: 10.20998/2413–4295.2021.01.12.

67. В. П. Плаван, Б. М. Савченко та В. Денисюк, “Переробка полімерних відходів: сучасний стан та перспективи розвитку,” у Матеріали VIII Міжнародного з’їзду екологів, Вінниця: ВНТУ, 2021, 4 с. [Online]. Available: https://conferences.vntu.edu.ua/index.php/ecology/ecology2021/paper/viewFile/13658/11491

68. Віконний консалтинг, “Постачальники систем збільшують використання переробленого ПВХ,” 2023. [Online]. Available: https://oknakonsult.com/marketnews/postavshchiki–sistem–uvelichivaiut–ispolzovanie–pererabotannogo–pvkh

69. “Formula design and processing technology of PVC profiles.” [Online]. Available: https://www.cjspvc.com/info/formula–design–and–processing–technology–of–pv–85594998.html

70. “Recycling of plastic and PVC window profiles.” [Online]. Available: https://www.deceuninck.de/en–gb/recycling–of–plastic/
71. E. D. Comanita, C. Ghinea, M. Rosca, I. M. Simion, M. Petraru, and M. Gavrilescu, “Environmental impacts of polyvinyl chloride (PVC) production process,” 2015 E–Health and Bioengineering Conference (EHB), pp. 1–4, 2015. doi: 10.1109/ehb.2015.7391486.
72. L. Ye, C. Qi, J. Hong, and X. Ma, “Life cycle assessment of polyvinyl chloride production and its recyclability in China,” Journal of Cleaner Production, vol. 142, pp. 2965–2972, 2017. doi: 10.1016/j.jclepro.2016.10.171.
73. M. Baitz et al., Life Cycle Assessment of PVC and of Principal Competing Materials. European Commission, final report, July 2004. [Online]. Available: https://pvc.org/wp–content/uploads/2019/09/PVC–final–report–lca.pdf
74. “Definition: What are impact categories in LCA?.” [Online]. Available: https://ecochain.com/blog/impact–categories–lca/
75. “PVC Extruded Profile vs. Traditional Materials: Which is Better?.” [Online]. Available: https://www.huayuplas.com/pvc–extruded–profile–vs–traditional–materials–which–is–better.html
76. M. Baitz, J. Kreissig, and C. Makishi, “Life cycle assessment of PVC in product optimisation and green procurement – fact–based decisions towards sustainable solutions,” Plastics, Rubber and Composites, vol. 34, no. 3, pp. 95–98, 2005. doi: 10.1179/174328905x55461.
77. “Environmental issues of PVC.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/legal–content/EN/TXT/?uri=LEGISSUM%3Al28110
78. “Environmental Product Declarations (EPDs).” [Online]. Available: https://sftool.gov/plan/402/environmental–product–declarations–epds
79. EPD International, “The International EPD System.” [Online]. Available: https://www.environdec.com/home
80. Institut Bauen und Umwelt (IBU), “Офіційний вебсайт.” [Online]. Available: https://ibu–epd.com/

81. EPD Norge, “The Norwegian EPD Foundation,” [Online]. Available: https://www.epd–norge.no/
82. BRE Group, “Офіційний вебсайт.” [Online]. Available: https://bregroup.com/
83. X. Zhang, X. Feng, W. Guo, C. Zhang, and X. Zhang, “Chemically recyclable polyvinyl chloride–like plastics,” Nature Communications, vol. 15, no. 1, Art. no. 8536, 2024. doi: 10.1038/s41467–024–52852–y.
84. J. Lu et al., “Deducing targets of emerging technologies based on ex ante life cycle thinking: Case study on a chlorine recovery process for polyvinyl chloride wastes,” Resources, Conservation and Recycling, vol. 151, Art. no. 104500, 2019. doi: 10.1016/j.resconrec.2019.104500.
85. K. Ragaert, L. Delva, and K. Van Geem, “Mechanical and chemical recycling of solid plastic waste,” Waste Management, vol. 69, pp. 24–58, 2017. doi: 10.1016/j.wasman.2017.07.044.
86. J. Kang et al., “Chemical upcycling of PVC–containing plastic wastes by thermal degradation and catalysis in a chlorine–rich environment,” Environmental Pollution, vol. 342, Art. no. 123074, 2024. doi: 10.1016/j.envpol.2023.123074.
87. A. Buekens and K. Cen, PVC and Waste Incineration: Modern Technologies Solve Old Problems. [Online]. Available: https://pvc.org/wp–content/uploads/2019/11/PVC_and_waste_incineration_–_modern_technologies_solve_old_problems.pdf
88. A. Tukker, H. de Groot, L. Simons, and S. Wiegersma, Chemical Recycling of Plastics Waste (PVC and Other Resins). TNO, report for the European Commission, 1999. [Online]. Available: https://ec.europa.eu/environment/pdf/waste/studies/pvc/chem_recycle.pdf
89. “What temperature is needed for PVC processing?.” [Online]. Available: https://www.la–plastic.com/post/what–temperature–is–needed–for–pvc–processing
90. “Critical properties of raw materials.” [Online]. Available: https://www.geomembrane.com/technical–info/geomembrane–research/critical–properties–of–pvc–raw–materials.html

91. “Gas–cleaning technology.” [Online]. Available: https://www.sciencedirect.com/topics/earth–and–planetary–sciences/gas–purification
92. thyssenkrupp Uhde, “S–PVC technology.” [Online]. Available: https://www.thyssenkrupp–uhde.com/en/products–and–technologies/polymers–and–plastics–technologies/pvc
93. European Commission, “Commission Regulation (EU) 2023/923 of 3 May 2023 amending Annex XVII to Regulation (EC) No 1907/2006 as regards lead and its compounds in PVC.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/reg/2023/923/oj
94. Environmental management systems – Requirements with guidance for use, ISO 14001:2015, 2015. [Online]. Available: https://www.iso.org/standard/60857.html
95. European Parliament and Council of the European Union, “Directive 2011/65/EU of 8 June 2011 on the restriction of the use of certain hazardous substances in electrical and electronic equipment.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2011/65/oj
96. Л. Тимощук, Європейські стандарти у галузі поводження з відходами: що це таке і як вони реалізовуються в Україні? Екологія – Право – Людина, 2019. [Online]. Available: https://epl.org.ua/wp–content/uploads/2019/09/YEvropejski–standarty–u–galuzi–povodzhennya–z–vidhodamy.pdf
97. “Find legislation.” [Online]. Available: https://european–union.europa.eu/institutions–law–budget/law/find–legislation_en
98. European Parliament and Council of the European Union, “Directive 2010/75/EU of 24 November 2010 on industrial emissions (integrated pollution prevention and control).” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2010/75/oj

99. European Parliament and Council of the European Union, “Directive 2003/35/EC of 26 May 2003 providing for public participation in respect of the drawing up of certain plans and programmes relating to the environment.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/2003/35/oj
100. European Parliament and Council of the European Union, “Directive 94/63/EC of 20 December 1994 on the control of volatile organic compound (VOC) emissions resulting from the storage of petrol and its distribution from terminals to service stations.” [Online]. Available: https://eur–lex.europa.eu/eli/dir/1994/63/oj
101. Верховна Рада України, “Про оцінку впливу на довкілля,” Закон України від 23.05.2017 № 2059–VIII. [Online]. Available: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2059–19#Text
102. Кабінет Міністрів України, “Про затвердження Порядку створення та адміністрування інформаційної системи управління відходами” постанова від 05.12.2023 № 1279. [Online]. Available: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1279–2023–п#Text
103. “Sustainable Development Goals – United Nations.” [Online]. Available: https://sdgs.un.org/goals
104. “Designing safe and sustainable products requires a new approach for chemicals.” [Online]. Available: https://www.eea.europa.eu/publications/designing–safe–and–sustainable–products–1
105. REHAU, “RAU–FIPRO X,” [Online]. Available: https://window.rehau.com/ua–uk/geneo–rau–fipro–x
106. Віконний консалтинг, “Офіційний вебсайт.” [Online]. Available: https://oknakonsult.com/
107. VinylPlus, “Progress Report 2024,” 2024. [Online]. Available: https://www.vinylplus.eu/resources/progress–report–2024/
108. “UFME – Union des Fabricants de Menuiseries Extérieures.” [Online]. Available: https://www.ufme.fr

109. “SnEP – Syndicat national de l’extrusion plastique.” [Online]. Available: https://www.snep.org
110. Valobat, “Filière des produits et matériaux de construction du bâtiment,” [Online]. Available: https://www.valobat.fr/
111. “POiD – Польська асоціація виробників вікон і дверей.” [Online]. Available: https://poid.eu
112. “Програма Czyste Powietrze.” [Online]. Available: https://czystepowietrze.gov.pl
113. “Budujesz Dla Pokoleń.” [Online]. Available: https://budujemydlapokolen.pl
114. “What is WPC? Care, installation, advantages and disadvantages.” [Online]. Available: https://www.deceuninck.de/en–gb/wpc–wissen/what–is–wpc/
115. “Gealan. Balance profiles.” [Online]. Available: https://www.gealan.de/en/news/balance–by–gealan/
116. Rewindo, “Plastic window recycling: Countable for less energy consumption and more climate protection. Annual Report 2023,” 2023. [Online]. Available: https://rewindo.de/download/2817/
117. VinylPlus, “Progress reports,” [Online]. Available: https://www.vinylplus.eu/knowledge–hub/resources/?_sft_resources_categories=progress–reports
118. “PVC – a circular material for the future.” [Online]. Available: https://pvc.org/
119. О. С. Сотник, “Інноваційні підходи до розв’язання екологічних проблем в процесі євроінтеграції,” Юридичний науковий електронний журнал, № 10, с. 290–294, 2023. doi: 10.32782/2524–0374/2023–10/68.
120. Б. В. Коваленко, “Особливості системи екологічних стандартів за законодавством України,” Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право, № 4 (40), с. 120–126, 2018. doi: 10.20535/2308–5053.2018.4(40).194366.
121. А. П. Савчук та Н. В. Сова, “Переробка полівінілхлориду в умовах циклічної економіки,” Технології та інжиніринг, № 3 (20), с. 127–141, 2024. doi: 10.30857/2786–5371.2024.3.10.

122. І. М. Костюк та Н. В. Сова, “Розробка технології переробки змішаних відходів ПВХ лінолеуму,” у Тези XVII Всеукраїнської наукової конференції молодих вчених та студентів, Київ: КНУТД, 2018, т. 2, с. 573–574.

123. І. М. Костюк, Н. В. Сова, Б. М. Савченко, Р. Ш. Іскандаров та Б. П. Савчук, “Полімер–полімерний композит отриманий шляхом переробки відходів ПВХ лінолеуму,” Вісник КНУТД. Серія: Технічні науки, № 3 (122), с. 45–51, 2018. doi: 10.30857/1813–6796.2018.3.6.

124. R. Verma, K. S. Vinoda, M. Papireddy, and A. N. S. Gowda, “Toxic Pollutants from Plastic Waste– A Review,” Procedia Environmental Sciences, vol. 35, pp. 701–708, 2016. doi: 10.1016/j.proenv.2016.07.069.

125. Корнелюк О.А., Левицький С.О., «Економіка замкненого циклу та стратегії «Управління відходами», Журнал «Наукові інновації та передові технології» № 14(28) 2023, стор.681–687, DOI:10.52058/2786–5274–2023–14(28)–679–691

126. G. Fredi and A. Dorigato, “Recycling of bioplastic waste: A review,” Advanced Industrial and Engineering Polymer Research, vol. 4, no. 3, pp. 159–177, 2021. doi: 10.1016/j.aiepr.2021.06.006.

127. F. M. Lamberti, L. A. Román–Ramírez, and J. Wood, “Recycling of Bioplastics: Routes and Benefits,” Journal of Polymers and the Environment, vol. 28, no. 10, pp. 2551–2571, 2020. doi: 10.1007/s10924–020–01795–8.

128. M. E. Grigore, “Methods of recycling, properties and applications of recycled thermoplastic polymers,” Recycling, vol. 2, no. 4, Art. no. 24, 2017. doi: 10.3390/recycling2040024.

129. N. Singh, D. Hui, R. Singh, I. P. S. Ahuja, L. Feo, and F. Fraternali, “Recycling of plastic solid waste: A state of art review and future applications,” Composites Part B: Engineering, vol. 115, pp. 409–422, 2017. doi: 10.1016/j.compositesb.2016.09.013.

130. M. Niaounakis, “Recycling of biopolymers – The patent perspective,” European Polymer Journal, vol. 114, pp. 464–475, 2019. doi: 10.1016/j.eurpolymj.2019.02.027.
131. M. Chanda, “Chemical aspects of polymer recycling,” Advanced Industrial and Engineering Polymer Research, vol. 4, no. 3, pp. 133–150, 2021. doi: 10.1016/j.aiepr.2021.06.002.
132. R. Francis, “Introduction,” in Recycling of Polymers: Methods, Characterization and Applications, R. Francis, Ed. Wiley–VCH, 2016, pp. 1–10.
133. D. S. Achilias et al., “Recent advances in the chemical recycling of polymers (PP, PS, LDPE, HDPE, PVC, PC, Nylon, PMMA),” in Material Recycling – Trends and Perspectives, D. S. Achilias, Ed. InTech, 2012. doi: 10.5772/33457.
134. X. Peng, K. Dong, Z. Wu, J. Wang, and Z. L. Wang, “A review on emerging biodegradable polymers for environmentally benign transient electronic skins,” Journal of Materials Science, vol. 56, no. 30, pp. 16765–16789, 2021. doi: 10.1007/s10853–021–06323–0.
135. O. S. Malyshevska, “Toxicity assessment of waste from mechanical processing of polymers by biotesting,” Innovative Biosystems and Bioengineering, vol. 5, no. 2, pp. 97–104, 2021. doi: 10.20535/ibb.2021.5.2.230081.
136. Q. Liang and L. Yu, “Assessment of carbon emission potential of polyvinyl chloride plastics,” E3S Web of Conferences, vol. 393, Art. no. 01031, 2023. doi: 10.1051/e3sconf/202339301031.
137. Energy management systems – Requirements with guidance for use, ISO 50001:2018, 2018. [Online]. Available: https://www.iso.org/standard/69426.html
138. Environmental labels and declarations – Self–declared environmental claims (Type II environmental labelling), ISO 14021:2016, 2016. [Online]. Available: https://www.iso.org/standard/66652.html
139. Plastics – Recycled Plastics – Plastics recycling traceability and assessment of conformity and recycled content, EN 15343:2007, 2007. [Online]. Available: https://www.evs.ee/en/evs–en–15343–2007

140. Верховна Рада України, “Податковий кодекс України,” Закон України від 02.12.2010 № 2755–VI. [Online]. Available: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755–17
141. I. T. Jolliffe and J. Cadima, “Principal component analysis: A review and recent developments,” Philosophical Transactions of the Royal Society A, vol. 374, no. 2065, Art. no. 20150202, 2016. doi: 10.1098/rsta.2015.0202.
142. European Commission, “About the EU ETS,” [Online]. Available: https://climate.ec.europa.eu/areas–action/carbon–markets/about–eu–ets_en

ДОДАТКИ

ДОДАТОК А

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ ТА ВІДОМОСТІ ПРО АПРОБАЦІЮ РЕЗУЛЬТАТІВ

Наукові праці, у яких опубліковано основні наукові результати дисертації

1. Кожевніков С. В. Аналіз проблематики вторинного перероблення віконних ПВХ профілів. Український та європейський досвід. Екологічна безпека та технології захисту довкілля. 2023. № 5. С. 59-63. https://doi.org/10.31073/ecobezpeka202305/1-08

2. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Сталий підхід до проєктування віконних профілів для зменшення впливу на довкілля. Екологічна безпека та природокористування. 2025. Т. 55, № 3. С. 163-176. https://doi.org/10.32347/2411-4049.2025.3.163-176

3. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Удосконалення нормативно-правової бази розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ-профілів: напрями та очікувані ефекти. Екологічна безпека та природокористування. 2026. Т. 58, № 2. С. 31-42. https://doi.org/10.32347/2411-4049.2026.2.31-42

4. Кожевніков С. В. Пропозиції щодо створення державної програми розвитку переробки ПВХ. Екологічна безпека та природокористування. 2026. Т. 59, № 3. С. 18–30. https://doi.org/10.32347/2411-4049.2026.3.18-30

5. Кожевніков С., Ткаченко Т. Інноваційні технології світлопрозорих конструкцій для природного освітлення приміщень. Вентиляція, освітлення та теплогазопостачання. 2026. Вип. 58. С. 23–33. https://doi.org/10.32347/2409-2606.2026.58.23-33

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації

6. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Важлива роль ПВХ-ресайклінгу у зменшенні викидів CO_2 та вуглецевого сліду. Матеріали III Міжнародної

науково-практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво») (Київ, 16–17 квітня 2024 р.). Київ : КНУБА, 2024. С. 399-402.

7. Кожевніков С. В. Головні тенденції ПВХ ресайклінгу. Енергія. Ресурси. Екологія : робоча програма та тези доповідей V Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 27–29 листопада 2024 р.). Київ, 2024. С. 101-102.

8. Kozhevnikov S., Bereznytska Y. PVC Profiles Recycling Technologies as Part of the European Sustainability Concept. Climate Services: Science and Education : Proceedings of the Second International Research-to-Practice Conference (Odesa, 16–18 April 2025). Odesa : Odesa I. I. Mechnikov National University, 2025. P. 37–39.

9. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Сталий дизайн продукту як важливий критерій використання ресайклінгу у ПВХ профілях для покращення впливу на навколишнє середовище. Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво») (Київ, 13-14 травня 2025 р.). Київ : КНУБА, 2025. С. 139-143.

10. Березницька Ю. О., Кожевніков С. В. Проблеми використання рецикляту та біо-ПВХ й перспективи їх розв’язання. Build Master Class 2025 : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 26-28 листопада 2025 р.). Київ : КНУБА, 2025. С. 205-206.

11. Кожевніков С. В., Березницька Ю. О. Екологічно безпечні технології переробки ПВХ-профілів в промисловості: інтеграційний підхід. Енергія. Ресурси. Екологія : робоча програма та тези доповідей VI Міжнародної науково-практичної конференції (Київ, 3-5 грудня 2025 р.). Київ, 2025. С. 108-109.

12. Кожевніков С. В. Удосконалення нормативно-правової бази розвитку екологічно безпечних технологій переробки ПВХ-профілів. Матеріали V Міжнародної науково-практичної конференції «Green Construction» («Зелене будівництво») (Київ, 20-21 травня 2026 р.). Київ : КНУБА, 2026. С. 179-183.

ВІДОМОСТІ ПРО АПРОБАЦІЮ РЕЗУЛЬТАТІВ ДИСЕРТАЦІЇ

1. III Міжнародна науково-практична конференція «Green Construction» («Зелене будівництво»). Київ, 16–17 квітня 2024 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

2. V Міжнародна науково-практична конференція «Енергія. Ресурси. Екологія». Київ, 27–29 листопада 2024 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

3. Second International Research-to-Practice Conference «Climate Services: Science and Education». Одеса, 16–18 квітня 2025 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

4. IV Міжнародна науково-практична конференція «Green Construction» («Зелене будівництво»). Київ, 13–14 травня 2025 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

5. Міжнародна науково-практична конференція «Build Master Class 2025». Київ, 26–28 листопада 2025 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

6. VI Міжнародна науково-практична конференція «Енергія. Ресурси. Екологія». Київ, 3–5 грудня 2025 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

7. V Міжнародна науково-практична конференція «Green Construction» («Зелене будівництво»). Київ, 20–21 травня 2026 року. Форма участі: публікація тез доповіді.

ДОДАТОК Б

ВПРОВАДЖЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ РОБОТИ

GEALAN
INNOVATION MIT SYSTEM

Вих. № 02/09-1 від 02 вересня 2026

ДОВІДКА

щодо впровадження результатів дисертаційного дослідження
Кожевнікова Сергія Вікторовича

«Розроблення методу оптимізації циклу перероблення відходів на прикладі ПВХ-віконних конструкцій»

Компанія «GEALAN Baltic» підтверджує впровадження практичних результатів дисертаційної роботи Кожевнікова Сергія Вікторовича в організацію збирання, підготовки та перероблення відходів ПВХ-профілів на підприємстві.

У виробничій діяльності використано запропоновану автором послідовність дій: окреме збирання ПВХ-відходів, їх сортування за складом і ступенем забруднення, відокремлення металевих елементів, ущільнювачів та інших домішок, очищення й підготовка полімерної фракції до перероблення. Підприємство впровадило перероблення придатних ПВХ-відходів із поверненням отриманого вторинного матеріалу у виробничий цикл.

Для організації цих процесів використано рекомендації дисертації щодо вибору способу перероблення залежно від характеристик сировини, дотримання вимог екологічної безпеки та контролю якості вторинного ПВХ. Виконані автором розрахунки виходу придатного матеріалу та економічної доцільності його повторного використання застосовано для обґрунтування впроваджених рішень. Практичне використання результатів дослідження сприяє зменшенню втрат придатного ПВХ, скороченню кількості відходів, що передаються на видалення, та раціональнішому використанню сировини. Запропонований механізм поєднує перероблення відходів із контролем якості вторинного матеріалу та його подальшим використанням у виробництві.

Довідку видано для подання до Київського національного університету будівництва та архітектури як підтвердження впровадження практичних результатів дисертаційного дослідження.

Директор з розвитку
«GEALAN Baltic»
Яунюс Шілейкіс

GEALAN BALTIC SUTARTIMS IR FAKTŪRŲ MS VILNIUS

КОМПАНІЯ ВІКНА-СТАР, ТОВ
м. Київ, вул.. Братиславська,6; оф: 4
t +38 044 502-69-35 • f +38 044 544-75-53
www.viknastar.ua • info@viknastar.ua

Ми робимо якісні вікна для Вас з 2005 року.

від 09.10.2026 №11

ДОВІДКА

щодо впровадження результатів дисертаційного дослідження
Кожевнікова Сергія Вікторовича

«Розроблення методу оптимізації циклу перероблення відходів на прикладі ПВХ-віконних конструкцій»

ТОВ «Компанія «Вікна-Стар»» підтверджує впровадження практичних результатів дисертаційної роботи Кожевнікова Сергія Вікторовича в організацію збирання старих демонтованих ПВХ-вікон та їх передачі на сортувальні й переробні підприємства.

У діяльності компанії використано запропонований автором механізм повернення демонтованих вікон до циклу використання матеріалів. Практично реалізовано його початкові етапи: окреме збирання вікон після демонтажу, їх накопичення без змішування з іншими будівельними відходами, формування партій і підготовка до транспортування. Зібрані конструкції передаються спеціалізованим підприємствам для розділення на матеріальні фракції, сортування та подальшого перероблення придатного ПВХ. Для організації збирання й передачі відходів застосовано рекомендації дисертації щодо збереження придатного матеріалу, запобігання його додатковому забрудненню та узгодження вимог до партій із підприємствами-одержувачами. Запропонована послідовність дій допомагає налагодити взаємодію між компанією, яка збирає демонтовані вікна, та підприємствами, що здійснюють їх сортування і перероблення.

Практична цінність упровадження полягає у створенні організованого шляху передачі старих ПВХ-вікон на перероблення. Це сприяє зменшенню обсягів будівельних відходів, що спрямовуються на видалення, збереженню вторинної сировини та її подальшому поверненню у виробництво.

Довідку видано для подання до Київського національного університету будівництва та архітектури як підтвердження впровадження практичних результатів дисертаційного дослідження.

Директор

ТОВ «Компанія «Вікна-Стар»» **Михайло Орленко**

НАШІ ПАРТНЕРИ: